Linda Miller

Sirena cu ochi de aur

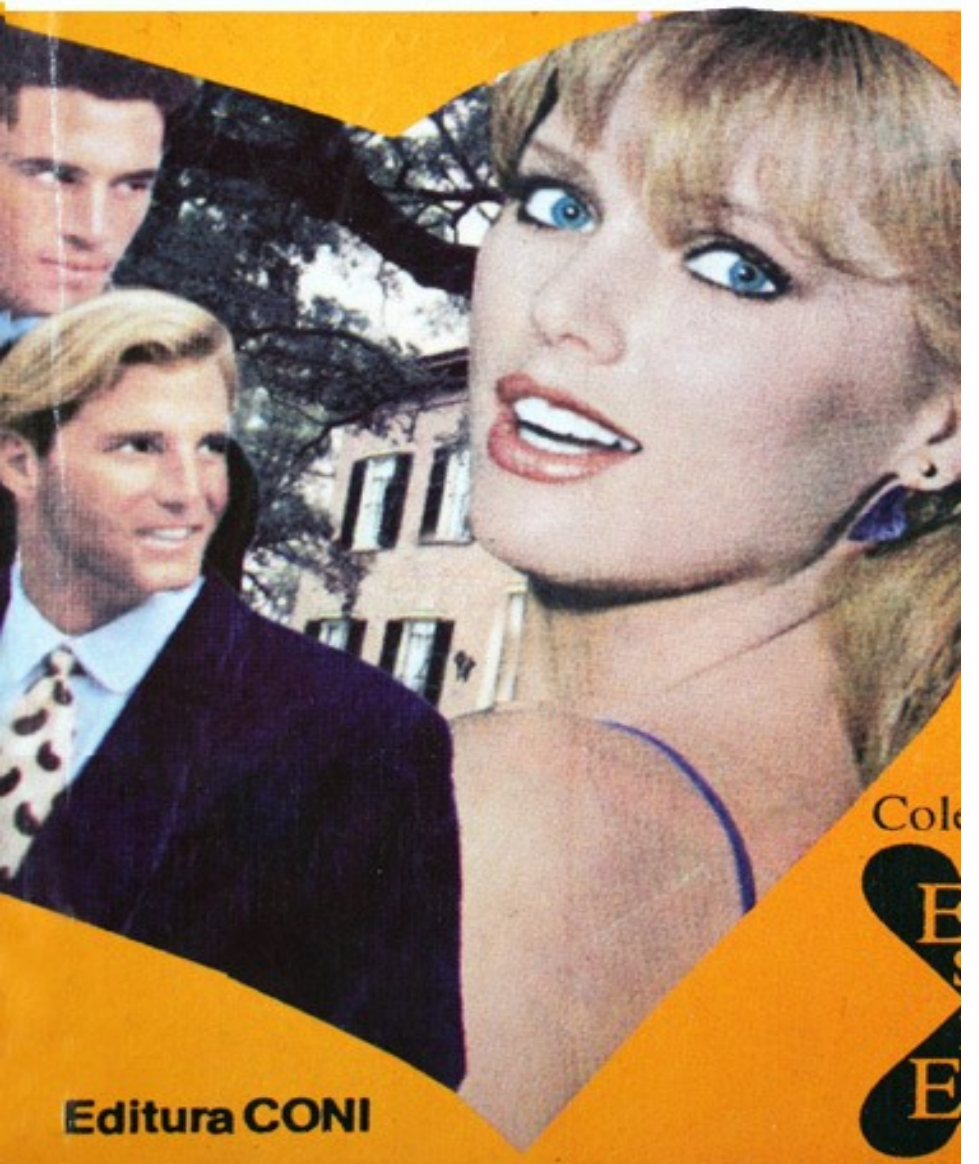

Colc

Editura CONI

Linda Miller

Sirena cu ochi de aur

Only Forever

În româneşte de: Teodor Atanasiu

BUCUREȘTI,1994

Colecţia *„EL şi EA”*

CAPITOLUL I

În mod sigur, nu era frumos la vedere. Înfăşurat în pături, cu ochii înlăcrimaţi, cu nasul roşu... Da, avea într-adevăr o alură jalnică, fostul campion de fotbal, adulat de sportivi şi de femei, proprietarul celui mai bun restaurant italienesc din Seattle...

Doborât de gripă!

A băgat mâna pe pipăite în cutia cu şerveţele Kleenex de lângă el şi şi-a aplicat două sau trei din ele pe faţă, tocmai la timp pentru a face faţă unui strănut enorm. Camera mirosea a tei şi cataplasme cu eucalipt. Dar el nu simţea nimic. Fruntea îl ardea, obrajii îi erau în flăcări şi îl scuturau frisoane violente.

Soneria telefonului l-a făcut să tresară. A întors o mână febrilă şi a ridicat receptorul.

— Nick? Tu eşti?

Era Gina, sora lui mai mică. I-a răspuns afirmativ, cu o voce cavernoasă, dar răspunsul s-a pierdut într-un acces de tuse teribil.

— Ei bine... Treaba asta nu-mi lasă impresia că se rezolvă. Dacă n-aş fi avut examen săptămâna viitoare, aş fi venit să te îngrijesc. Însă înţelegi că nici nu se pune problema, pot să iau gripa.

— Solicitudinea ta e emoţionantă, Gina.

— Dacă într-adevăr eşti atât de bolnav, poate ar trebui s-o chem pe Charlotte.

În curs de a obţine doctoratul în sociologie la Universitatea din Washington, Gina cunoştea toate rotiţele psihicului uman şi ştia exact pe ce butoane să apese la momentul propice. Confruntat cu

ameninţarea mătuşii Charlotte, Nick a bătut prudent în retragere.

— Nu, nu e cazul...

— Credeam însă că...?

— Da, e grav. Dar nu ca s-o deranjăm... Aşteaptă un minut să-mi şterg nasul.

A reluat telefonul după câteva secunde.

— Dacă ar fi fost un guturai banal, nu m-aş fi plâns... Însă ce am eu... N-am mai văzut aşa ceva...

Gina a izbucnit în râs.

— O să dau alarma la departamentul ştiinţific al universităţii... Sunt sigură că vor trimite imediat o echipă de cercetători.

Nick a găsit ideea prea extravagantă, însă s-a reţinut s-o spună.

— Zău că n-ai inimă.

— Ai nevoie de ceva? Provizii, medicamente? ...Aş putea să le depun pe ştergătorul de picioare de la uşă.

— Păzeşte-te. Am auzit că microbii sunt în stare să treacă şi pe sub uşă... Ar fi mai bine să închiriezi un elicopter. Asta ţi-ar da posibilitatea să dai drumul pachetului deasupra imobilului.

Gina a sesizat ofensa din sarcasmul lui. A oftat.

— Ascultă, Nick... De ce nu-ţi chemi micile tale prietene? Sunt convinsă că ar fi încântate să vină să te cocoloşească... Ai putea avea un întreg harem în jurul tău, să-ţi aranjeze pernele, să-ţi pregătească supele de legume şi să-ţi pună ventuze...

— Micile mele prietene, cum le zici tu, nu sunt disponibile... Şi am oroare de ventuze. Nu, dar nu vreau câtuşi de puţin să-ţi faci griji pentru mine, Gina... a reluat el cu o voce mieroasă. Nu trebuie să te simţi cumva obligată să... pentru că îţi plătesc studiile, garsoniera, distracţiile şi vacanţele...

— A, asta era! Mă aşteptam la asta! Vrei să încerci să mă faci să mă simt vinovată!

Râsul lui Nick s-a pierdut încă o dată într-o tuse aspră.

— Nu credeai totuşi că o să scapi numai cu asta, nu?

După ce Gina a închis telefonul, Nick s-a regăsit singur cu suferinţa lui. Până şi propria soră îl abandona. Abţinere de la a acorda asistenţă unei persoane aflate în pericol. Omenia cea mai elementară părea într-adevăr a fi devenit o calitate pe cale de dispariţie.

Prea epuizat pentru a aborda un subiect de meditaţie atât de vast, şi-a mobilizat ultimele forţe pentru a apăsa pe telecomanda televizorului. Cu puţin noroc, va da de un film *macho*, mai viril şi nu prea intelectual. Un *Rambo*, de exemplu…

A trecut de pe un canal pe altul, fără cine ştie ce succes. Obosit de atâtea imagini insipide, tocmai era pe punctul de a închide televizorul şi a încerca să doarmă, când pe neaşteptate a văzut-o…

Cu părul de un roşcat foarte deschis, ochii luminoşi, ea prezenta un fel de vas în formă de urnă funerară, cu un surâs fermecător. Un preţ şi un număr de telefon se aflau înscrise concomitent pe bluza ei de culoarea şofranului.

Ce apariţie… Nick s-a simţit brusc atins de un alt virus, care i-a ridicat repede temperatura.

Cu degetul mare a apăsat până la distrugere pe butonul pentru sunet şi vocea seducătoare a frumoasei sirene a început să urle cu maximă intensitate în încăpere. O serie de înjurături au scăpat de pe buzele uscate ale lui Nick. În cele din urmă a reuşit să reducă decibelii la un nivel rezonabil…

— …ascultaţi în acest moment Midas Network, o emisiune prezentată de Vanessa Lawrcnce.

Ea a reluat imediat. Vocea ei plăcută de sirenă lăudând meritele incomparabile ale acestui vas

îngrozitor pe care îl propunea, însă Nick era deja cu gândul aiurea.

Midas Network... o reţea la nivel naţional consacrată exclusiv vânzărilor. Vânzarea oricăror produse, de la lotul de şase săpunuri de toaletă cu glicerină până la apartamentul de trei camere şi bucătărie, incluzând şi maşina Chrysler model 1962 decapotabilă şi cuţitul revoluţionar de curăţat legume... Întreprinderea era de dată recentă. Însă deja atât de rentabilă, încât un prieten l-a sfătuit cu ardoare să investească. După opinia lui, marketingul televizat era invenţia cea mai genială a secolului — după inventarea televiziunii, bineînţeles...

Fără să piardă o secundă, Nick a pus mâna pe telefon şi a format numărul restaurantului.

— Restaurantul DeAngelo, a anunţat Harriet.

Harriet era o femeie de cincizeci şi trei dc ani, combinând de minune competenţa unei secretare şi atitudinea prevenitoare, reconfortantă a unei mame.

— Harriet, sunt Nick.

— Bietul meu Nick... Deci, ai gripă?

— În sfârşit cineva care mă înţelege... Sunt aproape cu un picior în groapă. Harriet, însă datorită curajului meu, cred că mă voi restabili... Harriet, trebuie să-mi găseşti numărul lui Paul Harmon. Nu am puterea să ridic cartea de telefon.

— Un minut... Iată, îl am. Ţi-l dau pe cel de la birou. E 355—9876.

Nick a răsturnat o sticlă cu sirop şi a trântit termometrul pe jos înainte de a găsi un stilou pe noptieră. A făcut-o pe secretară să îi repete numărul, l-a notat pe cutia Kleenex şi a închis.

Tânăra de pe ecran propunea acum un barometru în formă de chitara, de cel mai prost gust.

— O, Vanessa... a murmurat el printre dinţi. Îţi vreau trupul, îţi vreau sufletul... vreau să porţi copilul nostru...

Sirena a surâs.

— ...şi totul va fi al dumneavoastră numai pentru nouăsprezece dolari şi nouăzeci şi cinci de cenţi.

— Cumpăr! a strigat Nick.

Vanessa a băgat cartea de credit în automatul de bancnote din centrul comercial şi a aşteptat, cu ochii pironiţi pe ceas. În zece minute avea întâlnire cu avocatul ei. Şi-i trebuia cel puţin un sfert de oră cu maşina pentru a ajunge la biroul lui.

A început să bată în bitumul trotuarului cu piciorul. Automatul a scos un zgomot bizar apoi a tăcut. Oare cartea de credit pe care o introdusese îi făcea probleme?... Şi încă nu se vedea nici o bancnotă. Agasată, Vanessa a apăsat pe taste. Pe ecran a apărut un mesaj: „Solicitarea dumneavoastră a fost înregistrată”. Bun. Totdeauna era aşa...

O nouă aşteptare zadarnică. Exasperată, s-a apucat să lovească cu pumnul în aparat.

— La naiba!

Lângă ea s-a oprit o femeie. Corpolentă, de vreo cincizeci de ani, înfiptă.

— Aăă... Dar parcă v-am văzut la televizor?

S-a apucat s-o studieze îndeaproape.

— Da, da, asta e... Pe reţeaua la care poţi cumpăra o mulţime de lucruri...

— Aşa e... Midas Network.

Şi-a îndreptat atenţia asupra maşinii infernale, implorând-o, dacă nu-i da bancnotele, cel puţin să-i înapoieze cartea de credit.

— Vă văd în fiecare zi... Săptămâna trecută am cumpărat robotul pentru legume... Ştiţi, acela care se poate transforma în tăietor de cartofi pai... E puţin

cam mic, dar cu totul suficient pentru Frank şi mine, acum când băiatul meu a plecat în armată... Şi apoi cumnata mea, de asemenea, este una din clientele dumneavoastră, a cumpărat ventilatorul...

Vanessa a recitat în minte predica lui Paul Harmon, directorul pentru relaţii cu publicul: „Cu cât emisiunea va deveni mai populară, cu atât mai. des veţi fi recunoscută pe stradă. Oricare ar fi împrejurările este neapărat necesar să vă păstraţi o amabilitate constantă. De asta depinde imaginea de seamă a reţelei.

— Aa, da? a spus ea. Sper că sunteţi mulţumită.

Şi-a aruncat o privire rapidă la ceas. A avut o tresărire... La ora asta ar fi trebuit să intre în biroul avocatului. Cu podul palmei, a mai izbit o dată în automat. Miracol! Prin fantă au apărut două hârtii de douăzed de dolari. Însă cartea de credit a rămas definitiv blocată în măruntaiele aparatului. Amânând pentru mai târziu formalităţile pentru recuperarea ei, Vanessa s-a repezit spre maşină.

Culmea ghinionului, blocajele de circulaţie s-au ţinut lanţ, astfel încât a ajuns la imobilul lui Walter Brass cu o întârziere de patruzeci de minute.

Parker se afla deja acolo cu avocatul său şi noua sa logodnică. A întâmpinat-o cu un zâmbet radios şi se pregătea să o sărute pe obraz, însă Vanessa s-a eschivat. Cu o privire i-a impus ferm să păstreze distanţa.

Fostul ei soţ, cel mai bun aruncător din Liga de base-ball americană, afişa o expresie de amărăciune.

— Bună, Vanessa...

Ea ignoră vocea lui gravă, menită să evoce o intimitate pe care ea o lăsase de mult în urmă. Deşi divorţul lor dura de aproape un an, prezenţa lui Parker o făcea întotdeauna să fie nervoasă. Nu pentru că regreta. Departe de ea aşa ceva. Nu, ceea ce

regreta, de fapt, era numai timpul şi dragostea pe care i le dăruise cu generozitate... din toată inima.

Deşi nu era de o perspicacitate scânteietoare, Walter Brass înţelese că trebuie să ajungă imediat la obiectul acelei întâlniri. A invitat-o pe Vanessa să se aşeze aproape de el. A tuşit şi şi-a dres glasul înainte de a se lansa în discuţie. Însă Bill Wilton, avocatul lui Parker, i-o luă înainte.

— Vom face tot posibilul pentru a regla acest diferend prin bună înţelegere.

Vanessa deveni rigidă. „Diferendul" nu era atât de uşor cum pretindea el... Parker, atras de suma frumuşică pe care i-o oferise un editor, redactase prin intermediul unui „negru", autobiografia, sa. N-ar fi nici o problemă dacă s-ar fi limtiat la a relata isprăvile lui sportive. Din păcate, mânat fără îndoială de preocuparea de a place publicului în căutare de scandal, a crezut de cuviinţă că e bine să destăinuie detalii intime din viaţa sa cu Vanessa... Care era gata să-l dea în judecată dacă apărea cartea, în totalitatea ei.

Parker a ridicat mâna.

— Nu aşa de repede, vă rog. Cred că e preferabil ca cu şi Vanessa să discutăm această problemă... în particular.

„Logodnica" se agita incomodată pe scaunul ei. El a potolit-o punându-i mâna pe genunchi.

— Nu e nimic de discutat, i-o tăie scurt Vanessa. E foarte simplu, Parker... Dacă nu scoţi tot ce mă priveşte din carte, te voi da în judecată. Şi nu vei lua suficient din drepturile de autor pentru a mă putea despăgubi, ţi-o garantez.

Parker păli sub bronz. Vanessa atinsese un punct sensibil... S-a tras maşinal de nodul cravatei şi a clătinat din cap.

— Nu eşti rezonabilă, Vanessa.

— Crezi? Pentru că în opinia ta, ai dreptul să mă împroşti cu noroi fără ca eu să reacţionez? Mă prezinţi ca un fel de nevinovată... o... o nimfomană! Şi ai vrea să te las s-o faci? Nici nu se pune problema, Parker. Reputaţia mea e în joc. Pentru mine e la fel de importantă cum e contul tău la bancă pentru tine!

— Draga mea, te rog...

S-a ridicat şi a vrut să-i pună mâinile pe umeri. Era mai mult decât putea suporta. Indignată, îşi ceru scuze cu o privire scurtă lui Walter şi se năpusti pe culoar, cu Parker după ea, care a urmat-o până la ascensor.

— Ce vrei. Vanessa? O blană? O maşină? Spune-mi... Te asigur că voi şti să fiu generos.

Fără să ţină seama de curiozitatea avidă a celor două secretare şl a uşierului înghesuiţi în cabină cu el, îl plesni cu toată forţa.

— Eşti şi mai odios decât te ştiam!

Uşile alunecară pe şină, deschizându-se. Vanessa a fost prima care ieşi din lift. Se precipită afară, unde briza proaspătă de septembrie îi răvăşi părul.

— Cel puţin îţi dai seama de suma de bani care e în joc? a insistat Parker, care fugea în urma ei, frecându-şi obrazul.

— Nu, şi puţin îmi pasă!

Încă o sută de metri şi va fi la adăpost, în maşina ei. Însă, apucând-o brusc de braţ, Parker a oprit-o împingând-o în vitrina unui bijutier.

— N-o să te las să strici totul, Vanessa, te previn.

Ea îi cunoştea temperamentul violent, dar el nu uzase niciodată de forţă cu ea. Cu toate acestea, în acel moment, expresia lui era deosebit de ameninţătoare. Vanessei i se făcuse frică. El şi-a dat seama de asta pentru că i-a dat imediat drumul din strânsoare.

— Sunt profund mâhnit... Nu vroiam să fiu brutal. Însă e şi greşeala ta... Ascultă, hai să bem un pahar undeva. Am putea discuta cu calm şi...

— E inutil, Parker. Ştiu prea bine ce vrei să-mi spui şi nu mă vei face să-mi schimb părerea. Portretul pe care mi l-ai zugrăvit în cartea aceea este inacceptabil. E revoltător. Dacă ar apărea, n-aş mai îndrăzni să privesc pe nimeni în ochi.

— Şi eu care credeam că-ţi fac o plăcere trimiţându-ţi o copie a manuscrisului...

El ridică din umeri şi oftă.

— Îţi faci gânduri negre degeaba, ştii... Oamenii bănuiesc deja că totul e inventat. Nu citesc asemenea istorii pentru prima oară.

Ea ridică o sprânceană.

— Aşa crezi... Scuză-mă, dar nu sunt de aceeaşi părere. Şi nu ţin să mă expun nici celui mai mic risc. Câţiva gură-cască începuseră să încetinească pasul în jurul lor. Unii le murmurară numele. Îi recunoşteau...

— Să nu mai stăm aici, i-a zis el. Hai... Nu te ţin mai mult de două minute.

Îl urmă resemnată în salonul de ceai cel mai apropiat, unde el a comandat cafele fără măcar să o întrebe.

„Drăguţul de Parker... Nu s-a schimbat nici un pic...”

— Vanessa, cartea aceea îmi asigură o retragere confortabilă, înţelegi? Nu voi putea juca base-ball până la şaizeci de ani. În câţiva ani, voi fi un om terminat. Trebuie să-mi asigur spatele...

Vanessa ridică ochii spre cer. Parker dusese întotdeauna un mod de viaţă demn de un şeic arab. Sărăcia nu era o chestiune imediată.

— Aş putea să te plasez la Armata Salvării, dacă vrei. Ţi-aş putea rezerva un loc acolo.

El se ridică în picioare, profund ofensat.

— Pe cuvânt. Vanessa, mă decepţionezi. Nu mi-aş fi putut imagina să devii atât de acră.

Cafelele ajunseseră pe masă. Privirea lui Parker se aţintise maşinal pe şoldurile unduitoare ale chelneriţei care se îndepărta. Apoi s-a întors spre Vanessa, a tras puternic aer în piept şi şi-a pus mâinile cu podul palmei în jos pe masă, cu degetele îndepărtate.

— Vanessa... Ştiu că divorţul ăsta a fost o încercare dificilă pentru tine. Însă acum ai o viaţă independentă şi un serviciu interesant. Nu are nici un rost să mă torturezi astfel.

— Să te torturez?

— Da. Recunoaşte că ai tu ceva în cap... Dacă totuşi vrei bani...

A simţit că se îngălbeneşte. Dacă n-ar fi avut oroare de scandal, i-ar fi aruncat cu plăcere cafeaua fiartă în faţă.

— Nu aştept nimic de la tine, Parker. Absolut nimic. N-am nevoie de blănurile tale, nici de maşinile tale sport... Păstrează-ţi banii murdari pentru „logodnica" ta... În ceea ce mă priveşte, tot ce-ţi cer este să-mi ştergi numele din cartea aceea. Cel puţin în măsura în care e asociat cu o serie de minciuni murdare!

— Bine, de acord... am derapat puţin. Totuşi n-o să-mi reproşezi că n-am imaginaţie.

— Dacă era vorba de scrierea unui roman, nu s-ar fi pus problema.

Ea clătină din cap exasperată. Conversaţia se desfăşura aşa cum prevăzuse.

— Pe drept cuvânt, nu ştiu de ce am acceptat să vin aici cu tine... i-a spus ea ridicându-se. În orice caz, trebuie să plec. sunt aşteptată.

Din fericire, el renunţă de data asta să o urmeze.

— O întâlnire amoroasă? a întrebat-o el cu o ciudă vogă.

— Foarte amoroasă.

Rodney, vărul ei, o aştepta, după cum conveniseră, lângă fântâna de lângă centrul comercial. Cum o văzu, se îndreptă spre ea.

— Mmm... Nu laşi impresia a fi în bună dispoziţie... Probleme?

Ea i-a întins obrazul pe care el îl sărută.

— Tocmai am discutat cu Parker. Înţelegi ce vreau să spun?

— Da... Înţeleg.

Rodney era singurul membru al familiei ei în Seattle. Îl adora. Cu părul negru, cârlionţat şi ochii la fel de negri, cu tenul palid. Rodney avea frumuseţea unui tânăr zeu grec. Mai mic cu cinci ani decât ea, avea în plus o prospeţime şi o drăgălăşenie care deseori o reconfortaseră în momente dificile.

— Să vorbim despre apartament, va fi mai vesel, i-a spus ea.

El a luat-o de braţ râzând şi a condus-o spre restaurantul lui preferat, unul tailandez unde se mâncau fileuri mici de carne crudă cu sos marinat asezonat cu condimente şi ardei roşu.

— Deci, e liber?

— Exact. Locatarul meu a plecat săptămâna trecută.

— Fantastic.

— Nu e mare, să ştii. O cameră, o chiuveta, un duş... Şi chiar deasupra garajului.

— E mai bine decât deasupra unei întreprinderi de pompe funebre... Nu mai suport să văd toţi acei oameni care intră în magazin cu o mină de înmormântare.

— E cazul să-ţi spun... Mai trebuie să mai ai puţină răbdare. Aş vrea să zugrăvesc înainte de a te muta.

Faţa lui Rodney se lumină. De doi ani, urma cursurile unei şcoli de chiropraxie[1] şi îţi plătea studiile practicând diverse îndeletniciri: curier, spălător de vase la restaurant sau rândaş. Şi curajul făcea în mod hotărât parte din numeroasele lui calităţi.

— Mă voi ocupa.

Se făcuse târziu când Vanessa împinse uşa marii case coloniale din Queen Ann Hill. Îşi scoase pantofii, aprinzând lumina şi traversând salonul cu corespondenţa în mână. Butonul automatului el telefonic clipea. Primul mesaj era din partea patronului ei, Paul Harmon: „Janet şi cu mine am fi bucuroşi să te invităm la masă vinerea viitoare la DeAngelo. Vino singură”.

O invitaţie pe care a primit-o cu o plăcere temperată. Cei doi Harmon, un cuplu cu totul încântător de altfel, aveau obiceiul regretabil de a o prezenta cu orice preţ cunoştinţelor lor masculine celibatare. Nici de această dată nu vor face, fără îndoială, excepţie de la regulă.

A ascultat distrată celelalte comunicări, ambele de la Parker. Însă mintea ei rămânea preocupată. DeAngelo... Unde mai auzise deja acest nume? Abia când şi-a preparat ceaiul de tei şi mentă pentru seară şi-a amintit. Nick DeAngelo!... Un vechi jucător de fotbal, a cărui reputaţie în privinţa femeilor nu era de invidiat pe lângă cea a lui Parker... Şi cel mai bun prieten al lui Paul...

Vanessa îşi consultă ceasul. Ora nouă şi jumătate. Mai avea timp să-i telefoneze lui Paul Harmon. I-a răspuns Janet, soţia lui.

---

[1] Chiropraxie – tratament medical efectuat prin exersarea diverselor părți ale corpului, în special a coloanei vertebrale.

— Janet? Bună seara... Tocmai am primit mesajul vostru... Aveţi intenţia să mă aruncaţi în braţele lui Don Juan? a întrebat ea fără vreun preambul.

Janet a izbucnit în râs.

— Presupun că vrei să vorbeşti de Nick?

— Văd că ne înţelegem.

— Bun, mărturisise... Voiam să ţi-l prezentăm. E un băiat adorabil, Vanessa. Nu-i vei rezista.

— E exact ce mi-aţi zis şi ultima dată de acel obsedat sexual care era cât pe ce să mă înghesuie într-un automat pentru timbre... Nu, pe cuvânt, Janet, nu cred că e o idee bună.

— Oricum, nu e un alt Parker, dacă asta te preocupă.

Vanessa avusese ocazia în mai multe rânduri să-şi dea seama de iniţiativa Janetei.

— Ar fi nejust să-l plasăm pe Nick în aceeaşi categorie. Dă-i cel puţin o şansă...

Vanessa oftă. De la căsătoria ei dezastruoasă cu Parker avea o suspiciune instinctivă faţă de bărbaţi. Însă, pe de altă parte, nu putea nici să se izoleze în casă şi să închidă uşa oricărei ocazii de a întâlni figuri noi.

— Ne-am înţeles... Dar dacă acest De Angelo nu ştie să se poarte, vă radiez definitiv, pe tine şi pe Paul, de pe lista mea de felicitări.

— Oh, oh... Am impresia că confruntarea cu Parker nu s-a desfăşurat prea bine, nu?...

— Vrea să publice cartea şi nu ştiu cum să-l împiedic. Îşi dă seama că, în ciuda ameninţărilor mele, nu am de fapt posibilităţile financiare de a-l urmări în justiţie.

— E odios.

— Pot să mă reciclez rapid pentru altă meserie dacă apare acea porcărie. Nu voi mai fi luată în serios în jurnalistică.

Janet a reflectat un moment. Apoi:

— Ascultă... Eşti obosită, Vanessa. Fă o baie, pune un disc de muzică clasică şi culcă-te. Mâine dimineaţă vei vedea lucrurile mai limpede.

Cu excepţia discului, Vanessa i-a urmat sfaturile. Şi după o jumătate de oră, se scufunda într-un somn agitat din care a ieşit a doua zi de dimineaţă, într-o dispoziţie foarte proastă.

Mel Potter, un alt animator al emisiunii, a arborat o mină îngrijorată când a văzut-o sosind la studio. La patruzeci şi cinci de ani, Mel avea o aptitudine înnăscută de a vinde orice oricui, ceea ce îi crea o popularitate inegalabilă în branşă. Colecţiona soţie după soţie şi numărul de pensii alimentare plătite fostelor sale neveste ar fi fost demn să figureze în cartea recordurilor.

— Ce-i cu tine, Vanessa? Ai o faţă de dos de plapumă în dimineaţa asta... constată el pe tonul patern pe care-l folosea cu ea.

Ea se lăsă să cadă într-un fotoliu, în timp ce Margie, machioarea, îşi deschidea cutia cu farduri.

— Mulţumesc de compliment, Mel. Face întotdeauna plăcere.

Cu braţele încrucişate, el se aşează pe masă cu faţa la ea.

— Am citit în ziar că fostul tău soţ e în oraş... Participă, se pare, la o întâlnire cu foştii colegi de şcoală. Crezi că ai putea să-l convingi să treacă pe aici înainte de a pleca. Lotul de bastoane şi mingi s-ar vinde ca pâinea caldă dacă ar veni chiar el să le prezinte.

— Da... Ei bine, sunt dezolată, Mel... Va trebui să te mulţumeşti cu propriul tău talent. Parker şi cu mine nu suntem în termeni prea buni...

Semnalul roşu de deasupra uşii începu să clipească. Emisiunea debuta în cinci mi-nute. Vanessa îşi alungă orice preocupare şi se concentră exclusiv asupra acestei ore pe care urma să o petreacă în direct cu telespectatorii.

Pe platou a simţit că renaşte. Timp de şaizeci de minute devenea Vanessa Lawrence, prezentatoarea lui Midas Network. Şi nimic altceva.

CAPITOLUL II

Era înalt, cu umerii puternici. Normal: era un fost jucător de fotbal... Părul brun, mlădios, nedisciplinat. O frunte lată, inteligentă – cine a spus că sportivii aveau mai mult muşchi decât creier? – buze senzuale, ochii negri, mângâietori.

Mai ales expresia ochilor a fost cea care a pironit-o pe loc în timp ce Nick se apropia de masa unde ea tocmai se aşezase cu Paul şi Janet Harmon.

Îi pătrundeau ca un sfredel în suflet. Îi dădeau peste cap apărarea şi pătrundeau chiar în inima intimităţilor sale. Subit, a avut senzaţia că cicatricele ei emoţionale apăreau în plină lumină, la fel de vizibile ca şi cum i-ar fi fost imprimate pe faţă. Instinctiv, i-a venit să fugă.

A rămas totuşi pe scaun în timp ce Paul s-a ridicat pentru a strânge mâna gazdei lor.

— Mă bucur să văd că ai supravieţuit gripei... După telefonul tău, mai deunăzi, era cât pe ce să comand o coroană.

Nick a surâs, dar distrat: Plivirea îi rămânea aţintită asupra Vanessei.

— Vanessa, i-a zis Paul, îţi prezint un prieten, Nick DeAngelo.

Mâna Vanessei a dispărut în cea a lui Nick în timp ce a simţit că i se formează un nod straniu în stomac.

— Bună, Vanessa.

— Bună... Nick.

Ce mod de a-i propunţa numele. Mai duios ca briza care apleca grâul vara. El avea impresia că mâna ei tremura uşor când i-a dat în cele din urmă drumul…

— Parcă era vorba să deschizi un alt restaurant la Portland, luna viitoare, Nick? l-a întrebat Janet. Vei fi des plecat, atunci? Nu te sperie toate călătoriile astea?

Nick a ridicat din umeri cu nonşalanţă, asezându-se. Părea la fel de dezinvolt în smoking cum era probabil în maieu şi chiloţi de sport plini de noroi, pe stadion.

— Sunt obişnuit.

Vanessa agoniza. Regreta că nu dăduse curs primei el idei de a refuza invitaţia soţilor Harmon. Cu nici un preţ nu dorea să se angajeze emoţional. Ori tocmai asta se petrecea în această seccundă. Se simţea antrenată într-un angrenaj diabolic pe care nu-l putea opri.

În disperare de cauză, s-a agăţat de asemănarea dintre Nick Parker… Amândoi campioni, deşi pe terenuri diferite, amândoi seducători, amândoi legende vii pentru un tineret care ducea lipsă de eroi.

Ambii întreţinând în mod regulat cronica sentimentală a revistelor de scandal.

Iată. La asta trebuia să se gândească. La această similitudine între cei doi bărbaţi. Între Nick şi celălalt, care o îndurerase în mod crud… Astfel încât să nu mai trăiască niciodată acel infern.

— Nu cred ca un sportiv să poată renunţa vreodată în întregime la a cutreiera lumea, a zis ea.

Trebuia că inoculase, suficient dispreţ cuvântului „sportiv” pentru ca Nick să devină bănuitor. El n-a totuşi să se vadă nimic, însă a găsit o modalitate potrivită pentru a-i plăti cu vârf şi îndesat.

— E efectiv o plăcere şi uneori chiar o pasiune… Ca cea pe care o aveţi de a vinde dulapuri din plastic ce imită lemnul, sau bigudiuri electrice…

— Nu mi-e ruşine de meseria mea, domnule DeAngelo.

— Nici mie, domnişoară Lawrence. Nici mie.

Acest schimb acru-dulce a provocat o anumită răceală. Paul şi-a dres glasul.

— Vanessa speră să prezinte într-o zi ştirile.

Nick îşi înălţă capul, fără să facă nici cel mai mic comentariu.

Dineul a fost fără îndoială excelent. Însă Vanessa ar fi fost incapabilă să-şi amintească ce a mâncat. Mintea îi era în întregime obosită de căutarea unei modalităţi de a scăpa privirii insistente a lui Nick DeAngclo.

După cafea au trecut în salon, unde Vanessa, fără să ştie prea mult cum, s-a trezit în braţele lui Nick pe minusculul ring de dans.

— Ţi-e frică de mine? a întrebat-o el.

— Frică? De unde ţi-a venit ideea asta bizară?

— Nu ştiu. Din ochii tăi, fără îndoială...

— E oboseala, foarte simplu. Ai făcut o confuzie.

El îi surâse... şi era cât pe-aci să se topească ca o bucată de ceară.

— Ai fost măritata cu Parker Lawrence, nu?

Atmosfera a devenit brusc sufocantă. Îi lipsea aerul.

— Da, a răspuns ea, în căutarea unei ieşiri.

El i-a urmărit privirea şi a înţeles.

— Pe aici...

Luând-o de mână, o duse cu el traversând sala spre un culoar întunecat şi o invită să intre într-un birou mare. Ea era gata să protesteze când a observat fereastra transparentă şi terasa.

Răcoarea nopţii a făcut-o să tremure, dar a rămas sprijinită de balustrada de fier forjat. Cerul presărat cu stele părea să reflecte luminile oraşului şi ale portului de jos.

Vanessa a inspirat prelung aerul marin pe care îl îndulcea briza.

— E foarte frumos aici, a zis ea.

— Nu mă plictisesc niciodată.

Cu delicateţe, îşi puse vesta pe umerii tinerel femei. Ea îi mulţumi cu un surâs.

— Ai locuit numai la Seattle?

— Aici m-am născut. Şi tu?

— Am copilărit la Spokone, însă încep să mă simt ca acasă în acest oraş.

— Ce te-a făcut să vii aici? Ea a ridicat din umeri.

— Aici locuia Parker.

Şi-a dat seama prea târziu de eroarea ei. Însuşi numele lui Parker arunca o notă falsă deasupra acestui moment liniştit.

— Şi cu am fost căsătorit, a recunoscut el cu calm. O chema Jenna.

Ea a ezitat şi a ridicat ochii spre el. N-a fost nevoie să întrebe. El îi răspunsese deja…

— A plecat.

— Oh… sunt dezolată.

Şi chiar era, sincer. Cunoştea prea bine suferinţa produsă de o dragoste care te decepţionează.

— Foarte puţine femei suportă să trăiască împreună cu un sportiv profesionist. Ea a făcut o mutră ironică. Ea m-a părăsit înainte de a deveni cu cunoscut… Dar îndată ce au început să mi se ofere contracte în aur, a vrut să revină… Puţin cam târziu…

El îi pusese un braţ în jurul taliei şi o învită să meargă înapoi. Ea şi-a scos vesta în timp ce el închidea uşile-geam.

— O iubeai?

Cuvintele îi scăpaseră împotriva voinţei el. Nick s-a întors spre ea. Însă expresia feţei lui a rămas greu de pătruns.

— Dar tu, tu l-ai iubit pe Parker?

Ea şi-a acordat un timp de reflecţie câteva secunde.

— Ca să fiu sinceră, nu ştiu. Când l-am întâlnit eram la universitate. Nu mai cunăscusem pe nimeni cu... un asemenea farmec. Mă fascina.

Nick a ridicat trist capul. S-a sprijinit de spatele unui fotoliu, cu braţele încrucişate.

— Mi-ar place să te cunosc mai bine, Vanessa.

Împotriva voinţei ei, această sinceritate o emoţiona. Se puse şi mai mult în gardă, pentru a nu fi surprinsă. Nick avea darul de a exercita un puternic ascendent asupra ei; o demonstra nervozitatea ei în faţa lui. Cu grijă, i-a pus vesta pe spătarul unui scaun, căutând o modalitate de a-l respinge fără a-i răni amorul propriu.

Nu l-a auzit când s-a apropiat. Mâna lui pe ceafa ei a făcut-o să freamăte.

— E timpul să uiţi, Vanessa... şi să treci la altceva...

Aceste cuvinte rostite cu o voce plăcută, atât de dulce şi atât de aproape de buzele ei... A închis ochii şi a primit sărutul lui. Îi răspunse cu toată fiinţa ei, fără reţinere, ca şi cum ar fi fost scris dintotdeauna că trebuia, în această seară, în acel minut, să-l sărute pe Nick DeAngelo.

Când el i-a dat drumul, i-au trebuit câteva secunde înainte de a putea să gândească din nou clar. Şi de această dată, raţiunea şi-a reintrat în drepturi. Nick l-a apărut brusc ca un om periculos, mult prea periculos pentru ea...

— Lucrezi mâine? a întrebat el.

Degetul lui se juca neglijent cu o şuviţă scăpată din pieptenele de fildeş.

— Nu...

— Perfect. Atunci vom petrece ziua împreună.

Prea stupefiată pentru a protesta, s-a mulţumit să clatine din cap. Însă el îi luă braţul şi o duse cu el spre uşă.

— Ar fi bine să mergem la Paul şi Janet. Ar începe să-şi facă griji în privinţa ta.

O oră mai târziu, abia s-a urcat în maşină, că Janet s-a întors spre Vanessa:

— Ei... ce zici de el?

Vanessa ar fi trecut bucuroasă cu vederea această întrebare.

— Mi-ar fi plăcut mai mult să rămân acasă, să-mi văd de treaba mea.

— Glumeşti! E un scump... E irezistibil, nu?

Era, în aşa măsură, încât Vanessa încă se întreba cum de nu sucombase total în braţele lui.

— Eu un sportiv... a răspuns ea. Sau cel cel puţin a fost, e acelaşi lucru. Nu vă daţi seama cât de egoişti pot fi aceşti oameni.

Nu se gândesc decât la ei, nu au grijă decât de imaginea lor. Janet a oftat.

— Vanessa... Când vei înceta de a-i mai asemăna pe toţi sportivii cu Parker?

Conversaţia s-a încheiat scurt. Paul, care întârziase ca să stea de vorbă cu Nick pe trotuar, s-a instalat la volan. Vanessa se ghemui pe bancheta din spate, regretând că nu putea să dea înapoi timpul şi să pretindă că această seară nu existase niciodată.

Paul a lăsat-o acasă la ea şi a însoţit-o curtenitor până la uşă.

— Am impresia că sentimentele tale sunt temperate, dar în ceea ce-l priveşte pe Nick... Mă înşel?

— Absolut. N-am nici un sentiment pentru el. Bună seara, Paul. Mulţumesc pentru invitaţie.

Micul lui surâs cu subînţeles a agasat-o şi abia s-a reţinui să nu trântească uşa după el. L-a lăsat să se îndepărteze înainte de a o închide încet.

Ca de obicei îşi scoase pantofii şi intră în salon. Senzaţia mochetei sub picioare avea totdeauna un efect calmant asupra nervilor ei sensibilizaţi. Dar în această seară, îi trebuia un remediu mai puternic... Sori, o pisică mare, gri, abandonată, pe care o recuperase cu şase luni în urmă, a venit să i se mângâie pe sub picioare. Ea a mângâiat-o distrată şi s-a îndreptat spre automatul telefonic.

Prima pornire a fost de a-l închide şi de a aştepta până a doua zi pentru a asculta mesajele. Însă conştiinţa o sâcâia. Dacă Rodney avea nevoie de ea? Sau bunicii? L-a vârsta lor puteau avea uşor un accident... Apăsă deci pe tastă şi curând vocea agresivă a lui Parker începu să latre în cameră: „La naiba, Vanessa! Nu eşti niciodată acasă! Sună-mă, trebuie să vorbesc cu tine.” Totdeauna atât de amabil... Vanessa l-a trimis, în gând, la dracu. O altă voce masculină îi succedă primei: „Eşti o femeie delicioasă, Vanessa... Abia aştept să te revăd mâine. Noapte bună.”

Gemând uşor, s-a prăbuşit într-un scaun. În câteva cuvinte îi reducea, încă o dată, hotărârea la zero. Ar fi putut să stea astfel ore întregi să viseze la acea voce caldă, să retrăiască sărutul lui, însă lui Sori nu-i prea plăcuse asta. S-a proţăpit în faţa ei, întrerupându-i reveria.

— Da, Sori... mergem.

I-a pregătit mâncarea, apoi s-a dus să se culce. În ciuda oboselii, nu-i venea somnul. Abia spre ziuă a putut în cele din urmă să adoarmă.

Soarele pătrundea timid pe sub jaluzele, când a sunat telefonul. Fără să deschidă ochii, a bâjbâit orbeşte pentru a ridica receptorul şi a-şi aduce microfonul la gură.

— Alo...?

Hohotul de râs de la celălalt capăt al firului reuşi s-o trezească definitiv.

— Lasă-mă să ghicesc... Nu eşti matinală, nu?

A deschis pe jumătate un ochi, suficient pentru a vedea limba mică a ceasului deşteptător tocmai ajunsă la nouă.

— Un minut..., a mormăit ea.

S-a ridicat în pat, şi-a frecat faţa. În definitiv, era la fel de bine că i-a telefonat. Putea astfel să anuleze întâlnirea înainte de a nu fi prea târziu. Cu vocea mai fermă, a reluat receptorul.

— Nick... Ascultă, m-am gândit şi...

— Ei bine, n-ai avut dreptate. Totdeauna trebuie să te ghidezi după impulsuri. Ajung la tine în zece minute cu cornuri calde. Ştiu o prăvălie nu prea departe de tine care le prepară cu unt... O să-mi spui dacă-ţi plac şi-mi vei mulţumi.

— Nick! Nu e...

Prea târziu. Zgomotul ascuţit al tonului îi răsuna deja în ureche.

Zece minute!... S-a ridicat în grabă şi s-a năpustit sub duş. Când Nick a sunat la uşă, avusese timp să tragă nişte jeans pe ea şi un pulover de angora galben pai.

În faţa surâsului lui dezarmant şi a pungii cu cornuri a simţit că îi slăbeşte hotărârea.

— Te rog... Intră, a spus ea cu ironie în timp ce el o urma cu un pas ferm în salon.

A privit-o peste umăr.

— Ai cafea?

Vanessa a încuviinţat, resemnată.

— În bucătărie.

Fără altă ceremonie, el a luat două ceşti suspendate pe etajeră şi a turnat cafeaua care aştepta pe maşina de gătit. Apoi a invitat-o să se instaleze în faţa lui şi a scos cornurile.

— Ce intenţionezi să faci după ce devorezi toate astea? l-a întrebat ea ronţăind cu vârful dinţilor.

— Să alergăm mai întâi. Şi să mergem să vedem un film după aceea.

— Să alergăm?

Ea a remarcat tricoul lui dc bumbac, pantalonii de jogging. În plus, nu avea nici măcar aerul că glumeşte.

— Nu-ţi place? Şi totuşi e modul ideal pentru a începe bine o zi.

— Nu mă îndoiesc, însă nu... mulţumesc. Sincer, nu ţin.

— Bine. Astăzi vom face o exccpţie.

Vanessa s-a jurat în tăcere ca data viitoare când Paul şi Janet vor căuta să-i prezinte pe cineva, să rămână închisă în cameră până ce trece pericolul.

— Am să caut alt mijloc de a-mi consuma energia... a adăugat el.

Tonul echivoc, învăluit într-un surâs care era la fel, a aprins anumite semnale de alarmă în mintea Vanessei. Cu un calm afectat ea a pus ceaşca pe masă şi a ridicat ochii spre Nick.

— La urma urmei, este o idee excelentă Am nevoie de puţin timp să mă schimb...

Nick a parcat automobilul său Corvette în parcul cel mai apropiat. Abia ce a coborât din maşină şi a început să facă nişte exerciţii de supleţe. Vanessa îl observa cu un ochi critic şi apoi a început să-l imite cu stângăcie.

— Avantajul de a ieşi cu un sportiv, a remarcat ea între două exerciţii de întindere, este că îţi păstrezi forma, fie că vrei sau nu.

De la divorţul ei, întrerupsese orice activitate fizică şi începuse să se resimtă la măsura taliei.

Nick porni cu fuleuri mari, accelerând progresiv ritmul. La un moment dat, s-a întors fără să

încetinească şi a început să fugă de-a-ndăratelea fără să arate nici cel mai mic semn de oboseală.

— Practici de mult exerciţii de relaxare pe canapea?

— Te urăsc, i-a zis ea gâfâind.

Pulpele îi protestau, plămânii ameninţau să explodeze în orice moment.

— Nu e frumos, Vanessa... Mă întreb dacă să cumpăr aparatul de zdrobit gunoiul, pe care l-aţi prezentat săptămâna trecută.

Cu sufletul la gură, Vanessa s-a lăsat pe iarbă, cu braţele încrucişate, sufocată ca un peşte scos din apă. Aşa cum se aştepta, el a continuat să fugă, descriind un cerc larg în jurul ei. Apoi a venit şi s-a aşezat lângă ea, aşteptând rabdător ca ea să se ridice din nou în picioare.

Ea şi-a adunat ultimele forţe pentru a se târî la maşină şi a se prăvăli în scaunul de piele roşie.

— Merge? a întrebat-o el învârtind cheia în contact.

— Mmmm... Nu voi mai accepta niciodată invitaţia lui Paul şi Janet. Niciodată.

— Hai... Hai... Să nu dramatizăm. O să vezi... după un duş bun, te vei simţi la fel de vioaie ca o veveriţă.

Vanessei i s-au mărit ochii. Un duş? Nu se gândise la acest aspect... Şi dacă el profita să...?

— Relaxează-te, Vanessa, O să fac duş separat. Nu eşti invitată să participi, cel puţin pentru moment.

Ea s-a înroşit subit.

— Nu mă gândeam deloc că...

— Mincinoaso!

Locuia la ultimul etaj al unui imobil datând de la începutul secolului. Liniştea cartierului a surprins-o, ca şi decoraţia simplă şi de bun gust a apartamentului. Se aşteptase la ceva mai strident, în concordanţă cu personajul. El îi dejuca toate eforturile de a-l face să intre într-o categorie bine definită şi pe care o detesta.

— Fă-te comodă şi simte-te ca acasă, i-a zis el. Mă întorc imediat.

A abandonat-o într-un salon tapiţat cu materiale de culoare bej, cu sofaua din catifea de culoarea tutunului şi covoare orientale în care domina roşul. Ea s-a apropiat de fereastră. Dincolo de bulevardul larg se întindea golful Elliot cu activitatea portului. Un vapor îşi anunţa în depărtare sosirea cu un sunet lung de sirenă.

La capătul unui sfert de oră a cuprins-o o anumită nelinişte. Avea subit sentimentul că trebuia să scape de urgenţă de această atracţie spre Nick, pe care nu se simţea în stare să o combată.

— Nu pleca, i-a spus el în momentul în care ea punea mâna pe clanţa uşii.

Ea s-a întors. El stătea în pragul salonului în jeans, cu o cămaşă albă deschisă la gât.

— Nu-ţi fac nimic rău, Vanessa. Îţi promit.

S-a apropiat foarte uşor, ca şi cum se temea să n-o sperie.

— Se petrece ceva important între noi... Îţi dai seama, nu?

Ea a ridicat capul, un nod i s-a pus în gât.

— Da... Şi tocmai asta mă înspăimântă. El i-a pus mâna pe umeri:

— N-ai de ce să te temi de mine. Ştiu să aştept până vei fi pregătită...

Privirea lui a paralizat-o. Implacabil, ochii lui au fost atraşi de buzele ei.

— O să te sărut... a murmurat el. Dacă doreşti şi tu, bineînţeles.

Ea nu a avut prea mult timp să se gândească. Mai era capabilă, de altfel?

Încet, ea şi-a încrucişat degetele în spatele cefei lui Nick şi s-a ridicat în vârful picioarelor.

— Doresc şi eu, Nick...

CAPITOLUL III

— Vrei să faci un duş, acum?

Fără a mai avea energie după acel sărut pasionat, Vanessa se sprijini de uşă. A deschis din nou ochii încet, pentru a lua contact cu realitatea prezentă.

A întâlnit surâsul lui pe jumătate tandru, pe jumătate amuzat, apoi el s-a întors în bucătărie s-a lăsat pe vine în faţa unui dulap, pentru a scoate ceşti. Vanessa, care venise acolo după el, observă muşchii întinşi ai coapselor încordate sub pantalonii jeans care se mulau.

— Nu mi-ai răspuns, i-a zis el ridicându-se.

— Cum?

— Duşul...

— Oh... Dar... N-am cu ce să mă schimb.

S-a uitat cu dezolare la pantalonii ei de jogging, mai degrabă decoloraţi şi pătaţi de urme de iarbă.

— Gina şi-a lăsat nişte lucruri aici... Ar trebui să ţi se potrivească. Sunteţi aproape de aceeaşi talie.

— Gina?

El a sărutat-o pe frunte.

— Sora mea.

Uşurarea ei a fost atât de evidentă, încât s-a întors la fereastră ca el să nu-i vadă obrajii roşii.

— Îţi place bucătăria chinezească? a întrebat-o el.

— Da.

— Perfect. Prima uşă pe dreapta. E şi o sală de baie auxiliară şi hainele sunt în garderob. Între timp mă duc să iau mâncarea, de acord?

Ea a încuviinţat cu o înclinare a capului, liniştită că el manifesta atâta tact faţă de această situaţie care o stânjenea în cel mai înalt grad.

Camera era spaţioasă, cu tonuri de pastel. După toate aparenţele, nu era aceea în care dormea Nick. Aranjamentul din camera de baie era de asemenea de factură feminină. Pardoseala roz şl robinetele aurite.

După duş, Vanessa s-a înfăşurat într-un prosop mare şi a căutat în şifonier ce putea să-i convină. Sortimentul era redus... S-a decis în cele din urmă pentru un costum de jogging gri, de jeans – nu putea să găsească ceva mai comod şi care să meargă la orice. Cu grijă, şi-a închis pană la gât jacheta. Puţin a lipsit să nu-şi pună şi gluga. Cel mai bine era să nu tentezi diavolul.

A ieşit din cameră tocmai în momentul în care Nick, cu braţele încărcate, se întorcea de la restaurant.

— Te simţi bine?

— Absolut, da.

El şi-a pus pungile pe masa din bucătărie şi s-a apropiat de ea. Ea a tresărit instinctiv când i-a descheiat primii doi nasturi de la jachetă.

— Vremea s-a răcorit, dar nu în aşa măsură ca să te înfofoleşti astfel, Vanessa.

Buzele lui le-au atins uşor pe ale el, apoi a scos farfuriile din dulap, foarte natural... Au mâncat în tăcere rulourile cu şuncă şi ciuperci şi raţa cu sos dulce-acrişor. Vanessa nu s-a simţit deloc stingherită. Era o tăcere complice, propice gândurilor pe care le împărtăşeşti în spatele unei priviri, al unui surâs schiţat...

Soarele de dimineaţă dispăruse în spatele unui văl de nori cenuşii şi o ploaie mică, fină, mânjea acum ferestrele. Nick a revenit în salon ca să aprindă focul. Vanessa s-a aşezat pe marginea unui fotoliu şi i-a făcut plăcere să urmărească fiecare fază a operaţiei.

Lemnele de foc îngrămădite într-o ladă de lîngă vatră pe care le-a pus în cămin, jurnalele pe care le mototolea, pentru a le pune între crengile moarte. Apoi chibritul care se aprinde, focul care înghite avid hârtiile, care se aruncă asupra lemnelor... Şi, în sfârşit, buşteanul pe care îl împinse pe suportul metalic...

Cedând farmecului acestei calde intimităţi în care contribuiau flăcările, Vanessa a venit şi s-a lăsat în genunchi lângă Nick care, înarmat cu nişte foale din piele, făcea să se înroşească jăratecul.

— Mă iei poate drept o idioată, i-a spus ea jenată.

— Absolut deloc.

— Numai că... ceea ce mi se întâmplă îmi face frică.

El sprijini foalele de şemineu şi o mângâie pe păr.

— Voi fi sincer cu tine, Vanessa. Te doresc, chiar din secunda când te-am văzut la Midas Network... dar sunt pregătit să aştept.

— Să aştepţi?

Răbdarea nu era un cuvânt care exista în vocabularul lui Parker.

— Da. Vreau să mă doreşti şi tu. Şi, te previn, voi face totul pentru asta...

Era deja pornit pe această cale dar, bineînţeles, a păstrat această reflecţie pentru ea.

Nick s-a ridicat şi a revenit câteva minute mai târziu cu două pahare cu vin. Îi întinse unul Vanessei şi se aşeză din nou lângă ea. Gânditor, privea picăturile de ploaie prelingându-se pe fereastră.

— Ce vrei să faci după-amiază? Să mergi la cinema sau să rămâi aici?

Flăcările dansau în pupilele Vanessei. Se simţea bine aici. Era cald şi siguranţă... Era ca şi cum rătăcise singură prea mult timp, pierdută, şi el o luase cu sine pentru a o duce în acest loc secret, cunoscut numai de el singur.

— Vanessa...?

Ea a întors capul, aproape mirată, şi şi-a dat seama că el aştepta un răspuns. Uitase... A plecat ochii pe paharul cu vin pe care îl ţinea în mână. Straniu... încă nu sorbise nici o înghiţitură şi deja i se urcase la cap.

— Prefer să rămân aici. Ador furtunile... când sunt la adăpost, evident.

Încet. încet, ploaia a devenit mai apăsătoare, mai violentă. Rafale de vânt ridicau frunzele roşii ale stejarilor şi arţarilor.

El s-a sprijinit în cot şi a băut o înghiţitură de vin.

— Vorbeşte-mi despre tine, Vanessa. A devenit dintr-odată rigidă şi el i-a apăsat mâna pentru a o linişti.

— Nu-ţi cer să-mi povesteşti despre căsătoria ta... Îl cunosc vag pe Parker... Am avut ocazia să ne întâlnim... Nu, tu mă intrigi.

Ea s-a rezemat de scăunelul de piele din faţa şemineului şi scotocind prin amintiri îi povesti copilăria ei. Tatăl care-i murise când avea şapte ani; mama ei, foarte tânără, care o încredinţase părinţilor săi, pentru a se căsători peste un an cu un texan pasionat de rodeo.

— Ai mai văzut-o des, după aceea?

— Nu. Îmî scria din când în când... şi primeam cadouri, de Crăciun şi de ziua mea de naştere... Dar cam asta e tot.

Şi-a ridicat ochii spre Nick. O ascultase în tăcere, atent şi înţelegător. I-a fost recunoscătoare că a scutit-o de milă. N-ar fi putut suporta să o ia de umeri, să-i murmure „biata mea Vanessa” compătimitor. Copilăria ei nu fusese ideală, cu siguranţă, însă mii de copii o au şi mai nenorocită.

— Ai vrut dintotdeauna să fii prezentatoare la televiziune?

— Nu... Până la şase ani visam să fiu o nouă Shirley Temple. A trebuit să renunţ... Aveam părul drept ca nişte beţe de tobă. El a surâs.

— Ambiţiile mele erau cu mult mai palide decât ale tale. Eu, la cinci ani, aveam un singur ţel în viaţă: să vând peşte la piaţă cu unchiul meu Guido!

Vanessa se apucă să râdă cu el.

— Şi te-ai mulţumit să fii om de fotbal... E teribil. Cum ai putut să treci peste această decepţie?

— Printr-o voinţă de fier şi o hotărâre de fier.

— Numai atât?

A făcut o mutră fals modestă.

— Sunt un om remarcabil, o să-ţi dai seama într-o zi.

— Şi cu argumente de-astea vrei să mă seduci?

— Nu se ştie niciodată... Remarcă, am şi altele...

Degetele lui, care de câteva momente deja, se jucau cu şuviţele ei roşcate, îi alunecară pe gât şi se ridicară spre buze.

Ar fi trebuit să-l oprească imediat, să-l respingă cu o glumă. Însă nu... Şi-a simţit buzele tremurând şi n-a ieşit nici un sunet în timp ce mâna lui cobora pe nasturii jachetei ei. Se deschiseră, unul după altul. Cu delicateţe, Nick a invitat-o să se întindă pe covorul moale. Licărirea flăcărilor dansa pe pieptul ei expus. Niciodată nu se simţise atât de feminină, atât de dorită ca în acel moment, sub privirea lui...

Răsuflarea lui i-a atins uşor pielea, i-a stârnit sfârcurile sânilor care s-au întins spre el. Un geamăt i-a scăpat când i le-a mângâiat cu vârful limbii.

Ploaia începuse să bată cu îndârjire în geamuri; un fulger aruncă o lumină alburie în cameră.

Ochii strălucitori al lui Nick se ridicară spre ea.

— Vrei să facem dragoste, Vanessa? Palma sa s-a strâns în jurul unul sân, buzele sale coborîră spre abdomen...

— Da, a murmurat ea. Oh, da, Nick.

Încet, el alunecă peste ea, sprijinindu-se pe coate. Faţa aproape că i-o atingea pe a ei... A sărutat-o pe gură, apoi s-a lăsat pe o parte.

— N-a sosit încă momentul, draga mea.

Vanessa l-a privit insistent, fără să-i vină să creadă.

— Dar Nick... nu poţi să mă laşi aşa!

— Nu-ţi face griji... Nici n-am intenţia.

Cu gesturi aproape respectuoase, i-a închis unul câte unul nasturii jachetei şl apoi a luat-o în braţe. Au rămas astfel mai mult timp, pur şi simplu înlănţuiţi, legănaţi de bubuiturile surde ale furtunii. Vanessa simţea dorinţa sălbatică ce o ardea cum se risipeşte progresiv, lăsând locul unei tandreţi de neînchipuit.

Deşi n-ar fi dorit ca vraja să se risipească niciodată, nu s-a putut abţine să pună întrebarea care o chinuia:

— De ce, Nick?

El s-a îndepărtat imperceptibil de ea pentru a o privi.

— M-aş fi dăruit ţie, ştii... De ce nu m-ai vrut?

— Ţi-am promis că voi aştepta.

— Da, dar dacă eu...

— Ştiu... Am fi putut face dragoste imediat. Dar după aceea, Vanessa? Te-ai fi închis din nou în găoacea ta... N-aş fi reuşit să-ţi satisfac decât o dorinţă trecătoare, şi nimic altceva... Nu la asta sper: ci la mai mult. Cu mult mai mult...

— În definitiv, poate că ai dreptate... Eşti realmente un om uimitor, Nick.

— Ţi-am spus deja... Şi încă... Nu mă cunoşti deloc.

Micul lui triumf a amuzat-o.

— Poate că aş face mai bine să plec... a spus ea. Prefer să te descopăr puţin câte puţin. Nu tot într-o zi.

El n-a protestat câtuşi de puţin, n-a căutat să o reţină. A îmbrăţişat-o uşor şi apoi s-a sculat. Ea i-a

luat mâna, s-a ridicat şi ea şi şi-a pus în ordine hainele şi părul.

După o jumătate de oră el îşi parca maşina Corvette în faţa casei ei.

— Vrei să vii vineri seara la masă? i-a sugerat ea, cu mâna pe clanţă.

— Chiar trebuie să aştept atât de mult până să te revăd?

Ea a ridicat din umeri în semn de scuză.

— Mă tem că da. Prefer să nu ies în timpul săptămânii... Lipsa somnului nu e prea telegenică.

El scoase un oftat prelung.

— Ei, cu atât mai rău. O să mă mulţumesc să te văd vânzând deschizătoarele voastre pentru cutii de stridii şi linguriţele dc zahăr pentru cafea... Dar atenţie... Vineri, îţi voi face o nouă demonstraţie a calităţilor mele excepţionale.

Departe de ea gândul de a se plânge...

— La opt? i-a-zis ea. Un ultim sărut pe buze...

— La şapte. Aduc eu vin.

— La şapte şi jumătate. Şi te vei ocupa de foc.

— Ne-am înţeles, i-a zis el surâzând. Casa i s-a părut mai pustie ca oricând, cu cele câteva miorlăituri disperate ale lui

Sori care o aştepta cu nerăbdare. Era pe punctul de a-i pregăti farfuria când se auziră lovituri surde în uşă.

Aşteptându-se să-l găsească pe Nick în prag, a alergat să-i deschidă. Nu era Nick, ci Parker. Cu faţa roşie ca creasta unui cocoş, părea pe punctul de a face o criză de apoplexie.

— Îţi dai seama că ţi-am lăsat douăzeci de mesaje de ieri seară la automat?... Telefonul o să mă coste o avere din cauza ta!

Nedorind ca vecinii să asiste la o scenă conjugală asemenea celor care zguduiau pereţii casei în ultima

perioadă a căsătoriei lor, Vanessa l-a apucat pe Parker de braţ şi l-a tras în casă.

— Am fost ocupată.

Ea s-a întors în bucătărie unde Sori mâncase deja jumătate de mâncare direct din cutie. A strâns carnea, a pus apă la încălzit şi a pus nessul în ceşti.

— Ce vrei, Parker? l-a întrebat ea pe un ton plictisit.

— Vreau să apar la televiziune, lunea viitoare, ca să-mi prezint cartea.

S-a lăsat să cadă greoi pe un scaun.

— Prezentatoarea vroia sa participi la emisiune, pentru că e vorba şi de tine.

Ea s-a sprijinit de masa din bucătărie, obosită că trebuia să se lupte cu o minte atât de mărginită ca aceea a lui Parker...

— N-ai înţeles încă? Nu vreau să aud de cartea asta.

— Dacă vii, vânzările vor creşte. Şi dacă cresc, ştii ce înseamnă, bineînţeles? Mai mulţi bani, Vanessa!

— Vrei să spui că e deja în vânzare?

— Va fi săptămâna viitoare. Ea a scuturat din cap, copleşită.

— Te-am prevenit, Parker... Cartea asta n-ar trebui să apară fără consimţământul meu. Acum, chestiunea va fi în mâinile avocatului meu. Rămâne să te descurci tu cu judecătorii!

Ea a servit ceşti le şi, cu un gest brusc, a pus una în faţa lui Parker care s-a dat la timp înapoi ca să evite o pată pe costumul său deschis. A ridicat ochii spre ea şi i-a observat ţinuta cu un aer reprobator.

— Eşti de o eleganţă... Unde ai găsit acest trening oribil? Şi pe deasupra e şi cu trei numere mai mare.

— Şi eu care mă făcusem frumoasă tocmai pentru situaţia în care mi-ai fi făcut o vizită... l-a ironizat ea.

Sori s-a mângâiat de picioarele el, lăsându-i urme de păr gri pe pantalonii de jerse.

Parker considera că nu era în interesul lui să o bruscheze. A răsplătit-o cu unul din zâmbetele lui mieroase pe care le rezerva în general admiratoarelor sale.

— Sper că nu te-am vexat... Ştii că, dacă spun aşa, n-o fac din răutate.

— Bineînţeles, Parker.

Viaţa ei împreună cu el fusese o lungă serie de asemenea mici reflecţii în aparenţă anodine dar care, de-a lungul anilor, subminaseră încrederea pe care ea o avea în sine însăşi. Cu toate acestea, de un an, ajunsese la o anumită încredere şi se simţea de atunci imună faţă de meschinăriile lui Parker.

— Ascultă, Vanessa... Ce-ţi cer e atât de simplu...

— Şi în întregime absurd! Ai vrea să te ajut să promovezi o carte care reflectă o imagine degradantă despre mine. Spune-mi, de altfel, Parker, de ce m-ai zugrăvit în maniera asta?... Ai fi vrut să fiu altfel în realitate?

Parker i-a evitat privirea, prefăcându-se că se uită la ceas.

— Ce-ar trebui să fac ca să revii să trăieşti cu mine, Vanessa?

Ea era atât de puţin pregătită pentru asemenea declaraţii, încât a rămas fără glas.

— De când ne-am despărţit, viaţa mi-a devenit un infern... a continuat el sumbru.

— Mă simt măgulită... dar sincer, nu-mi dau seama cum am mai putea să trăim împreună.

El a încruntat din sprâncene.

— Iubeşti pe altcineva? a întrebat-o el, pe un ton acuzator.

Era încă prea devreme pentru a aprecia sentimentele ei faţă de Nick şi cu toate astea nu putea să nege tulburarea pe care apariţia lui o provocase în existenţa ei.

— Nu despre asta este vorba. N-avem nici un viilor, noi doi, Parker... Şi nici măcar un trecut n-ar fi trebuit să avem.

Fără să adauge nimic, ea s-a dus spre uşa bucătăriei care dădea în spatele casei şi a deschis-o. În cameră a năvălit un curent de aer, însă ea nu-i dădea atenţie, aceasta rămânând fixată asupra lui.

Mesajul era limpede. Nici chiar Parker n-a avut nevoie de explicaţii. El s-a ridicat şi şi-a jucat ultima carte.

— Dacă m-ai reţine, cel puţin în seara asta, aş putea să-ţi dovedesc că divorţul nostru nu e nimic altceva decât o eroare lamentabilă.

Trufia lui a făcut-o să zâmbească.

— Bună seara, Parker.

Scăpată în sfârşit de el, s-a sprijinit cu spatele o secundă de canatul de lemn, oftând. Telefonul a sunat în timp ce ducea ceşlile la chiuvetă.

— Era chiar legenda vie în persoană, pe care am văzul-o ieşind de la tine? a glumit Rodney.

Vanessa s-a aplecat pentru a observa lumina din garsoniera de deasupra garajului.

— Asta era? Te-ai mutat?

— Sunt aici de azi de dimineţă... Însă mirosul de zugrăveală e puţin supărător... Poţi să mă inviţi să dorm pe sofaua ta în noaptea asta?

— Cred că ar fi posibil.

— Cobor imediat.

Abia a pus receptorul jos că el a şi intrat. A aruncat sacul de dormit pe fotoliu şi a venit la ea în bucătărie.

— Ai mâncat de seară?

— Încă nu.

El a scos un sendvici enorm debordând de ketchup şi de muştar, pe care l-a rupt în două. I-a întins o jumătate şi a atacat-o pe a lui cu o poftă feroce.

Trebuia să fi fost obişnuită cu aşa ceva, dar lăcomia lui era pentru ca un subiect constant de uimire.

— Eşti sigur că nu vei regreta că l-ai împărţit?

— Bulimia mea nu are seamăn, ca şi generozitatea de altfel, draga mea vară… Şi apoi, e cel mai mic lucru pe care îl pot face. Numai mulţumită ţie nu mai petrec încă o noapte deasupra lui „Jorgenson, monumente funerare de toate felurile”… Ce a vrut Parker?

Ea a ridicat din umeri fără să-i răspundă, cu ochii distraţi fixaţi pe ketchup-ul care curgea pe masă.

— Pariez că vrea să revină înapoi la tine… Nu-i aşa?

A clătinat din cap şi a înghiţit o nouă îmbucătură.

— Trebuie să fi aflat de DeAngelo… Cred că e bolnav de gelozie.

— Dar tu cum eşti la curent?

— L-am văzut azi-dimineaţă. Eram deja acolo. Îl cunosc… Ies, din când în când, cu sora lui, Gina.

Instinctiv, Vanessa şi-a privit costumul de jogging pe care-l purta. Exact cel al Ginei…

— Îl cunoşti însă… personal?

— Puţin… Am fost invitat deja la picnicuri, cu familia el. Când tot tribul se deplasează pe insulă, merită să-i priveşti.

— Insulă?

— Nick are o casă mare la San Juan. În fine, ce… nu citeşti niciodată ziarele? Recepţiile pe care le dă acolo sunt celebre.

Recepţiile… Mondenităţile, tot acel univers superficial şi artificial. Şi Parker avea o casă. Nu la San Juan, nu… La Mani. Şi-a amintit de ziua când a vrut să-l surprindă sosind cu o zi mai devreme decât era prevăzut. Ca surpriză, a fost reuşită… L-a găsit în compania unei frumuseţi exotice, superbe.

Brusc i-au reapărut temerile. De ce ar fi Nick altfel decât Parker? Aparţinea aceleiaşi lumi şi fără îndoială

că nu ar putea să-l smulgă din ea, aşa cum n-a reuşit nici cu Parker.

— Vanessa...? s-a îngrijorat Rodney. Ce s-a întâmplat? De ce faci mutra asta, aşa deodată?

Ea s-a ridicat, a înfăşurat sendviciul în staniol şi l-a pus în frigider. Pofta de mâncare îi trecuse.

A auzit scaunul scârţâind pe pardoseală şi a simţit mâna lui Rodney pe umăr.

— Am zis ceva ce nu trebuia, nu-i aşa?

— Nu... Din contră, ai avut dreptate. Eram pe punctul de a face din nou cea mai mare prostie din viaţa mea... Te las să dormi, da?

S-a oprit pe prima treaptă şi s-a întors.

— Somn uşor.

Foarte amărâtă, a urcat scările care duceau la camera ei. Noaptea a fost agitată pentru ea şi visele i-au fost populate de sportivi care îşi exhibau muşchii într-o paradă grotescă şi înfricoşătoare...

CAPITOLUL IV

Puţin i-a lipsit zeiţei de porţelan să nu se răstoarne de pe soclul ei la gestul brusc al Vanessei. Numai datorită lui Mel nu s-a sfărâmat pe jos.

Paul Harmon, în afara cadrului, i-a făcut semn Vanessei să vină în timp ce camera de luat vederi îl încadra pe Mel în prim plan.

— Merge? a întrebat-o el.

Ea a inspirat adânc şi a dat drumul la aer. De azi-dimineaţă era la un pas de catastrofă. Se împiedica de cablurile electrice, se bâlbâia pe ecran, confunda preţurile şi articolele. Şi-a trecut o mână nervoasă prin păr, stricându-şi coafura pentru care lui Murgie îi trebuiseră douăzeci de minute ca s-o realizeze.

— Să zicem că nu m-aş supăra să văd că se termină ziua.

Faţa lunguiaţă a lui Paul s-a destins într-un surâs larg.

— Nick?

— Ce-i cu Nick? a răspuns ea cu răceală înainte de a se întoarce pe platou.

Emisiunea primea numeroase telefoane în direct şi o bătrână din Tucson era pe fir în legătură cu statueta.

— Am rămas deja fără capital luna asta, dar am să folosesc cărţile de credit... Nu pot să rezist să nu iau acea mică minune! Această Venus se va potrivi foarte bine în baia fetei mele.

Distrată, Vanessa a uitat regula de aur a emisiunii.

— Nu credeţi că ar fi rezonabil să aveţi răbdare, doamnă? Vor mai fi şi alte bibelouri şi atunci, veţi sta mai bine din punct de vedere financiar.

Mel se uita la Vanessa ca şi cum ar fi fost gata să-i pună o cămaşă de forţă. Râsul lui forţat i-a tăiat vorba.

— Vanessa glumeşte, fireşte, dragă doamnă... e o idee minunată să o oferiţi fiicei dumneavoastră. Dar spuneţi-mi, cum se numeşte tânăra doamnă?

Din nou, Paul a chemat-o pe Vanessa lângă el. De această dată, avea deja un aer mai puţin prietenos. A luat-o de braţ şi a împins-o în cabina în care Oliver Richards, un alt prezentator, era machiat pentru a prelua ştafeta.

Acesta din urmă şi-a încrucişat privirea cu Vanessa în oglindă, arătându-i ecranul de control pe care el îşi continua reclama sforăitoare. Din ziua când îi respinsese, avansurile, Oliver avea o plăcere răutăcioasă să o vadă poticnindu-se în dificultăţile meseriei.

— Perfect, Vanessa... Dacă vrei să ajungem toţi şomeri, dă-i înainte tot aşa, eşti pe calea cea bună.

Cu degetul mare, Paul i-a arătat uşa.

— Du-te şi înlocuieste-l pe Mel, imediat. Are oră la dentist.

Îndată ce a ieşit, Vanessa s-a pregătit să suporte predica lui Paul. Acesta a oftat.

— Asemenea situaţii apar la toţi prezentatorii, mai devreme sau mai târziu... Ceea ce e sigur e că direcţiunea nu va fi prea fericită de sfatul pe care i l-ai dat acelei femei cumsecade. Sincer, Vanessa, ce te-a apucat să spui o asemenea prostie?

— Îţi dai seama foarte bine... Mintea mi-e în altă parte astăzi. Şi apoi, ceea ce am spus e adevărat, deşi nu e o metodă bună de a face vânzare... Oamenii sunt atât de proşti când se îndatorează până peste cap, şi

toate astea pentru a cumpăra nişte ororI! Ai văzut statueta despre care e vorba?

— Deci, dacă înţeleg bine, oprim emisiunea, nu? Punem cheia sub ştergătorul de picioare, aşteptând ca oamenii să fie atât de capabili încât să ştie dacă au sau nu mijloacele necesare pentru a aşeza statuete în camera de baie a fiicei lor?

— N-am spus asta!

În acel moment, Nick a împins uşa. Vanessa l-a privit fix un moment, fără să înţeleagă. A avut, totuşi, timp să remarce că puloverul lui de culoarea şofranului îi punea minunat în evidenţă...

— Ce cauţi aici? l-a întrebat ea.

— Am o întâlnire pentru dejun.

— Nu trebuia să ne vedem până vineri.

— Însă nu cu tine am întâlnire, Vanessa... i-a răspuns el calm... Eşti gata, Paul?

Vanessa s-o îmbujorat şi s-a întors pentru a-şi ascunde tulburarea:

— Trebuie să mă întorc pe platou.

— Gândeşte-te la ce spui, Vanessa, a avertizat-o Paul.

Cu nervii iritaţi, i se alătură lui Oliver. El a primit-o cu braţele deschise, numai ea putând să discearnă veninul pe care-l ascundeau cuvintele lui când i-a arătat instrumentul de tortură instalat intre ei.

— Frumoasa Vanessa Lawrence a venit şi ea... Tocmai la timp pentru a ne face o demonstraţie a calităţilor acestei superbe hidrobiciclete cu volan mobil, care vă ajută să faceţi muşchi la braţe şi să vă subţiaţi coapsele fine, doamnelor...

Hotărâtă să nu-şi piardă cumpătul, Vanessa s-a aşezat pe bicicletă, încercând să-şi păstreze graţia în faţa miilor de telespectatori care îi urmăreau eforturile ridicole. În ciuda proiectoarelor, Vanessa

era conştientă de privirile lui Nick în timp ce pedala penibil, afişând un surâs crispat.

Când în cele din urmă a putut să părăsească studioul la sfârşitul dimineţii, avea o migrenă oribilă. Nick plecase de mult şi ea s-a dus direct acasă. Se simţea suficient restabilită după emoţiile avute pentru a bate la uşa lui Rodney şi a-şi da seama personal de talentul lui de zugrav.

Prin uşa întredeschisă se auzea un rock.

— Intră! a strigat o voce feminină când a ciocănit.

O brună frumoasă, în tricou roşu şi jeans albi, cu ochii negri mari, mărginiţi de gene lungi, şedea cu picioarele strânse sub ea în mijlocul camerei, cu o grămadă de lamé şi catifea pe genunchi.

Rodney a ieşit din bucătărie cu două Coca-Cola în mână.

— Vanessa, a zis el, ţi-o prezint pe Gina DeAngelo. Gina, vara mea... Vanessa Lawrence.

Gina a rupt o aţă cu dinţii ei albi şi i-a întins mâna surâzând.

— Bună.

Cele două femei se simpatizară imediat. Rodney a adus încă o Coca-Cola şi Vanessa s-a aşezat pe singurul scaun din cameră.

— Ce-i asta? a întrebat ea arătând spre materiale.

— E costumul lui Rodney. Pentru noul lui rol. Vrei să-l încerci, Rod?

În afara orelor de muncă şi studiu, Rodney urma cursuri de artă dramatică şi juca din când în când cu o trupă de teatru de amatori.

— Nu, nu.

— Tot timid, i-a replicat ea, tachinându-l.

S-a întors spre Vanessa.

— Tu ieşi cu fratele meu?

Era mai mult o constatare decât o întrebare. Vanessa a fost puţin descumpănită de această francheţe neaşteptată.

— Nu e exact ceea ce eu...

— O contrariază că Nick a fost sportiv profesionist, ca şi primul ei soţ, a intervenit Rodney.

— Aaa... înţeleg.

Vanessa s-a simţit obligată să spună ceva frumos despre Nick, care să atenueze puţin această condamnare.

— Fratele tău este un om care ştie ce vrea, asta e impresia mea.

Gina a ridicat din umeri.

— Da, are aerul că e foarte sigur pe el, aşa... Însă nu-i nevoie decât de un bobârnac pentru a se prăbuşi... Luna trecută, s-a tăiat curuţând morcovi...

Ea a ridicai ochii spre cer.

— Dacă ar fi fost să te iei după el, ai fi crezul că e vorba de un adevărat masacru.

Vanessa a început să râdă. În definitiv, era liniştitor să ştii că Nick era uman. Însă chipul ei nu întârzie să se adumbrească. O altă imagine se interpunea în minte. Nick şi reputaţia lui de chefliu...

Gina o observa cu atenţie. Probabil că perspicacitatea era o calitate a familiei.

— Ştii... Nick e un băiat foarte bun. S-a schimbai mult, în ultima vreme. Şi nu spun asta pentru că e fratele meu.

Dar asta era suficient pentru a o potoli pe Vanessa, care s-a ridicat, pretextând cu stângăcie o treabă pe care trebuia să o facă şi s-a întors la ea acasă.

Ca de obicei, semnalul luminos al automatului telefonic clipea. O chemase bunica ei. Vroia să ştie dacă ea şi Rodney vor veni la Spokone de Ziua Recunoştinţei şi de Crăciun. Cel de-al doilea mesaj provenea de la o reţea locală de televiziune unde se

prezentase, chiar înainte ca Paul să o angajeze la Midas Network. Foarte emoţionată, a dat înapoi banda, eliminând scurt văicărelile lui Parker şi ascultă mesajul din nou. Reţeaua WTBB o căuta pentru o emisiune de varietăţi şi era invitată să se prezinte la studio.

A preluat numărul şi l-a format. Secretara producătorului a făcut-o să-i repete de două ori numele. Emoţionată, s-a bâlbâit. Dacă nu reuşea să se calmeze, risca să nu obţină nici măcar o întrevedere.

— Vreţi să veniţi săptămâna viitoare? Să aştepte atât de mult... A reuşit totuşi

să-şi revină şi să răspundă cu siguranţa la care ai dreptul să speri de la o prezentatoare.

— Perfect.

— Vineri, la două şi jumătate?

— Foarte bine. Am reţinut. Mulţumesc, domnişoară.

Ora şi data i se imprimaseră deja în minte însă, pentru mai multă siguranţă, le-a scris cu un creion roşu pe o hârtie pe care a prins-o cu un ac deasupra telefonului. A urcat apoi scările şi s-a aruncat asupra şifonierului unde şi-a trecut în revistă îmbrăcămintea din garderobă, căutând-o pe cea care ar putea să o ajute să-l convingă pe producătorul de la WTBE că e prezentatoarea care îi trebuie.

Curând, patul a dispărut sub un morman de rochii şi ansambluri, însă nimic n-o satisfăcea. Se pregătea tocmai să dea fuga până la centrul comercial, când a sunat telefonul. Era Parker. Parker cu refrenul lui etern.

— Ai primit mesajul meu?

— Da. Dar nu am realmente timp să ascult acum argumentele tale... Oricum, nu te nelinişti, le cunosc. Te las, am ceva important de făcut.

— Te întâlneşti cu DeAngelo, presupun? Aş avea câteva anecdote interesante să-ţi relatez despre acest...

— Bine, Parker. Dar altă dată. La revedere.

Soneria a sunat din nou, aproape imediat după ce a închis telefonul, însă a ignorat-o şi a coborât. A luat o sacoşă, cheile de la maşină şi a ieşit fără măcar să conecteze automatul la telefon.

După cinci ore, când s-a întors cu un compleu de mătase purpurie şi neagră, o Corvette era parcată în spatele Fordului cu multe lovituri al lui Rodney.

Evident, Nick avea o cunoaştere precară a zilelor săptămânii...

A intrat, şi-a pregătit o ceaşcă dc ceai şi a aşteptat. Nick era desigur cu Rodney şi Gina. Dintr-un minut în altul, va suna la uşă.

S-a scurs o oră. Vanessa şi-a aranjat cumpărăturile, s-a schimbat şi s-a instalat în salon. Era la a treia ceaşcă de cafea când a auzit maşina Corvette demarând.

Nici măcar n-a venit s-o salute!

Fără să-i vină a crede, s-a repezit la fereastră tocmai la timp pentru a vedea maşina dispărând la colţul străzii. Înciudată, şi-a trecut peste mândrie şi a urcat la Rodney.

— Gina nu mai e aici? a întrebat ea prefăcut inocentă.

— Nu. Nick a venit s-o ia... Nu l-ai văzut?

— Ştii... Nu-mi petrec timpul la geam... Apropo, pentru că a venit vorba, nu ai numărul de telefon, din întâmplare?

— Al cui? Al Ginei?

— Nu. Al lui Nick.

— Ba da. Trebuie să-l am pe undeva.

El a studiat-o cu un mic surâs enervant în colţul gurii.

— Te întâlneşti cu el!

— Nu cred că te priveşte, Rod.

— Bine, bine... Domnişoara devine susceptibilă. S-a scotocit în bluzon şi a scos un carnet de adrese.

— Uite, i-a spus el după ce a copiat numărul pe o hârtie. Să-ţi fie de folos.

I-a acordat timp lui Nick să ajungă acasă, apoi a ridicat receptorul. N-a răspuns el, ci vocea lui înregistrată la robot. Bătându-i inima, a lăsat banda să curgă apoi, cu sonoritate, a spus pe nerăsuflate:

— Nick, e Vanessa. Nu cred că trebuie să ne mai vedem. Nu veni vineri şi nici într-o altă zi. La revedere.

Seara a fost lungă. Vanessa se aştepta ca în orice moment Nick să o cheme la telefon sau să se deplaseze pentru a-i cere o explicaţie. Însă n-a dat nici un semn de viată. Nici în seara aceea şi nici în cursul săptămânii şi al weekendului care a urmat.

Luni dimineaţa. Margie era pe punctul de a se plânge de cearcănele de la ochii Vanessei, când Oliver Richards a intrat pe neaşteptate în cabină pentru a conecta televizorul de control la o altă reţea. Vanessa s-a crispat în fotoliul în care şedea, recunoscând pe ecran figura seducătoare a fostului ei soţ. Cu preocupările ei, uitase de această emisiune despre care îi vorbise.

Programul probabil că începuse de câteva minute. Privind-o pe prezentatoare, Parker afişa acel surâs înşelător de care Vanessa sfârşise a se îngrozi.

— ...sunt fericit să anunţ că Vanessa şi cu mine ne reluăm viaţa în comun.

Vanessei i-a scăpat cana de cafea din mână.

— Şi de această dată căsătoria noastră va fi salvată, sunt sigur...

— Vorbiţi-ne puţin de soţia dumneavoastă, i-a sugerat prezentatoarea.

El s-a aşezat mai bine pe scaun, foarte în largul lui.

— Trebuie să citiţi cartea mea, a răspuns el mândru.

Prim plan pe ecran.

Oliver, înţepat, golea cutia cu şerveţele Kleenex a lui Margie pentru a-şi şterge pantalonii pătaţi cu cafea.

Parker s-a întors spre camera de televiziune, şi-a pironit ochii în obiectiv şi a luat o expresie gravă şi îndurerată.

— Vroiam să spun că... te iubesc, Vanessa. Şi că îţi iert tot răul pe care... pe care mi l-ai făcut.

Paharul se umpluse. Vanessa s-a aruncat asupra aparatului ca să-l stingă. Apoi, copleşită, şi-a îngropat faţa în mâini, gemând. În schimb, Oliver jubila.

— Felicitările mele, Vanessa... Această împăcare este realmente o surpriză. Şi înţelegem că nu vom mai avea plăcerea să te vedem în studiouri?

Nu-i acordă nici măcar o privire. Foarte demnă, a părăsit cabina pentru a se duce pe platou.

Aceste două ore de emoţie au fost incontestabil cele mai dificile din scurta ei carieră. Culmea ghinionului, a trebuit ca după aceea să participe la o întrunire interminabilă cu principalii furnizori de articole de vânzare şi să studieze împreună programul săptămânii viitoare.

Marita, menajera ei, dădea cu aspiratorul în salon când a ajuns acasă. Pe masă trona un coş magnific cu flori. Vanessa a citit distrată cartea de vizită prinsă de hârtia transparentă. Parker, bineînţeles... Cine altul?

Migrena o ameninţa. Şi zgomotul acela infernal.

— Marita, fii drăguţă şi opreşte aspiratorul!

Ridicase involuntar tonul; tânăra por-toricană a scos din priză aparatul şi s-a dus în bucătărie. În acel moment, a sunat soneria de la intrare. Vanessa

aproape că dorea să fie Parker, ca să poată să-şi reverse asupra lui mânia care o sufoca.

Era Nick. Cu ochii duri, cu faţa crispată.

— Când ai luat decizia să nu mă mai vezi, Vanessa? înainte sau după aceea de a-ţi relua viaţa cu Lawrence?

Fără să fie invitat, a mers înaintea ei în salon, a sărit peste aspirator şi a aruncat o privire întunecată asupra florilor. Ea îl urmă, trecându-şi mâna obosită prin păr.

— N-am nici o intenţie de a mă impăca cu Parker... E gata să spună orice pentru a-şi vinde cartea.

Uşurarea lui Nick a fost scurtă.

— Atunci de ce a apărut acel mesaj pe robotul meu, Vanessa?

Ea a ridicat din umeri, neştiind ce să răspundă.

— E atât de important?

El o prinse brusc de umeri.

— Pentru mine, da. O ştii prea bine.

— Atunci de ce nu m-ai sunat în seara aia?

— Eram la Portland. Deschid un alt restaurant acolo.

Marita a băgat tuşind capul pe uşă.

— Pot continua?

— Dă-i drumul.

Nick a dus-o spre intrare.

— Am putea, eventual, găsi un loc mai liniştit sa vorbim?

După o jumătate de oră, la Nick, acesta îi dădea un pahar cu aspirină efervescentă Vanessei, care şedea pe canapea.

— Proastă zi, nu?

El s-a aşezat la celălalt capăt al sofalei, i-a luat picioarele pe genunchi şi i-a scos pantofii. Cu delicateţe, a început să-i maseze gleznele.

— Oribilă, a oftat ea.

A închis ochii un moment.

— De ce te-ai lăsat de fotbal? l-a întrebat ea pentru a rupe tăcerea.

— Contul meu la bancă era suficient de mare pentru a mă retrage înainte de a-mi rupe ceva.

Masajul îşi făcea efectul. Încet, încet, Vanessa se destindea.

— Vanessa...?

— Mmmm?

— Dacă am merge pe insulă, în seara asta?

Ea a deschis ochii.

— Lucrez, mâine.

— Şi eu. Dar ne întoarcem devreme.

— Seara sau dimineaţa?

— Dimineaţa.

— Deci am petrece noaptea acolo?

— Da.

Şi-a strâns brusc picioarele şi s-a redresat.

— Credeam că problema asta e lămurită pentru moment, Nick.

Luând-o de încheietura mâinii, a tras-o spre el.

— N-am zis deloc că ne culcăm împreună.

— Atunci, de ce vrei să mă duci pe insulă?

El a început să râdă.

— Sunt o mie de alte lucruri pe care aş dori să le fac cu tine: să mă plimb pe plajă, să ascult muzică în faţa şemineului, să vorbim... am putea să facem de asemenea o partidă de table. Ştii să joci?

— Nu.

— Aş putea să te învăţ.

Ea a înclinat capul. Un rest de neîncredere îi mai întârzia în ochi.

— Eşti ciudat.

— Sâmbăta trecută ţi se părea că sunt extraordinar. Preferam acest cuvânt. Ce s-a întâmplat între timp?

Ea a făcut un gest vag, a ridicat din umeri.

— Spune-mi, Vanessa, a insistat el.

— Mi-am băgat în cap că ai în mod sigur multe în comun cu Parker.

Luându-i faţa în mâini, a forţat-o să se uite la el.

— Vanessa... Nu mă compara cu el. Lawrence şi cu mine suntem două persoane complet diferite, crede-mă.

— Ce ştii tu? Nu poţi nega că există anumite similitudini, totuşi... Tu eşti sportiv, ca şi el. El e un chefliu, ca şi tine.

— A aşteptat el, ca şi mine, consimţământul tău, ca să facă dragoste cu tine?... Te-a lăsat să decizi asupra momentului când se va întâmpla acest lucru?

— Nu văd de ce asta...

— Răspunde-mi.

— Ei bine, nu! Băuse cam mult în seara celei de-a doua întâlniri şi, a doua zi de dimineaţa... m-am trezit în patul lui. Eşti mulţumit, acum?

I-a dat drumul şi a clătinat din cap.

— Sunt profund mâhnit.

Ea a vrut să se îndepărteze de el dar el i-a cuprins talia cu braţele.

— Îl mai iubeşti? a întrebat-o el. Vocea ei a fost gravă, aproape aspră.

— Nu.

— Atunci vino cu mine pe insulă.

— Nu pot s-o abandonez pe Sori.

— Sori?

— Pisica mea.

— Se poate ocupa foarte bine Rodney de ea.

Vanessa şovăia. Nu pentru că-i lipsea cheful, însă i se părea prematur să facă dragoste cu Nick. Bineînţeles, el n-o obliga la nimic. Nu de el se temea... ci de ea însăşi. Cum să petreacă o noapte singură cu Nick, fără să cedeze?

— Înţelegerea noastră e încă în vigoare? a zise ea. Eu decid?

Un nasture de la bluză i s-a deschis. Al doilea...

— Da, a murmurat el. Însă îmi sunt permise toate mijloacele pentru a te convinge.

Tocmai îi strecura o mână pe sub ţesătura fină, când soneria de la intrare l-a făcut să tresară. Vanessa a sărit în picioare pentru a-şi încheia la loc corsajul în timp ce Nick, bombănind, traversa salonul pentru a se duce să răspundă.

— Încântat să văd că nu te-ai schimbat, DeAngelo.

Vanessa a înlemnit. Parker... O urmărise oare peste tot? Până la Nick?

Ea a ajuns repede în spatele lui Nick care afişa un calm rezistent la orice.

— Ca să-mi spui asta ai venit, Lawrence?

Privirea pe care Parker a aruncat-o Vanessei era aceea a bărbatului înşelat prinzând-o pe soţia lui în flagrant delict de adulter.

— Cum poţi, Vanessa? Cum poţi să-mi faci asta? Mie?

Se sufoca de mânie.

— Îţi trimit flori, şi...

— ...şi te oferi generos să mă „ierţi” la televiziune...

— Dar... dar te iubesc!

— Nici nu ştii măcar despre ce vorbeşti, bietul meu Parker! a ţipat ea. Încep să obosesc tot repetând. Atunci, ascultă bine, căci vreau să fie clar între noi, o dată pentru totdeauna: s-a terminat, Parker. Mă auzi? T-E-R-M-I-N-A-T ! Acum, întoarce-te la „logodnica” ta şi lasă-mă în pace.

Parker fierbea, ochii lui albaştri schimbându-şi culoarea în violet, în contrast cu obrajii lui stacojii.

I-a aruncat o privire ucigătoare lui Nick, apoi s-a îndepărtat cu paşi furioşi.

Nick a închis uşa cu grijă şi s-a întors spre Vanessa. Ea s-a uitat la ceas.

— Ar fi bine să n-o mai lungim dacă e să ajungem devreme pe insulă. Trebuie să mai trecem şi pe la mine să mă schimb şi s-o dau în primire pe Sori lui Rodney.

Nick a observat un surâs radios.

— Dorinţele tale sunt ordine, prinţesa mea.

CAPITOLUL V

Casa de pe insulă era în întregime albă, foarte mare, cu jaluzele verzi şi ghirlande de glicine care se revărsau de pe balconaşe. Situată la numai câteva zeci de metri de ocean, ea domina plaja de pe o colină puţin mai înaltă decât o dună de nisip.

Vanessa s-a gândit la recepţiile date acolo, orchestrate de Nick, însă oboseala drumului, deşi scurt, venea să încununeze o zi bogată în evenimente şi îi puse capăt imaginaţiei. S-a lăsat ghidată de Nick şi cuprinsă de calmul odihnitor pe care i-l oferea casa.

Au traversat o încăpere mare cu pereţi tencuiţi în alb, cu acuarele vii, cu mobilă de lemn închis la culoare, contrastând cu mocheta de lână crem. Nick a condus-o la etaj şi a deschis o uşă în dreapta.

— O să dormi aici.

Camera era în mod agreabil feminină, cu patul cu stâlpi îmbrăcaţi în piele, cuvertura într-o culoare pastel, mobila de toaleta din lemn de mahon strălucitor.

— E camera Ginei, i-a spus el, prevenind întrebarea ei.

A pus sacoşa de piele a Vanessei lângă pat şi a invitat-o să o ia înaintea lui pe culoar.

— Vino... Vreau să ţi-o arăt pe a mea. în cazul că...

Fără să vrea, a apucat-o râsul.

— În cazul că ce?

Nick a ridicat o sprânceană, prefăcut surprins.

— Nu ţi-am spus? Sunt fantome aici. Este o casă veche prin care a trecut multă lume... Şi unii se pare

că au refuzat să o părăsească. Deci, dacă auzi zgomote stranii, în timpul nopţii, nu ezita să mă cauţi. Te voi proteja cu braţele mele tari şi puternice.

Ea a clătinat din cap.

— Ştiu că toate mijloacele sunt bune pentru a mă atrage în patul tău, dar cred că nu sunt la capătul surprizelor.

Camera lui ocupa cea mai mare parte a faţadei dinspre sud. Ferestre-uşi mari dădeau pe o terasă cu şezlonguri şi un balansoar. Un şemineu impresionant din piatră se afla în faţa unui pat mare de la care şi-a luat ochii cu repeziciune.

Ea a traversat terasa şi s-a apropiat de balustradă. La vest, soarele, acoperit pe jumătate de câţiva nori cenuşii, îşi începea scufundarea în Pacific.

— Ce-ai zice să mergem să alergăm pe plajă? i-a propus Nick.

Vanessa nu împărtăşea pasiunea lui Nick pentru sport, era departe de aşa ceva, însă nici nu dorea să-i strice plăcerea. De altfel, prevăzuse, mai mult sau mai puţin, un asemenea gen de petrecere a timpului şi-şi adusese, în consecinţă, un costum de jogging mai vechi.

Au alergat mult de-a lungul plajei, până ce Vanessa era aproape să cadă jos de epuizare, apoi s-au întors înapoi cu paşi mici. Conştientă că Nick îşi adapta pasul după ea făcea eforturi să nu încetinească prea mult.

— Nu sunt sigură că am suficientă energie să ies cu tine, Nick... a gâfâit ea penibil, prăvălindu-se pe scaunul de la bucătărie.

— Vine cu timpul. Nu degeaba te oblig să te antrenezi astfel...

— Optimismul tău e pentru mine un motiv permanent dc uimire, l-a ironizat ea.

El a scos o sticlă de lapte din frigider, a băut câteva înghiţituri chiar din sticlă, apoi a muşcat dintr-o bucată de ciocolată umplută cu miere pe care i-a întins-o apoi Vanessei.

— Mi-ar fi plăcut să te uimesc mai degrabă cu şarmul meu decât cu optimismul!

— Unul nu-l exclude pe celălalt.

Ea s-a ridicat şi a umplut un pahar cu apă de la robinet şi l-a băut dintr-odată. Simţea la spate corpul lui Nick care se apleca peste ea în timp ce, de o parte şi de alta, mâinile lui largi o ţineau prizonieră lângă chiuvetă. S-a întors încet. Efectul acelui corp care îl îmbrăţişa pe al ei a fost imediat. Dorinţa i s-a răspândit ca o lavă în vine. Picoarele i s-au îndoit uşor ca urmare a vârtejului care o cuprindea. Instinctiv, şi-a încolăcit braţele în jurul gâtului lui Nick. Buzele lui aveau urme de ciocolată. I le-a şters cu vârful limbii...

— E un joc periculos, Vanessa... a murmurat el.

Sărutul lor a continuat preludiul altor jocuri şi mai periculoase, al căror caracter inelucidabil ea începea să-l întrevadă.

Au făcut duş, unul după altul, în baia de la etaj. Ea s-a schimbat, şi-a pus pantalonii negri, foarte largi, şi o tunică roz. Ieşind pe culoar, l-a surprins pe Nick aducând un braţ de lemne tăiate în camera lui.

— Se aproprie o furtună, se pare, i-a aruncat el peste umăr.

Ea a rămas şovăind în prag, aruncând ocheade spre pat.

— Vanessa, în sfârşit... De atâta timp, ar trebui să ştii că nu te voi agresa ca un sălbatic. Intră şi simte-te bine.

El a continuat să pregătească focul, în timp ce ea se aşează într-unul din marile fotolii de piele, cu ochii fixaţi absent pe spatele lui.

În câteva zile, Nick îi răscolise emoţiile. Ceea ce nu era nimic extraordinar... Avea toate calităţile la care putea visa o femeie. Asta era chiar îngrijorător. Prea frumos pentru a fi adevărat. Va apărea sigur, mai devreme sau mai târziu, nota falsă care să-i strice puritatea acestei armonii perfecte... Şi de acel moment se temea Vanessa cel mal mult.

Şi-a strâns braţele în jurul picioarelor şi şi-a sprijinit bărbia pe genunchi.

— Vorbeşte-mi despre Jenna, Nick... i-a spus ea.

El n-a răspuns imediat, a întârziat câteva secunde pentru a aţâţa focul. S-a întors, în sfârşit, şi a oftat.

— În regulă... Ce ai vrea să ştii?

— De ce te-a părăsit?

— Nu avea nici un pic de încredere. În ea în primul rând şi apoi în mine... Ajunsese de o gelozie bolnăvicioasă. Nu puteam să mă duc nicăieri fără ca ea să treacă să mă vadă, sau să telefoneze pentru a verifica. Dacă aveam ghinionul să mi se modifice programul sau să mă răzgândesc în ultimul moment, era o catastrofă. Trebuia să-i explic ore întregi de ce nu respectam programul detaliat, pe care mi-l pretindea în fiecare dimineaţă. Devenise un infern. Ne certam din ce în ce mai mult, până în ziua când a trebuit să ne despărţim. Asta e...

Vanessa îşi amintea mult prea exact propria ei experienţă cu Parker.

— Poate că i-ai dat motive să nu aibă încredere?

Această întrebare i-a displăcut în cel mal înalt grad lui Nick.

— Nici unul, i-a spus el sec.

Ea a lăsat să treacă o vreme, apoi a zis:

— Existau alte probleme, nu-i aşa? s-a aventurat ea.

El a ridicat din umeri.

— Nu vedeam la fel lucrurile... Ceea ce făcea să fim permanent în dezacord. Ca în privinţa copiilor.

Vanessa s-a crispat. Acest subiect era în mod deosebit drag inimii el.

— Ea vroia şi tu nu… a zis ea spontan, asemănându-l încă o dată pe Nick cu Parker.

— Absolut deloc.

El s-a întors, a aruncat inutil o creangă în focul care sfârâia surd.

— Jenna se temea că un copil mă va îndepărta de ea. Făcea totul ca să nu-l aibă.

Vanessa a regretat că nu ştiuse să-şi ţină gura. Tăcerea ameninţa să se eternizeze.

— Şi tu, Vanessa? a întrebat-o el în sfârşit. Vrei copii?

— Mulţi.

— Mulţi?

— Mmmm. Visam la o familie numeroasă, însă Parker era cel ce nu voia. Pretindea că trebuie să aşteptăm.

— Şi acum, ce crezi? Situaţia de mamă nu ţi se pare incompatibilă cu cariera ta?

El s-a apropiat şi s-a aşezat în faţa ei luându-i mâinile.

— Nu am intenţia să-mi petrec toată viaţa la Midas Network. De altfel, am… am o întrevedere cu o altă reţea, vineri.

— Aşa, deci.

— Dar trebuie să lucrez. Nick… Şi oricum, am considerat întotdeauna că un bărbat nu e numai pentru a face copii. Trebuie să-i şi crească.

— În întregime de acord.

Încet, a făcut-o să alunece de pe fotoliu, până la genunchii lui. Vanessa a simţit cum o biruie panica.

— Poate că ar trebui să ieşim după cumpărături… El a surâs şi şi-a frecat nasul de tâmpla ei.

— Ce vrei să cumperi?

— Nu ştiu, eu... Trebuie desigur pentru cină, nu? Nu ţi-e foame?

— Mie? Nu.

Respiraţia ei devenea sacadată.

— Nick...

— Mmmm?

Mâna i-a alunecat sub treningul ei. Au trecut-o fiorii la atingerea palmei lui calde. Senzual, a muşcat-o de gât.

— Trişezi, a murmurat ea.

— Îmi sunt permise toate mijloacele, nu uita.

Protestele i-au rămas pe buze. Nick le-a înăbuşit cu un sărut năvalnic. Mişcarea ei imperceptibilă de recul înstinctiv a fost îndepărtată ca un foc de paie de furtuna pe care Nick o dezlunţuise imediat în ea. Ea şi-a fixat degetele în părul lui şi s-a lipit şi mai mult de el.

Fermoarul care-i închidea treningul a alunecat, decoperindu-i încet spatele, expunându-l mângâierilor. Nu s-a mai apărat. Surescitarea o cuprindea şi ea fremăta necontrolat sub mâinile lui.

Fără a înceta să o sărute, i-a tras jacheta de pe umeri şi braţe. Gura sa i-a părăsit buzele şi i-a alergat pe bărbie. A întârziat un moment în scobitura de la baza gâtului, reluându-şi drumul spre despicătura delicata a sânilor.

La rândul ei, ea i-a deschis nasturii cămăşii şi n-a avut linişte până nu i-a simţit pielea pe a ei. Geamătul lui Nick i-a sporit dorinţa şi această dorinţă a triumfat asupra pudorii ei. Vroia să-l vadă gol, să-i exploreze corpul, să i-l ofere privirilor lui pe al ei, ca în prima seară la el.

Nick s-a ridicat într-un cot. Palma lui se strânsese în jurul sânului ei.

— Mai putem încă să ne oprim, Vanessa...

Ca răspuns ca i-a desfăcut cureaua de la jeans.

— Nu, acum, Nick... i-a şoptit ea. Flăcările din vatră se reflectau în ochii ei. Sau erau oare ale pasiunii?... El s-a aplecat, a sărutat-o cu tandreţe amestecată cu respect, apoi şi-a strecurat mâinile pe la spate pentru a-i scoate ultimele lucruri de pe ea. Abia şi-a dat seama că a transportat-o în pat. Termină şi el să se dezbrace şi a venit lângă ea.

Cu ochii închişi, a simţit o plăcere intensă în a-şi trece unghiile pe spatele lui, pe coapse, în a-i face să tresară muşchii şi a-i înfiora pielea. Pielea lui cu gust sărat, îmbătător. Ar fi vrut să depăşească toate fazele, să-i cunoască deja corpul pe dinafară înainte chiar de a-l descoperi.

— Uşurel, Vanessa..., a murmurat el. Avem toata noaptea în faţa noastră.

— Vai, Nick... De ce îţi face plăcere să mă torturezi?

El a surâs, amuzat de nerăbdarea ei.

— Vreau ca prima dată să fie de neuitat.

— Este deja.

— Încă nu, draga mea... încă nu. Ea nu a întârziat să înţeleagă semnificaţia acestei promisiuni... Prin mângâierile lui, prin sărutările sale, el a antrenat-o într-un vârtej de senzualitate de unde dorea să nu mai iasă niciodată. Gura lui Nick alerga pe tot corpul ei, fără răgaz, ca şi cum se temea să nu neglijeze vreun ascunziş secret.

Şoldurile arcuite, întinse spre el, îl chemau în tăcere, îl rugau să-i potolească jarul care o consuma.

S-a reţinut să nu strige când el a alunecat peste ea în cele din urmă. L-a încolăcit cu picioarele în jurul mijlocului, pentru a-l primi mai bine şi s-a lăsat după el, plăcerea fiindu-i înzecită de cuvintele incoerente, pe care i le pronunţa la ureche. Era o muzică teribil de senzuală, o simfonie erotică care mergea crescendo, pentru a-i însoţi pe culmile voluptăţii.

Tăcerea camerei nu era ruptă decât de trozniturile lemnelor muşcate de foc. Un oblon se izbea din când în când de perete.

Nick s-a întors spre Vanessa. Expresia de fericire intensă pe care o aşteptase cu nerăbdare mai devreme pe chipul ei, dispăruse acum. O lacrimă i se rostogolise în păr...

— Vanessa, nu... Te rog. Nu trebuie să regreţi ce s-a întâmplat.

Ea a clătinat din cap.

— Nu e asta, însă...

El i-a atins uşor buzele.

— Dar nu ne cunoaştem suficient. Tocmai asta vroiai să spui, nu?

Ea şi-a plecat privirea, încuviinţând.

— Ce să fac să te conving? a oftat el. Vrei să mă duc să-mi aduc arborele genealogic, curriculum vitae?

— Nick! Nu-ţi bate joc de mine!

Împotriva voinţei ei, a surâs printre lacrimi.

— Ai dreptate. Nu e momentul pentru glume, a zis el grav, ci pentru masă! Am o foame de lup... O să fac spaghete.

— Vrei cu adevărat să te scoli?

— Păzeşte-te de lup, draga mea... Când e înfometat...

S-a aruncat asupra ei, muşcând-o de gât. Ea a ţipat şi a sărit din pat pentru a alerga la baie râzând.

A venit şi el în cabina strâmtă, făcând-o să descopere noi plăceri...

— În fine, i-a spus el în timp ce se îmbrăca, te duc să mănânci. N-aş vrea să te duci colo-colo şi să spui că nu ştiu să-mi primesc invitaţii.

Restaurantul se afla la câţiva kilometri de acolo, în nordul insulei. Spaghetele – Nick era coerent în idei,

începea ea să îşi dea seama – erau excelente, *al dente* şi condimentate cu arome exotice.

— Pariez că şeful e italian, a spus ea.

— Paddy O'Hara? Fără îndoială... Cu un nume ca al lui, trebuie să se fi născut în suburbiile din Neapole sau Verona!

Această seară a fost pusă sub semnul destinderii şi al acelei complicităţi speciale pe care le conferă celor ce iubesc îmbrăţişările trecute şi cele ce aveau să urmeze... Vanessei i-ar fi plăcut ca momentele să nu se mai sfârşească. Se temea de scularea dureroasă de dimineaţă, viciată de regretele inevitabile.

La întoarcere, a împărtăşit cu Nick o plăcere neaşteptată. Aceea a unei băi fierbinţi în jacuzzi. Încăperea mică şi umedă era ca un paradis pentru plantele verzi care proliferau acolo. Prin geamurile încărcate cu verdeaţă se vedea cerul acoperit de nori pe care îi lumina cu intermitenţă o lună rotundă şi aurie ca o tartă cu mere. Vanessa îşi bea vinul cu înghiţituri mici.

— Am senzaţia că sunt în plin safari... campând într-o pădure virgină şi scăldându-ne într-un râu cald, mişunând de crocodili.

A închis ochii zăpăcită.

— Ce ai pus în vin? l-a întrebat ea.

— Un elixir de dragoste, bineînţeles...

— Îmi vâjâie capul... Ar fi poate mai rezonabil să dorm în camera Ginei.

Dacă a fost decepţionat, Nick nu a lăsat să se vadă nimic. I-a luat paharul din mână şi l-a pus pe marginea mesei.

— Cum vrei, sirena mea... Te conduc în apartamentele tale. E timpul să dormim, dacă vrem să luăm primul feribot mâine.

Cearşafurile se strângeau în jurul ei, reci şi ţepene. Îi lipsea căldura lui Nick. Nu se despărţiseră decât de câteva minute şi deja tânjea după el.

A scos un oftat enorm, s-a întors pe o parte şi a apucat perna pentru a şi-o potrivi sub cap. La capătul unui sfert de oră ochii îi erau larg deschişi în obscuritate. Cu toată bunăvoinţa, nu-i venea somnul.

În cele din urma s-a sculat şi şi-a pus capotul lin, mătăsos peste cămaşa de noapte roz şi a luat-o pe culoar în vârful picioarelor.

— Nick...? a şoptit ea în pragul camerei lui.

— Mmm?

Dacă ea suferea de insomnie, nu acelaşi lucru se întâmpla şi cu Nick.

— Am auzit ceva.

Ea a distins un foşnet de cearşafuri, a bănuit că el se scula.

— A, da? a făcut el cu inocenţă.

— Da. Un zgomot... ciudat. Şi cum ai spus că sunt fantome...

— N-ai întâlnit nici una pe culoar?

— Nu... Crezi că vin până aici?

— Nu se ştie niciodată. Ai dreptate... E mai bine să le facem faţă împreună. Vino repede.

Nu a trebuit să i-o spună de două ori. S-a strecurat lângă el, ghemuindu-se în căldura lui ca o pisică friguroasă

— O s-o regret mâine dimineaţă... a mărturisit ea.

Nick a sărutat-o cu tandreţe pe frunte.

— Ştii... Şi eu la fel, am aceeaşi impresie.

Vanessa a pus capul pe umărul lui şi s-a cufundat rapid în lumea viselor.

Când s-a sculat, locul lui Nick era deja rece. Cu siguranţă s-a sculat din zori ca să se ducă să alerge. I-a fost recunoscătoare că a scutit-o de acest supliciu.

Când s-a întors, ea îl aştepta, gata să plece, în bucătărie. El a deschis frigiderul, şi-a scos laptele şi a tras o înghiţitură... Din coada ochiului, măsura dispoziţia Vanes-sei.

S-a aşezat în cele din urmă în faţa ei, cu coatele fixate ferm pe masă.

— Bun... Să n-o luăm pe ocolite. Ai băut ceva mai mult ieri şi te-ai sculat în patul meu. Deci, cu unele variante, ai avut senzaţia că retrăieşti experienţa cu Parker. În consecinţă, acum dimineaţă, mă deteşti. Aşa e?

Vanessa a terminat liniştită să-şi ungă pâinea prăjită cu miere.

— Am aerul unui om traumatizat? El a înclinat capul, mirat.

— Pe drept cuvânt, nu. Trebuie să înţeleg că nu eşti supărată pe mine că am făcut dragoste cu tine?

— Dacă memoria nu mă înşeală, nu erai singur. Mi se pare că am participat şi eu...

Dar pentru a răspunde la întrebarea ta... şi da şi nu.

— Şi da, şi nu?... îmi plac femeile decise...

— Era prea devreme, a zis ea lingându-şi vârful degetelor pline cu miere.

— Nu e şi părerea mea... Dar continuă. Asta a fost pentru da. Pentru nu, acum?

Ea şi-a ridicat ochii de pe pâine şi i-a aplecat din nou.

— Nu m-am simţit niciodată atât de vie ca în braţele tale. Şi îţi sunt recunoscătoare.

— Nu mă aşteptam chiar la recunoştinţă, însă fiecare lucru la timpul său!

A dispărut spre scară şi a coborât peste douăzeci de minute în costum de catifea reiată, bleu petrol. Mai seducător ca oricând...

— La ce oră pleacă feribotul? l-a întrebat ea.

El s-a uitat la ceas.

— Într-o jumătate de oră. Avem exact timp sa ajungem la debarcader.

Viaţa de toate zilele îşi reintrase în drepturi, cu meschinăriile şi tracasările ei.

Norii se adunau la orizont în timp ce feribotul îi ducea la Seattle. Furtuna pe care o prevăzuse Nick amenința peste ape. deasupra lor.

CAPITOLUL VI

Vanessa şi-a terminat prestaţia la sfârşitul dimineţii şi se întorcea spre cabina ei ca să se demachieze. La capătul culoarului a şovăit. O siluetă familiară o aştepta în faţa uşii. Parker... Oftând, a înaintat spre el.

Buzele ei strânse formau o linie dură.

— Unde ai fost ieri seară? a întrebat-o el printre dinţi.

— Parker, suntem divorţaţi de un an şi ceea ce fac cu zilele şi cu nopţile mele mă priveşte.

Ea a vrut să deschidă uşa dar el a strâns-o de braţ. S-a aplecat peste ea; îi simţea răsuflarea pe faţă.

— Te-ai culcat cu el, nu-i aşa?

Vanessa s-a desprins cu energie, scoasă din sărite. O recepţioneră cu o hârtie îndoită în mână s-a oprit la câţiva metri de ei, vag speriată.

— Vrei să chem pe cineva, Vanessa?

Parker s-a îndreptat şi s-a tras de gulerul cămăşii. Era evident ca făcea eforturi sa se calmeze. Vanessa i-a mulţumit tinerei cu un surâs.

— Mulţumesc, Karen... Mă descurc. Nu-i nimic.

Karen i-a întins mesajul.

— Domnul DeAngelo a telefonat în timp ce erai pe post.

Vanessa a parcurs hârtia şi şi-a reţinut un oftat de dezamăgire. Dificultăţi de ordin administrativ apăruseră în noul restaurant din Portland şi Nick va lipsi până vineri.

— Mulţumesc, i-a spus ea lui Karen, care a plecat imediat.

— Luăm masa împreună? i-a propus Parker.

— Glumeşti?

O dată ce şi-a recăpătat sângele rece,

Parker şi-a etalat gama obişnuită de farmec.

— Ascultă… Oricum, dacă refuzi, mă ţin după tine până acasă. E mai bine să mergem la restaurant. E un loc public, neutru.

Parker era cu adevărat ultima persoană a cărui companie o dorea în acel moment însă, încă o dată, a acceptat să-l urmeze. Nu putea să scape de el la nesfârşit.

O ploaie fină cădea când au ieşit pentru a lua maşina Vanessei. Parker venise cu taxiul – o dovadă, dacă mai era necesar, de încrederea lui extremă în puterea sa de convingere.

Ea şi-a pus centura de siguranţă şi s-a întors spre Parker.

— Bun… Presupun că ai să-mi spui despre Nick numai orori? Pentru asta ai venit, nu?

Expresia lui de falsă tristeţe a făcut-o să se zbârlească. Măcar să fi avut curajul opiniei.

— Nu pot să te las să intri în relaţii cu DeAngelo fără să te avertizez. Mă simţeam responsabil, după…

— Să mă avertizezi despre ce, Parker?

— Mă deranjează să-ţi spun, Vanessa, dar… DeAngelo nu este cu adevărat bărbatul care îţi trebuie. Te plângeai de mine… El e mai rău de o sută de ori.

Instinctiv, i-a venit să-l arunce afară din maşină, înainte de a strica totul cu pretinsele lui dezvăluiri. Până la ce punct putea să aibă, de altfel, încredere în el?… Îl ştia pe Parker în stare să răstălmăcească adevărul, să-l mutileze până la a-l face de nerecunoscut, dacă simţea nevoia.

— Unde vrei să iei masa? l-a întrebat ea.

I-a indicat un loc unde se făceau nişte fripturi excelente la grătar, la câteva străzi distantă de acolo.

S-au aşezat într-un separeu cu banchete de piele roşie, au comandat fiecare un antricot, o salată şi o bere.

— Ca în timpurile bune de odinioară, nu? a remarcat Parker.

— Opreşte-te, vrei? Acele timpuri nu erau chiar atât de bune... Memoria cred că îţi face feste.

— Avem totuşi amintiri plăcute.

Vanessa s-a gândit la primele luni ale căsătoriei lor, când îl iubea sau credea că îl iubeşte pe Parker, când el ştia încă să o facă să râdă... şi să plângă.

Odată cu trecerea timpului, înţelesese că această fericire nu fusese decât o himeră.

— Nu mai insista, i-a spus ea.

Mâna ii tremura uşor ţinând paharul. El a observat.

— Eşti destul de nervoasă... DeAngelo te aduce în starea asta?

El a avut un mic surâs şi a început să mănânce. Friptura Vanessei se răcea treptat în farfurie.

— Nu laşi impresia ca eşti nebună după el.

Ea nu avea nici forţa să mintă.

— Dar sunt.

— De ce?

El n-a mai privit-o, însă degetele ei s-au strâns pe cuţit.

Ea a ridicat din umeri, forţându-se să fie indiferentă, deşi i se punea un nod în gât. Subit, n-a mai avut chef să asculte ce se pregătea Parker să-i dezvăluie. Era nedrept. Nick nu era nici măcar acolo pentru a se putea apăra.

— N-ar fi trebuit totuşi să vin... a zis ea, ridicându-se.

El a reţinut-o şi a făcut-o să se aşeze din nou.

— Trebuie să mă asculţi, Vanessa.

— Atunci încetează să mai umbli cu ocolişuri. Spune-mi ce mori de poftă să-mi spui şi să terminăm.

— Cum vrei... Se răzbună pe mine prin tine pentru ceva care s-a întâmplat între noi acum doi ani.

— Ce?

Şi-a terminat dumicatul, a pus jos tacâmurile şi a băut o înghiţitură de bere.

— Nu ţi-a vorbit despre soţia lui... în sfârşit, de fosta lui nevastă, Jenna?

— Ba da.

— Şi... ţi-a dat vreo explicaţie pentru divorţ?

Sfâşiată între nevoia de a pleca şi aceea de a cunoaşte ultimul cuvânt al istoriei, Vanessa îşi frângea mâinile nervoasă.

— După el, era de o neîncredere bolnăvicioasă şi nu vroia copii.

Parker a clătinat din cap ca şl când ar fi fost mirat că e posibilă o asemenea ipocrizie... Şi apoi, fără nici o introducere, şi-a dat drumul la venin.

— Am avut o aventură cu ea, Vanessa. DeAngelo ne-a surprins împreună şi, de atunci, caută să mi-o plătească cu vârf şi îndesat.

Era mai groaznic decât îşi putea ca imagina. A păstrat tăcere o clipă, detestând privirea de compătimire a lui Parker care, culmea ironiei, a încercat să o consoleze bătând-o uşor pe mână.

— Spune-mi că nu e adevărat, Parker.

Ochii ei străluceau de lacrimi îndurerate.

— Mi-ar face plăcere să pot spune acest lucru, draga mea, însă din păcate...

De această dată, el n-a mai reţinut-o când ea s-a năpustit spre uşă. Ploaia cădea acum în aversă, însă ei nu i-a păsat în timp ce a ajuns la maşină.

Cu mâinile încrucişate pe volan, şi-a apăsat fruntea de ele şi a aşteptat ca disperarea care o chinuia să se potolească. Tocmai se îndrepta încet, când s-a deschis

portiera. Şiroind de ploaie, Parker s-a lăsat să cadă pe scaun.

— Nu trebuie să rămâi singură în aceste momente.

Dacă nu i-ar fi cunoscut atât de bine talentul de actor, ar fi căzut fără îndoială în plasa solicitudinii lui.

— Ieşi, i-a spus ea.

— Înţeleg ce încerci, Vanessa. Dar sunt aici. Te voi ajuta să uiţi. Noi doi, noi...

Noi doi!... Îi făcea oroare.

— Pleacă!

Cu toată lipsa de tact, a avut cel puţin bunul simţ să nu insiste. A coborât fără să mai scoată un cuvânt, trântind portiera.

Nici măcar nu ştia pe unde merge, conducând ca un automat prin circulaţia încă fluentă a începutului de după-amiază.

Rodney o văzuse cu siguranţă că a venit şi a presimţit o catastrofă căci nu trecură nici cinci minute de la sosirea ei că a şi apărut.

— Dar ce s-a întâmplat, Vanessa? a intrebat-o el luând-o de umeri. Ai o mutră de înmormântare. A murit cineva?

— Da. Eu.

— Ce tot îndrugi?

— Viaţa mea s-a oprit acum douăzeci de minute, într-un loc de pe Ocean Avenue.

Fără să insiste, a îndemnat-o să se aşeze şi a dispărut în bucătărie. A revenit după câteva minute cu o ceaşcă de cafea în mână şi cu o cutie de şerveţele Kleenex în cealaltă.

— Uite, şterge-te la ochi, suflă-ţi nasul şi bea asta.

Ea s-a executat.

— Mmmm... e tare, s-a strâmbat ea. I-ai pus alcool?

— O picătură de coniac. Ai chef să vorbeşti?

Ea a strâns ceaşca cu degetele încălzlndu-se puţin.

— Nu pot... Nu încă.

La uşă a răsunat o bătaie uşoară, apoi aceasta s-a întredeschis. Gina a băgat capul şi cu un gest, Rodney a invitat-o să intre. Ea a remarcat că Vanessa era cu spalele încovoiat şi că mâinile ei sfâşiau convulsiv batista dc hârtie.

— Cred că o să revin mai târziu, a zis ea uşor.

Rodney a schimbat o privire cu ea.

— Are desigur legătura cu Nick, i-a zis Rodney.

Hohotele de plâns înteţite ale Vanessci îi confirmară ipoteza.

Ea a dispărut discret şi Rodney s-a aşezat în faţa verişoarei lui.

— Ei, ce-ar fi să-mi povesteşti despre moartea Vanessei Lawrence într-un loc din Ocean Avenue?

Ea a clătinat din cap, a luat o înghiţitură de cafea.

— Nu, Rod... Mai târziu.

— În regulă. Însă ar trebui să te duci să te schimbi. Eşti udă. Ar fi păcat să ne faci şi o pneumonie pe deasupra.

Ea a încuviinţat cu un semn din cap şi apoi s-a îndreptat spre scări. Duşul cald i-a făcut bine. Încălzită, s-a înfolofit într-un capot gros şi moale şi s-a lăsat pe burtă în pat.

— Îl iubeşti într-atât, da?

Rodney a venit şi s-a instalat pe marginea patului şi a pus o altă ceaşcă aburindă pe noptieră. Ea s-a întors şi şi-a potrivit perna în spate.

— E ridicol... Îl cunosc de atât de puţin

timp.

Şi totuşi în atât de puţin timp, ştiuse să creeze universului ei o dimensiune fabuloasă.

— E caraghios, dar... degetul meu mic îmi spune ca Parker nu este străin de această amărăciune.

El a ridicat spre ea o sprânceană în semn de întrebare. Ea a ridicat din umeri.

— Nick se foloseşte de mine. Rod.

— A, da? Şi s-ar putea şti cum?

— Parker a avut o aventură cu Jenna. soţia lui Nick şi Nick i-a surprins împreună.

Un hohot de plâns, i-a zguduit umerii.

— Şi tu l-ai crezul? L-ai crezut pe Parker, cel mai frumos mincinos şi cel mai rău ipocrit care există, fără să-ţi pui nici o întrebare?

— De data asta sunt sigură că n-a minţit, Rod. Nu pot să explic, însă istoria asta e adevărată.

— Şi nici nu vrei măcar, nici nu te gândeşti să-i acorzi lui Nick şansa de a-ţi relata propria versiune a faptelor?

— S-a folosit de mine, îţi spun!... Te rog, Rod, lasă-mă acum... Nu sunt în stare să discut.

Cu regret, Rodney şi-a luat rămas bun.

— Dacă ai nevoie de ceva, sunt la mine, i-a zis el simplu înainte de a se retrage.

Vanessa a băut cafeaua caldă, cu gust puternic de alcool, apoi şi-a luat perna în braţe şi s-a cufundat imediat într-un somn agitat.

Întunericul năpădea în cameră când s-a trezit. A simţit apăsarea unei priviri insistente. S-a întors lent. Nick şedea pe un scaun, aplecat asupra ei.

— Ce faci aici? i-a zis ea cu vioiciune. Pe punctul de a fugi, mâinile lui au reţinut-o de încheieturi.

— Pleacă de-aici, Nick! Nu vreau să te mai văd!

În ciuda semiobscurităţii, a putut să-i vadă expresia îndurerată. Cu calm, el a împins-o în pat şi i-a vorbit cu o voce gravă.

— Sunt aici pentru că m-a chemat Gina. Mi-a spus că erai într-un hal fără de hal. Când am sosit, Rodney mi-a explicat ceea ce ştia.

— E adevărat, nu? E adevărat ce a zis Parker...

Ea a deschis ochii foarte mari, refuzând să-i închidă de teamă să nu dea drumul la o lacrimă inoportună. Nick i-a eliberat mâinile.

— În parte, da. M-am întors într-o după-amiază acasă şi i-am găsit pe Jenna şi pe Lawrence împreună.

Ultima speranţă a Vanessei, pe care deja o nutrea, s-a risipit.

— Şi, fireşte, ai jurat sa te răzbuni.

— Nici măcar. I-am tras pur şi simplu un pumn în falcă şi am plecat. Presupun că a uitat, în versiunea lui, de acest detaliu?

— M-ai minţit, Nick! l-a acuzat ea. Te foloseşti de mine împotriva lui Parker.

— Dragostea mea pentru Jenna slăbise deja considerabil ca să... Într-un sens...

A ezitat, ca şi cum această mărturisire i se părea ruşinoasă.

— ...era mai bine aşa. Asta a grăbit despărţirea noastră, care ameninţa de mult să se întâmple.

— Şi ăsta a fost singurul efect asupra ta când i-ai văzut împreună?

— Ţi-o repet, Vanessa. Am îndepărtat imediat mânia ce o aveam împotriva lui Parker Lawrence. Dacă îţi răscoleşti bine memoria, poate îţi aminteşti că a venit acasă într-o seară, într-o stare deplorabilă.

Vanessa s-a înfiorat. Ochii i-au devenit ficşi. Vai, da... îşi amintea perfect. Era poate la şase luni după căsătoria lor. După cum spunea el, fusese agresat de trei bărbaţi într-un parcaj subteran. Totuşi, cu toată insistenţa ei, el a refuzat să reclame şi orice aluzie în faţa prietenilor îl punea într-o încurcătură evidentă.

— Doamne!..., a exclamat ea.

Nick şi-a apropiat mana de chipul ei. Ea l-a respins. Oftând! el s-a ridicat şi s-a apropiat de fereastră.

— E mai bine poate să nu ne mai vedem, un timp.

Furioasă, Vanessa a lovit cu pumnul în pat. Dacă trebuie ca cineva să rupă relaţia lor, aceasta era ea şi nu el! N-avea s-o mai frustreze şi dc această hotărâre!

— Un minut, Nick! Nu...

N-a lăsat-o să termine. Privirea i s-a întunecat.

— Ascultă-mă bine, Vanessa. Pentru mine s-a terminat vremea disputelor. Crede-mă, nu am intenţia să mă mai ataşez încă o dată de o femeie care refuză să aibă încredere în mine! Ajunge o dată!

Şi a ieşit trântind uşa. Iar Vanessa a rămas singură cu suferinţa ei şi cu inima mai grea decât o piatră.

Săptămâna s-a scurs trist, cu regularitatea unui metronom. Se spăla, se ocupa de Sori, pleca la lucru, se întorcea acasă, petrecea o după-amiază mohorâtă ascultând muzică – de preferinţă melancolică, în acord cu dispoziţia ei – mânca ceva frugal şi se culca.

Vineri, a făcut totuşi un efort pentru a-şi izgoni preocupările sentimentale pe un plan secundar. Cariera ei depindea de întrevederea de la WTBE.

Îmbrăcată cu un compleu superb de culoare purpurie, s-a prezentat la studiourile acelei reţele de televiziune.

A fost primită de directoarea de programe care, după o discuţie, a părut satisfăcută, a informat-o că emisiunea nu va începe înainte de luna ianuarie, însă că răspunsul îl va primi înainte de Sărbătoarea Recunoştinţei. Dacă candidatura ei va fi reţinută, va trebui să părăsească Midas Network către mijlocul lui decembrie.

Vanessa a asigurat-o că acest lucru este posibil, i-a mulţumit că a primit-o şi a părăsit studioul. Intuiţia îi spunea că va primi postul. Dar dacă s-a felicitat pentru asta, totuşi îi lipsea entuziasmul. De la cearta cu Nick, viaţa îşi pierduse savoarea.

Janet Harmon o aştepta la Patru Sezoane, un restaurant vegetarian care îi plăcea în mod deosebit. A insistai s-o invite pe Vanessa acolo, dar ea s-a lăsat rugată, deoarece se temea de întrebările prietenei ei.

— Şi? Cum a fost? a întrebat-o ea pe Vanessa, îndată ce s-au aşezat

— Bine. Să fiu sinceră, nu cred că mai stau mult la Midas.

— Paul o să fie profund mâhnit... Dar, pe de altă parte, va fi mulţumit pentru tine.

Janet a ales salata de vinete, în timp ce Vanessa ezita între tarta cu hribi şi ghebe cu sos de mentă. S-a decis în cele din urmă pentru a doua şi a completat cu două boluri de cidru.

Vanessa a ascultat distrată palavrageala Janetei, care aborda toate subiectele, cu excepţia celui care îi era foarte drag, fireşte. A fost în fond la fel de exasperant ca un adevărat interogatoriu.

— Janet... Ce-ar fi să-mi pui întrebarea care îţi stă pe buze?

Janet a lăsat jos furculiţa şi a încuviinţat cu o ridicare a capului.

— Dacă vrei... Aproape că n-am o întrebare adevărată să-ţi pun. Paul este cel mai bun prieten al lui Nick, nu uita. Aşa că sunt la curent cu tot ce s-a întâmplat.

— Versiunea lui Nick trebuie să fie interesantă, a remarcat Vanessa.

— De ce nu te duci să-l întrebi tu însăţi?

Tonul Janetei era aproape agresiv. Vanessa s-a ofensat.

— Şi tu eşti împotriva mea?

— Evident! Nick e un bărbat formidabil. Nu ţi se putea întâmpla ceva mai bun... Şi strici totul fără măcar să-i dai o şansă de a se apăra. L-ai condamnat pe simple prezumţii.

Deşi delicioase, ghebele treceau cu noduri prin gâtul Vanessei.

— Este adevărat, a recunoscut ea. Eram gata s-o rup cu el. Mi-a luat-o înainte.

— Este într-o stare lamentabilă... E nebun. Paul nu l-a mai văzut vreodată cu moralul atât de scăzut

Deci Nick suferea tot atât de mult ca şi ea. Slabă consolare.

— O să-şi revină, a răspuns ea cu un aer ţanţoş.

— Sincer, asta mă depăşeşte... Deşi te-ai îndrăgostit din prima seară...

Vanessa a trebuit să protesteze, însă Janet nu i-a dat ocazia.

— Nu sunt oarbă, Vanessa. Bine! Nici măcar n-o să încerci să-l vezi?

Janet a clătinat din cap.

— Sigur că nu. S-a servit de mine pentru a se răzbuna pe Parker. E odios.

— Nu-l cunosc pe Nick atât de bine ca Paul, dar sunt sigură că nu e în stare de un asemenea calcul. E cu mult prea deschis pentru asta.

— Janet, dacă nu te superi, prefer să vorbim de altceva.

Conversaţia dintre cele două femei s-a încheiat repede şi s-au despărţit fără măcar să guste tartele şi şarlota propuse de chelnăriţă.

Vanessa urca aleea ce ducea spre casă când Nick a ajuns-o din urmă. O aşteptase probabil în maşină până s-a întors. A vrut să grăbească pasul pentru a scăpa, însă el i-a barat drumul.

— Bună, Vanessa, ai putea cel puţin să mă asculţi, nu? De acord, recunosc că n-am avut dreptate... Ar fi trebuit să-ţi spun imediat adevărul, despre Parker şi Jenna.

— Şi chiar aşa, de ce n-ai făcut-o?

— Pentru că... Pe moment, nu mi s-a părut important. E o poveste veche, în ceea ce mă priveşte.

Vanessa şi-a plecat ochii şi şi-a muşcat buza.

— Nu vrei să ai relaţii cu o femeie care nu are încredere în tine, nu, Nick?

— Şi tu te păzeşti întotdeauna, asta e?

— După ce ai fost căsătorită cu un bărbat ca Parker, ai motive bune pentru aşa ceva.

— Uite... Vorbeşti de lup...

Un taxi tocmai se oprea lângă trotuar, şi din el a coborât Parker, flancat de un bărbat în costum maro. A avut o uşoară ezitare când l-a văzut pe Nick, apoi s-a îndreptat cu un pas ferm spre tânăra femeie.

— Vanessa, a zis el ignorându-l dinadins pe Nick, ţi-l prezint pe Harold Baker. Harold a consimţit să-ţi dea o a doua şansă.

Ea i-a strâns distrată mâna pe care Harold i-a întins-o şi l-a studiat pe Parker cu suspiciune.

— O a doua şansă pentru ce, Parker?

— Pentru a-mi promova cartea, bineînţeles.

Ea s-a crispat, fiind pentru a suta oară pe punctul de a-i trimite la dracu' pe Parker şi cartea lui, însă o idee machiavelică i-a venit în minte. L-a măsurat pe Nick cu o privire lungă, pătrunzătoare înainte de a se întoarce spre cei doi bărbaţi.

— Intraţi, vă rog. Putem discuta în salon despre această propunere interesantă.

Deşi nu l-a invitat, Nick li s-a alăturat. Spre deosebire de ceilalţi, el a rămas în picioare, cu braţele încrucişate, sprijinit de masă. Spectator atent pentru beneficiul căruia Vanessa s-a pretat să joace acest rol care îi repugna.

Harold, pe care un tic nervos îl, făcea să clipească din ochi la fiecare zece secunde, a explicat, degustându-şi whisky-ul, că dorea ca Vanessa să fie lângă fostul ei soţ într-o emisiune de televiziune. Care emisiune, difuzată la o oră de vârf, se bucura de o mare popularitate pe toată Coasta de Est. El avea nevoie de ea, a continuat el, pentru a-şi comenta

reacţiile la lectura pasajelor care o priveau în „pasionanta biografie a aruncătorului nostru naţional”.

— Şi apoi, fireşte...

Atunci a aruncat o privire stingherită spre Nick, a cărui prezenţă tăcută începea să fie apăsătoare pentru această reuniune cordială.

— ...am vrea să vă vedem abordând... Şi-a dres glasul şi a mai clipit din ochi o dată.

— ...împăcarea cu soţul dumneavoastră.

Ea a surâs veselă şi cu glasul unei femei îndrăgostite, i-a ciufulit părul lui Parker, care şedea lângă ea.

— Povestea noastră e atât de romantică... a oftat ea.

Nu avea nevoie deloc să întâlnească privirea lui Nick pentru a-i simţi mânia. N-a făcut decât să-şi etaleze şi mai mult şarmul.

Parker era în întregime zăpăcit. Prea înfocat de mândrie pentru a ghici manevra Vanessei, s-a umflat în pene ca un cocoş şi a ridicat din umeri, prefăcându-se modest.

— E ceea ce se numeşte dragoste nebună... a zis el. Cea care renaşte din propria cenuşă. Ca...

Efectul se ratase. Nu mai găsea cuvântul.

Nick surâdea acum, singurul care înţelegea micul joc al Vanessei.

— Pasărea Phoenix, dragul meu..., i-a spus ea, numai zahăr şi miere, fără să-l piardă din ochi pe Nick.

CAPITOLUL VII

— Este vineri seara, a repetat Nick cu încăpăţânare. Şi aveam întâlnire. Ai uitat?

Cu umărul sprijinit de zidul bucătăriei, cu braţele încrucişate, o sfida să-l contrazică. Vanessa a oftat şi s-a apropiat de fereastră pentru a o închide. Noaptea aproape căzuse şi umezeala se infiltra în casă. Tremurând, a luat un pulover abandonat pe balustrada scării şi şi l-a pus peste bluză.

— Nu putem continua ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic, Nick.

— Tot nu ai încredere în mine?

A şters masa cu buretele, mai mult ca să-şi ocupe mâinile cu ceva, decât dintr-o necesitate reală.

— N-aş avea pretenţie la mai mult, dar... semeni atât cu Parker, încât...

— N-am venit aici să-ţi ascult insultele, Vanessa.

— E totuşi adevărat, Nick.

A scos calmă o cutie de supă din dulap.

— Şi nu aveţi în comun numai muşchii. Mai e şi reputaţia voastră de băutori şi de afemeiaţi. N-o să negi.

A deschis cutia, a vărsat pasta densă într-o oală, i-a adăugat apă şi mirodenii.

— Cine ţi-a spus asta? a întrebat-o el, Parker?

— Nu mai ştiu. E, oricum, un zvon care circulă. Şi nu e fum fără foc.

A învârtit lingura de lemn în oală, apoi a ridicat capul spre el.

— E curios, oricum... Jenna nu avea încredere în tine şi chiar ea te înşela.

El a ridicat din umeri.

— Poate pentru că se simţea vinovată, vedea răul peste tot.

Supa a început să fiarbă. A luat-o de pe foc.

— Vrei?

— O să iau puţin... N-ai nimic altceva?

Ea a clătinat din cap.

— Nu.

În timp ce ea turna supa în boluri, el a ridicat receptorul, a sunat la restaurantul lui şi a cerut să i se aducă două porţii de tocană cu fructe de mare.

— Cum a fost întrevederea? a întrebat-o el revenind şi aşezându-se la masă.

— Am speranţe mari... Cred că mă vor angaja. Evident, dacă mă vor vedea în emisiunea lui Parker, riscă să se răzgândească.

Nick a înghiţit o lingură de supă.

— Ai de gând să te duci?

— Da. Şi pot să te asigur că după asta, Parker n-ar mai trebui să mă deranjeze.

— Şi noi, Vanessa?... Ce se alege de noi, în toate astea?

Burta i s-a strâns dureros. Şi-a abătut privirea, incapabilă să răspundă. Şi-a pus mâna pe a ei cu delicateţe.

— Nu te îngrijora... Nu am intenţia să te supăr cu întrebările mele... O să stau puţin în umbră, câtva timp.

Frigul s-a abătut asupra inimii Vanessei.

— Nu, nu pleca! a zis ea spontan. A surâs cu stângăcie.

— O să mă îmbolnăvesc dacă mănânc două tocane singură.

El a ridicat capul, puţin trist. Între el se deschisese o prăpastie şi Vanessa se îndoia ca vor putea s-o depăşească într-o zi.

— Cum ai devenit prezentatoare? a întrebat-o el pentru a rupe tăcerea.

— Urmam cursuri dc jurnalistică atunci când l-am întâlnit pe Parker. A insistat să le abandonez când ne-am căsătorit... Pe moment, nu am văzut nici un inconvenient... Dar când şi-a reluat călătoriile, inactivitatea a început să mă apese şi am vrut să lucrez. O cunoscusem pe Janet printr-o prietenă comună şi când Paul a fost numit director la Midas, ea s-a gândit la mine. Şi el m-a chemat...

— Ceea ce faci e destul de departe de jurnalism.

Ei i-a sărit imediat muştarul.

— Nu crezi cumva că mi-ar fi oferit actualităţile de la ora opt pe tavă de argint, fără să fiu cunoscută? A trebuit să mă mulţumesc cu asta pentru a debuta... Cel puţin, am pus piciorul undeva.

Soneria de la intrare a sunat ca un gong pe un ring dc box. Nick s-a ridicat pentru a se duce să răspundă. Vanessa a auzit un schimb de cuvinte, apoi el s-a întors cu o cutie mare dc carton pe care a pus-o pe masă împreună cu o sticlă de vin alb.

A căutat prin dulap şi sertare, a găsit farfuriile, două pahare cu picior şi un platou rotund pe care a vărsat tocana caldă încă.

— Casa asta este imaginea vieţii tale, a zis el laconic, aşezându-se. Mult prea goală.

Fără să spună un cuvânt, ca a luat o stridie cu vârful furculiţei. El a destupat sticla de vin alb de Chablis şi a servit-o.

— Şi? Nici măcar nu încerci să te aperi?

— Nu. Dacă te-ai hotărât să fii dezagreabil, e dreptul tău. Al meu e să nu-ţi răspund la provocare.

El a ridicat paharul în lumină, l-a privit gânditor şi apoi a băut o înghiţitură.

— Cel puţin nu negi că există lacune în existenta ta. E deja un progres.

— Când mă gândesc că o mulţime de oameni petrec ani de zile pe canapelele psihanaliştilor, când ar fi suficient să se adreseze marelui Nick DeAngelo pentru o analiză gratuită!

Din nou tăcere.

— Nu ar merge, nu? a oftat el. Ea a pus tacâmurile şi şi-a încrucişat degetele deasupra farfuriei.

— Nu cred..., a zis ea cu voce joasă.

El s-a ridicat greoi, şi-a luat bluzonul din cuier şi l-a pus pe el.

— N-o să mă crezi, poate, încă o dată... însă te iubesc, Vanessa. Dacă îţi vei da seama vreodată că... că însemn ceva pentru tine, ştii unde mă găseşti... Plec la Portland mâine seară. Îţi las numărul, în caz că...

A pus o carte de vizită pe masă şi a ieşit închizând fără zgomot uşa după el.

Vanessa a rămas mult timp abătută, cu bărbia sprijinită în mâini. S-a ridicat în sfârşit, i-a propus tocana lui Sori, care a fost fără îndoială singura s-o aprecieze, în seara aceea, şi s-a urcat în camera el.

Noaptea a fost lungă şi penibilă. Abia se iveau zorile, că i-a şi telefonat lui Nick.

A răspuns aproape imediat ca şi cum nici el nu reuşise să-şi găsească somnul.

— Cum poţi pretinde că mă iubeşti şi să mă abandonezi aşa? l-a acuzat ea fără preambul.

— Aş putea să ştiu cine e la telefon? Ea şi-a imaginat privirea lui ironică.

— Hai, Nick, te rog. E şi aşa destul de greu, fără să mai contribui şi tu.

— Dacă asta te poate consola, află că nici mie nu mi-e uşor.

— Asta nu mă consolează deloc.

— Păcat... Bun... Cum tu ai dat telefon, mingea e la tine. Te ascult.

Ea şi-a trecut mâna prin părul încâlcit, a inspirat prelung.

— Te iubesc a murmurat ca în sfârşit.

— Eşti sigură, de data asta?

— Ceea ce vreau să spun, e că... am nevoie de timp.

— Perfect. Ne dăm întâlnire peste treizeci de ani?

— Nick! Nu glumesc.

— Crede-mă, nici eu nu am chef de glume. Refuz jumătăţile de măsură, Vanessa. Dacă o să existe ceva între noi, atunci trebuie să fie ceva reciproc. Sunt gata să mă angajez total, însă sper că şi tu vei face la fel. Dacă nu, nu merită osteneala.

— Înţeleg... a murmurat ea.

— Când vei fi dispusă să-ţi asumi riscul – dacă asta se va întâmpla într-o zi – anunţă-mă. Dacă mai sunt liber, vom vedea ce iese.

— Ştii că ai tupeu!

— Am depăşit vârsta când mă jucam de-a v-aţi-ascunselea, Vanessa. Vreau o soţie şi copii... şi nu voi aştepta până la şaizeci de ani pentru a întemeia o familie.

— Asta e şantaj!

— Deloc. Îţi prezint faptele aşa cum sunt. Dacă te rănesc sunt dezolat.

— Şi eu, Nick.

Ea a închis, mai mult ofensată decât furioasă, însă, de această dată, hotărâtă să nu se lase cuprinsă de deprimarea a cărei umbră stătea să apară. În definitiv, trăise bine-mersi fără Nick douăzeci şi şase de ani... Îi era suficient să-şi reia existenţa din momentul acelei seri faimoase când o invitaseră Paul şi Janet.

Numai dacă s-ar putea şterge amintirile incomode cu un burete umed, ca de pe o tablă, neagră...

La sfârşitul dimineţii, îşi revenise suficient pentru a-i telefona lui Paul şi a-i cere câteva zile de concediu pentru un „motiv personal”.

— Sper că nu e vreo problemă cu bunicii?

— Aa, nu. Sunt foarte bine. Nu, e... altceva, Paul.

El n-a mai insistat.

— De acord. Ia-ţi cât timp ai nevoie.

Tocmai terminase de încărcat valiza, când Rodney a venit să-i facă o vizită.

— Am văzut maşina lui Nick, ieri seara... i-a spus el, aruncând o privire valizei pe care ea o coborâse. Plecaţi în voiaj amândoi?

— E o greşeală în privinţa persoanei. Cu Parker plec... Şi la New York.

Deşi nu a avut inima să râdă, mutra uluită a lui Rodney a amuzat-o.

— Ai înnebunit?

— Mă hărţuieşte ca să spun lumii întregi ce cred despre cartea lui. Şi este exact ce voi face.

A analizat-o o clipă, cu ochii mari şi gura deschisă, apoi a izbucnit în râs.

— O să te distrugă!

— În faţa miilor de telespectatori?... Nu-l sfătuiesc.

Ea a ridicat perdeaua şi s-a aplecat pe fereastră.

— Uite, tocmai a venit.

A lăsat-o pe Sori în grija lui Rodney, l-a asigurat discret că totul va merge bine, i-a dat numărul de telefon unde vor fi cazaţi la New York şi apoi l-a urmat pe Parker la taxi.

Neacordând decât o atenţie distrată eforturilor lui de a o înveseli, a sfârşit prin a-l plictisi şi a avut tihnă în timpul călătoriei până la New York.

La aeroport îi aştepta o limuzină gri metalizată şi Vanessa s-a cufundat cu voluptate pe bancheta de

piele, decisă să profite la maximum de luxul care îi era pus la dispoziţie.

Amurgul abia se lăsase când a ajuns la hotel. De câteva ori, a trebuit să descurajeze avansurile lui Parker.

— Parker, îţi amintesc că ne aflăm într-o călătorie de afaceri. Aşa că, fără familiarisme, te rog.

După atitudinea pe care a avut-o faţă de el, această bruftuluială l-a descurajat pe Parker.

— Dar dacă trebuie să ne împăcăm... a început el.

— Nu s-a pus niciodată problema, o ştii prea bine.

— Atunci, de ce ai venit?

Vanessa a oftat, îndoindu-se de temeinicia hotărârii sale.

— Pentru emisiune şi nimic altceva.

El a înţeles. Cel puţin pentru moment.

Apartamentul rezervat pentru ei dădea direct spre Central Park. Prima grijă a Vanessei a fost să se asigure că erau două camere. S-a încuiat în una din ele şi şi-a atârnat în dulap cele câteva piese de îmbrăcăminte pe care le adusese.

După o jumătate de oră se întâlnea cu Parker în hol. El i-a făcut complimente pentru alegerea taiorului gri din care se vedea o bluză roşie carmin şi a dus-o să ia cina la un restaurant vestit din Manhattan. Singurul lucru pe care-l regreta Vanessa era că Nick nu se afla în seara aceea lângă ea, în locul lui Parker.

— Laşi impresia că eşti supărată, Vanessa, a remarcat acesta din urmă. Te sâcâie ceva?

Un chelner tânăr a deschis o sticlă de şampanie şi le-a umplut cupele. Ea a aşteptat ca acesta să se îndepărteze, pentru a-şi face curaj să-şi mărturisească intenţiile vinovate. Ideea care îi apăruse atât de judicioasă îşi pierduse, după unele reflecţii, atracţia.

— Am venit cu intenţia de a te umili, Parker. Vroiam să explic direct pe post că această carte a ta e o urzeală de minciuni.

Ea se aştepta ca el să se înfurie şi a fost surprinsă să-l vadă râzând.

— Naivitatea ta nu va înceta să mă uimească, i-a spus el. Crezi că nu ghicisem?

I-a întins cupa şi a ciocnit cu ea.

— Suntem prieteni?

Vanessa şi-a înmuiat buzele în lichidul auriu fără să-l scape din ochi pe Parker. Ce joc făcea? Nu era atât de naivă pe cât îi plăcea lui să creadă. Parker nu avea nici un interes să fie prietenul ei.

— De ce mă priveşti astfel?

Ea a surâs şi s-a străduit să-i risipească bănuielile.

— Fără nici un scop...

S-a concentrat asupra meniului, acordându-şi mai mult timp decât era nevoie pentru a alege un file cu piper verde.

— Îl mai vezi pe DeAngelo?

Încercarea lui de a părea detaşat a eşuat.

Nu putea nici măcar să-i pronunţe numele lui Nick fără ostilitate.

— Da şi nu.

Fugitiv s-a gândit să iasă în stradă, să cheme un taxi pentru aeroport şi să se ducă să-l surprindă pe Nick la Portland.

— Vai, Vanessa, cât poţi fi de enervantă! Nu te-ai schimbat deloc! Ce înseamnă asta, da şi nu?

— Încercăm să găsim un teren de înţelegere.

Parker s-a strâmbat.

— Scuză-mă, însă nu găsesc expresia romantică. Şi apoi... nu te deranjează să se folosească de tine?

Vanessa a terminat cel de-al doilea pahar de şampanie. Nu înghiţise nimic de la cele două felii de

pâine prăjită de dimineaţă şi, cu ajutorul alcoolului, a cuprins-o un vârtej uşor.

— Nu sunt sigură că e vorba de aşa ceva. S-a jucat cu piciorul paharului gol, şi-a trecut unghiile pe marginea lui...

— Se jura pe toţi sfinţii că nu-ţi seamănă, şi tind să-l cred.

Pe bună dreptate, Parker nu a părut în mod deosebit flatat de această reflecţie.

— Sunt chiar atât de detestabil?

— Să spunem că nu mai am chef să-mi petrec viaţa cu tine.

Fraza a fost punctată de un sughiţ uşor pe care l-a înăbuşit cu dosul mâinii.

— Eşti beată!

— Deloc, a protestat ea.

În acel moment, lumina unui flash le-a atras atenţia. Un reporter îl recunoscuse pe copilul îndrăgit al entuziaştilor base-ballului. Această intruziune l-a contrariat pe Parker, care a lăsat impresia că vrea să se ridice.

— Lăsaţi-mă în pace!

Reporterul a mai făcut o fotografie şi a întins-o tiptil. A venit directorul, personal, pentru a le cere scuze şi le-a adus o sticlă de vin ales la masă.

Cina a fost fără îndoială în acord cu imaginea restaurantului: rafinată şi de bun gust. Însă Vanessa se afla la sute de kilometri depărtare, lângă Nick, la Portland... şi nu era ea, ci o palidă dublura a ei care participa prin monosilabe la conversaţia lui Parker care îşi ducea mereu furculiţa la gură...

Îndată ce a intrat în apartament, Vanessa s-a încuiat în camera ei. Semnalul luminos al telefonului ei clipea în întuneric. Nerăbdătoare, a chemat operatoarea.

— Domnul DeAngelo a încercat să vă găsească la ora nouă, a răspuns telefonista. A lăsat un număr din Portland.

— Puteţi să mi-l daţi, vă rog?

CAPITOLUL VIII

După câteva clipe Nick era pe fir. Degetele Vanessei s-au crispat pe aparat. Sângele îi zvâcnea în tâmple.

— Nick?

— Vanessa? Unde ai fost?

Ea a pufnit prosteşte. Vinul Margon i se urcase la cap.

— La restaurant.

— Ai băut?

— Puţin... De unde ai ştiut ca sunt aici?

— Rodney mi-a dat numărul hotelului. Parker e cu tine?

— Nu în camera mea, bineînţeles. Alături.

— Cheamă-l la telefon.

— De ce? Nu pe mine mă vrei?

— Dă-mi-l pe Parker, Vanessa.

În faţa acestui ton imperios, Vanessa a considerat preferabil să nu mai insiste. L-a găsit pe Parker în salon răsfoind o revistă.

— Nick e la telefon, i-a zis ea. Vrea să vorbească cu tine.

N-a schiţat decât o ezitare imperceptibilă apoi, surâzând, i-a atins uşor obrazul cu vârful degetului şi s-a îndreptat spre camera sa pentru a ridica receptorul celuilalt telefon. Ea s-a întors în camera ei şi a ascultat.

— Dacă profiţi de ea, Lawrence, zicea Nick, te asigur că nu vei avea mult timp ocazia să te lauzi.

— Aăă, ascultă, DeAngelo... Vanessa a ales. A venit de bună voie la New York cu mine şi stăm în acelaşi apartament E clar, nu? Dacă nu înţelegi, ar trebui să te întorci să vinzi peşte în piaţă.

Vanessa a simţit imediat că se dezmeticeşte. Vorbea despre ca ca despre o iresponsabilă, fără să-i ceară părerea!

— Un minut, voi amândoi! Mi se pare că discuţia voastră mă priveşte, nu? Poate că şi eu am ceva de spus!

— Tot ce vrei, draga mea... a răspuns Parker închizând.

— Nick... Nu închide şi tu!

— Sunt la aparat.

— Sper că nu l-ai crezut pe Parker? Tăcerea lui a jignit-o.

— Nu-i nimic adevărat, fireşte. Stăm, poate, în acelaşi apartament, însă eu am camera mea separată. Nici vorbă să aibă loc ceva între Parker şi mine, Nick. Îţi dai seama, nu?

— N-am nici un drept asupra ta, Vanessa. Poţi să te culci cu cine vrei.

— Evident, însă... nu e ceea ce speram să spui.

Altă tăcere.

— Când te întorci? Ea a surâs uşurată.

— Luni dimineaţă. Vrei să te caut la Seattle sau la Portland?

— La Portland. Dar trebuie să participi la înregistrarea emisiunii, nu?

Ea şi-a masat distrată fruntea, pentru a alunga migrena care-i apărea.

— Am renunţat la acest proiect. Protestele mele n-au făcut decât să sporească vânzarea cărţii.

Râsul tandru al lui Nick a încălzit-o:

— Te iubesc.

— Pe luni... a suflat ea.

— Nu uita să mă previi îndată ce afli ora sosirii.

— În regulă... Nick...?

— Da?

— Şi eu te iubesc. L-a simţit cum surâde.

— Pe luni, Vanessa.

A făcut o baie lungă, care a reuşit să împrăştie ultimii vapori de şampanie şi de vin, apoi a venit în cameră, înfăşurată în halatul confortabil al hotelului. A încremenit în prag.

Parker o aştepta, instalat pe marginea patului.

— Ce cauţi aici? i-a zis ea arogantă.

— Nu te enerva aşa... Am venit numai să vorbim. Nimic mai mult, nu te teme.

Neîncrezătoare cu toate acestea, s-a aşezat în fotoliu lângă fereastră.

— Nu vii cu mine la emisiune luni, nu-i aşa?

— Nu. Te deranjează mult?

— Nu prea mult... însă e mai bine mai ales pentru tine. Ar fi poate bine să te arăţi pentru a dovedi că nu eşti alcoolică.

— Alcoolică? Ce mai e şi cu trăznaia asta? a explodat ea.

— Linişteşte-te, Vanessa... Îţi aminteşti de reporterul care a făcut o fotografie, adineauri, la restaurant?... îl cunosc. Lucrează la National Snoop.

— Jurnalul acela oribil care...

— ...care se hrăneşte din scandaluri, exact. Pot să pariez că faţa ta puţin prea roşie şi ochii tăi strălucitori vor apărea în câteva zile pe pagina întâi. Şi-mi imaginez titlul: „Respinsă, fosta soţie a campionului îşi îneacă amărăciunea în alcool”... sau aşa ceva, pe aproape.

Vanessa a simţit că se înverzeşte. Cariera sa nu avea desigur nevoie de asemenea publicitate. Putea să-şi ia adio de la Midas Network şi WTBE dacă apărea astfel în ochii Americii conformiste.

— Vino la emisiune. Vanessa. E singura modalitate să previi bârfa.

Furioasă de a fi din nou ţintuită la zid, a lovit în rezematoarea fotoliului cu podul palmei.

— Nu-ţi pasă deloc de ce poate să mi se-ntâmple! Tot ce te interesează este vânzarea blestematei tale de cărţi.

Parker a ridicat din umeri.

— Fă ce vrei, dar...

— Foarte bine. Ai câştigat. Rămân.

Satisfăcut de intervenţia lui, s-a ridicat şl a ieşit închizând uşa. Ea s-a năpustit să învârtească cheia şi a revenit să ridice telefonul.

— Recepţia..., a răspuns amabil vocea funcţionarei.

Tocmai când era pe punctul de a cere numărul de la Portland, Vanessa s-a răzgândit brusc. Prea puţin mândră de a se fi lăsat prinsă încă o dată în capcană de Parker, se temea că-l va contraria pe Nick.

— Scuzaţi-mă, a spus ea, a fost o greşeala.

Limuzina televiziunii a venit devreme să-i ia. De fapt, mai devreme decât se gândise Vanessa; a trebuit să se pregătească mai repede şi să se mulţumească cu o ceaşcă de cafea la automatul din marele hol al hotelului.

Abia au ajuns la studiouri, că Vanessa a şi fost acaparată de machioză – care i-a reparat cât se poate de bine stricăciunile nopţii proaste – în timp ce asistentul îi explica întrebările la care se putea aştepta din partea prezentatorului.

Îndată ce a ieşit din cabină, a început înregistrarea. Împreună cu Parker, au fost introduşi amândoi pe platou şi aplaudaţi de un public compus în marea lui majoritate de femei.

Fireşte, Parker era în elementul său. Ea nu. Cu toată obişnuinţa ei cu camerele de televiziune şi reflectoarele, se simţea complet dezechilibrată în

această situaţie şi agresată de un auditoriu total ataşat lui Parker.

Aşa că a auzit cu uşurare pe prezentator mulţumindu-le. Răspunsese cât putuse de bine curiozităţii lui şi spera, în starea de semi-amorţeală în care se găsea, să nu fi spus prea multe minciuni gogonate.

A luat un taxi până la hotel, şi-a strâns lucrurile şi a plecat imediat la aeroport

A trebuit să aştepte timp de trei ore un zbor spre Portland cu, pe deasupra, o escală lungă la Denver. A avut timp să-i telefoneze lui Nick de la Colorado şi să-i spună că soseşte pe la ora şase în seara aceea, în faţa lipsei lui de entuziasm, Vanessa a presupus că privise emisiunea şi a văzut-o pe ea, Vanessa, la fel de crispată ca un totem indian, lăsându-l fără să protesteze pe Parker să-şi dea drumul la gură despre viata lor intimă înaintea camerelor – sau cel puţin interpretarea fantezistă pe care el i-o dădea.

Când a aterizat la Portland, ploaia scălda oraşul într-o atmsoferă care bătea în cenuşiu, dar îndată ce l-a văzut pe Nick, o căldură blândă, ca cea a unei raze de soare, a reconfortat-o. Deşi afişa un fel de prudenţă faţă de ea, a strâns-o în braţe şi, pe moment, Vanessa nu-i cerea mai mult.

— Ce zi îngrozitoare! a oftat ea, cu obrazul pe gulerul umed al bluzonului lui.

— Ştiu.

Punându-i braţul în jurul umerilor, a dus-o spre locul de sosire a bagajelor.

În taxiul care-i transporta în oraş, conversaţia lor s-a menţinut dezlânată şi confuză. Un singur subiect îi preocupa: prestaţia Vanessei la emisiune. Ori, printr-un fel de acord tăcut, amândoi evitau cu grijă să-l abordeze.

Cu faţa spre geam, Vanessa privea cum îi defilau înaintea ochilor sclipirile reclamelor luminoase pe trotuarele care luceau.

— Eşti supărat pe mine, nu? l-a întrebat ea în cele din urmă.

Taxiul tocmai se oprise în faţa unei clădiri victoriene cu coloane albe. Nick a plătit cursa şi a aşteptat ca maşina să se îndepărteze înainte de a răspunde.

— E chiar important, Vanessa?

— Evident.

El a luat-o de cot şi i-a ţinut deschisă uşa cu geam a restaurantului. A intrat într-un hol cu mochetă gri închis, cu pereţii roşii-stacojii, cu aplice albe în formă de cochilie de melc marin. Vanessa s-a decis să amâne discuţia lor pentru mai târziu, când va fi scăpat de migrenă.

Nick a condus-o în biroul său, a invitat-o să se aşeze pe o canapea de catifea în care s-a înfundat cu voluptate, şi a ridicat telefonul.

— Ţi-e foame?

Ea a încuviinţat cu un surâs.

— Ce vrei să mănânci?

— Spaghete, i-a zis ea fără să ezite, aducându-şi aminte de seara lor pe insula San Juan.

El a dat instrucţiuni, apoi a pus receptorul în furcă încet, înainte de a se apropia de ea.

— Credeam că nu vei participa la emisiune.

Ea a oftat, uşurată că putea în fine să se descarce.

— M-am răzgândit.

— Mi-am dat seama... E dreptul tău, bineînţeles. Nu-ţi reproşez nimic. Oricum, acum eşti aici. Asta contează.

Ea şi-a ridicat capul, nu prea mândră de ea.

— Aveai dreptate... a oftat ea. Nu trebuia să mă fi dus. Eram cu totul ridicolă.

Nick a venit să se aşeze lângă ea. Îndată ce a luat-o în braţe, ea a izbucnit în hohote de plâns. El a sărutat-o pe pleoape, i-a şters cu tandreţe lacrimile, i-a atins uşor buzele. Din cauza oboselii. Vanessa s-a simţit teribil de moleşită. S-a abandonat îmbrăţişării lui Nick, atentă la dorinţa ce creştea încet, încet în ea.

— Spaghetele sosesc din clipă în clipă, i-a murmurat el cu buzele pe tâmplă.

Ea a început să râdă şi l-a apucat cu mâinile pe după ceafă.

Cu regret, a îndepărtat-o şi i-a trecut cu mâna prin păr.

— Ai face mai bine să mai aştepţi cu aprecierile.

— Până când?

— Până te duc la mine în pat... Adică la treizeci de minute după ce-ţi termini spaghetele.

Vanessa a privit în jur uluită.

— Ai un pat aici? În biroul tău?

Cu degetul, Nick i-a arătat o uşă de partea cealaltă a încăperii. Ea a încruntat din sprâncene.

— Aaa, ce practic este... Cel puţin e drăguţă secretara ta?

— Ascultă, draga mea... Ştii că am o reputaţie pe care trebuie să mi-o menţin. Trebuie să fiu pregătit pentru orice eventualitate.

Oricât s-ar fi forţat Vanessa, nu putea să se înfurie cu adevărat.

— Nu-ţi bate joc de mine.

— Mărturiseşte că o cauţi cu lumânarea, nu-i aşa?

La uşă s-a auzit o bătaie scurtă şi a apărut o masă pe rotile, împinsă de un chelner cu haină albă, imaculată, pantaloni negri şi cămaşă satinată. Nick i-a mulţumit cu un surâs şi băiatul s-a retras discret, cum apăruse.

Vanessa a ridicat intrigată o sprânceană văzându-l pe Nick servind-o cu o Coca-Cola rece într-un pahar mare de vin.

— Ţi-e frică că nu ştiu să mă comport?

— Frică?... Sincer nu. Ce s-ar putea întâmpla?

— Nu ştiu. Mi-aş putea pierde controlul şi să mă arunc pe tine.

— N-ar fi lucrul cel mai rău care mi s-ar putea întâmpla. Nu, dacă n-am comandat vin e pur şi simplu pentru că te doare capul.

A ridicat capacul de argint de deasupra farfuriilor şi au început amândoi să mănânce. Vanessa a trebuit să facă apel la anii de bună educaţie pentru a respecta regulile elementare de cunoaştere a uzanţelor, ca să nu înghită pastele cu prea mult zel.

Credea că masa nu se va mai termina niciodată... În cele din urmă, şi-a împins farfuria goală şi a ridicat ochii spre Nick. Privirea care au schimbat-o era încărcată de promisiuni...

El s-a ridicat, a aranjat masa într-un colţ al camerei şi a dus valiza Vanessei în camera alăturată. De mărime redusă, aceasta era sumar mobilată cu un birou de mahon lăcuit, un fotoliu... şi un pat, acoperit cu o plapumă de puf roşie.

— Baia e alături. Dacă vrei să faci un duş, găseşti prosoape curate în dulap... Mă întorc imediat.

S-a reîntors în biroul lui şi i-a fost recunoscătoare că înţelesese, fără să se fi exprimat, că avea nevoie de singurătate. S-a aşezat pe marginea patului, netezind satinul plapumei cu podul palmei. Apoi şi-a scos pantofii şi s-a ghemuit să deschidă valiza.

Duşul a reuşit să o destindă. Migrena i se risipise în timp ce mânca şi amintirea dimineţii dezastruoase părea că dispare, pentru a face loc singularei binefaceri pe care i-o procura apa caldă curgând pe trupul ei. Şi-a dat apoi cu un ulei parfumat pe corp, şi

mâinile îi tremurau uşor gândindu-se că Nick va avea în scurt timp acest gust pe buze.

Îmbrăcată numai cu un halat de mătase neagră care-i ajungea până la mijlocul coapselor, a întredeschis uşa, brusc intimidată.

Nick o aştepta. Aşezat pe pat, rezemat de perete, a înclinat uşor din cap la intrarea ei, dar nu s-a mişcat. De data asta ea trebuia să facă ultimii paşi care încă îi mai despărţeau.

— Mi-a fost dor de tine, i-a spus ea.

— Şi mie.

Ea a înaintat câţiva paşi, ezitând, El a încurajat-o cu un surâs şi, fără ezitare, ea i s-a aruncat în braţe.

— Iubeşte-mă, Nick.

Privirea lui arzătoare a pătruns-o până în străfunduri. Se simţea cu sufletul gol, fără apărare. Puţin îi pasa... În acel moment nu mai conta nimic altceva decât să se abandoneze bărbatului căruia îi aparţinea inima ei.

Halatul i-a căzut pe mijloc, reţinut încă de centura fină. El şi-a pus palmele pe sânii ei cu gesturi marcate de un fel de respect. Ea a fremătat, şi-a pus mâinile pe ale lui pentru a le apăsa şi mai mult pe piept. Cu capul dat înapoi, l-a rugat în tăcere să o mângâie, să o sărute.

Nick nu s-a lăsat mult rugat. Gura lui urmase deja drumul mâinilor şi buzele îi stârneau vârfurile sânilor. A trebuit să ţipe de frustrare ca să-i dea drumul să se dezbrace.

Atrăgând-o peste el apoi, ea s-a lăsat ghidată de instinct şi i-a acoperit corpul cu sărutări, exaltându-se de a găsi pe buzele ei un gust uşor de mosc. El a vrut s-o întrerupă, însă ea a refuzat, obligându-l să suporte dulcile ei torturi. Fusese victima lui prima oară. Astăzi ţinea să devină la rândul ei călăul lui tandru şi încerca

plăceri imense în gemetele pe care i le smulgea fiecare din supliciile ei rafinate.

Ea s-a ridicat în cele din urmă pe el pentru a-l atrage în ea şi şi-a lăsat coapsele să se onduleze după ale lui, lasciv... Plăcerea lor a zburat încet, încet spre sfere îndepărtate, în locuri de unde nu mai dorea să revină niciodată... până ce a recăzut pe el, cu numele lui pe buze.

CAPITOLUL IX

Vanessa s-a sculat târziu a doua zi. Noaptea lor de dragoste o epuizase. S-a întins cu voluptate şi a întins mâna spre Nick. Locul era gol. A avut o tresărire dă teamă, dar s-a liniştit imediat. Având de condus un restaurant, Nick nu putea să întârzie în pat şi să se scoale târziu.

Înainte de a coborî să se ducă la el, a format numărul ei de telefon pentru a şti ce mesaje se înregistraseră pe robot. Pe măsură ce banda se desfăşura, ochii i se măreau: Şase reţele de televiziune, nu mai puţin, toate diferite şi situate în afara Seattle, îi cereau să telefoneze pentru a discuta proiectele ei profesionale. Şi Parker telefonase.

De data asta, totuşi, fără văicăreli... O anunţa că dându-şi seama de dragostea lui pentru Daria, zbura în Mexic pentru a o lua de soţie. Cât despre Marita, menajera ei, o ameninţa că o părăseşte dacă nu cumpără un alt aspirator.

Nick a venit după câteva minute şi a găsit-o aşezată pe pat, cu ochii ficşi, încă în mână cu stiloul cu care notase mesajele.

— Faci o mutră! Veşti proaste?

— Deloc.

A sărutat-o cu tandreţe.

— Ai dormit bine?

— Mmm... Te-ai sculat devreme.

— Trebuie. Mai ales că trebuie neapărat să găsesc un nou bucătar. Cel care e aici de cincisprezee zile nu poate să stea, din păcate. O problemă de familie îl

obligă să se întoarcă în Italia... Trebuie să-ţi fie foame, presupun? O să cer la bucătărie să-ţi aducă micul dejun. Ceai sau cafea?

— Cafea.

A ridicat receptorul la telefonul interior şi a dat câteva ordine în italiană. Punând la loc aparatul, a remarcat încă o dată expresia distrată a Vanessei.

— Ce se întâmplă? Eşti cu gândul departe.

— Am sunat la mine... Menajera vrea să mă părăsească dacă nu cumpăr un nou aspirator şi Parker se însoară.

Nick o observă gânditor, apoi spuse cu o voce blândă:

— Vei putea angaja oricând o altă menajeră.

Ea a ridicat ochii şi a înţeles că el credea că o deranjează anunţul despre viitoarea căsătorie a lui Parker. Ea s-a ridicat şi i-a încolăcit braţele în jurul gâtului pentru a-l săruta.

— Sunt fericită că am scăpat de Parker, Nick. Sper ca acum să mă lase în pace.

El nu era convins.

— Atunci de ce ai acest aer stânjenit, Vanessa? Dacă nu din cauza lui Parker, ce...

Fără să-i lase timp să se aventureze în ipoteze periculoase, ea i-a vorbit de cele şase convocări.

— Trebuie să mă duc acasă, Nick, a conchis ea.

El a oftat.

— Ai putea să le telefonezi dc aici. Ea a clătinat din cap.

— Nu.

Nick s-a întors spre fereastră şi a privit pentru un moment activitatea de jos de pe stradă.

— Îmi închipui că nici una din aceste reţele nu e la Sealtle.

Din nou ea a răspuns în tăcere, negând.

El a ridicat din umeri.

— Nu pot pleca acum... Nu până nu am pe cineva pe care să pot conta la bucătărie.

Vanessei i-a trebuit mult până să se convingă că despărţirea lor nu era decât o chestiune de zile, nu putea să scape de acea senzaţie de vid când şi-a rezervat locul la avionul de două. Şi-a strâns lucrurile în fugă şi a băut cafeaua care i-o adusese un chelner. Nick i-a propus să o însoţească la aeroport, însă ea a refuzat. Avea nevoie să fie singură, să-şi examineze viitorul în lumina schimbărilor pe care aceste propuneri nu vor lipsi să le aducă.

Sori a primit-o cu o plăcere vădită şi ea şi-a făcut timp să o mângâie înainte de a se aşeza în faţa telefonului şi a răspuns la mesaje, unul după altul, foarte metodic şi profesional.

Prestaţia ei alături de Parker, departe de a dăuna imaginii ei, cum se temea, suscitase, din contră, un interes considerabil pentru producători. După cincizeci de minute i se mai solicitau încă şase întâlniri, dintre care cinci chiar la Seattle, reprezentanţii reţelelor acceptând să se deplaseze. Alesese ziua ei de concediu pentru ultima, la San Francisco.

Încă uluită de acest brusc entuziasm al producătorilor faţă de ea, Vanessa a scos o tavă din congelator şi a introdus-o în cuptorul cu microunde, când a sunat telefonul.

— Deci cum sunt propunerile? a întrebat Nick.

— Promiţătoare. În sfârşit, sper... Şi tu? Ai găsit pe cineva?

— Nu. Ascultă, Vanessa, să nu ne mai ascundem după deget. Ştii că te iubesc şi că singura mea dorinţă este să te am lângă mine. Dar văd că ţi se oferă posturi care riscă să te ducă departe de aici. Vreau să ştiu ce intenţie ai.

Ea şi-a muşcat buza, contrariată de ultimatumul pe care îl ghicea în spatele întrebării lui.

— Se poate oricând lua avionul, a zis fără convingere.

— Nu.

De data asta s-a revoltat. Era vorba de libertatea ei pe care el o agresa, independenţa ei... În loc s-o felicite, s-o încurajeze în cariera ei, îi impunea autoritatea lui. Ca şi Parker. Adevărata lui fire egoistă şi tiranică ieşea la suprafaţă. Văzuse corect la început. Nick şi Parker aparţineau aceleiaşi specii. Unul se manifesta pur şi simplu mai subtil decât celălalt

— Cred că ne găsim efectiv într-un impas, i-a zis ea. Însă nu conta pe faptul că voi renunţa la aceste posturi. Pe tine te iubeşti, Nick, nu pe mine.

— Te înşeli, Vanessa.

De teamă să nu i se curme vocea, ea a preferat să pună capăt foarte repede conversaţiei.

— La revedere, Nick.

Nu l-a văzut şi nici nu l-a auzit în următoarele două săptămâni. Ocupată cu întâlnirile şi lucrul ei, i-a rămas din fericire puţin timp să se plictisească. Din toate propunerile ce i s-au făcut, n-a reţinut-o decât pe cea de la San Francisco. Pentru un salariu de două ori mai mare decât îi oferea Midas Network, avea de prezentat o emisiune şi să intervieveze diverşi invitaţi, din medii artistice, politice şi ştiinţifice. Era o promovare interesantă. În plus, ceea ce nu era rău, adora oraşul.

Totuşi, nu pomenise nimic, decizia rămânând în suspensie. Se temea să nu ia o hotărâre pripită pe care să o regrete după aceea.

În dimineaţa aceea, recepţionera a abordat-o îndată ce a intrat pe uşa studioului.

— Domnul Harmon vrea să te vadă imediat, Vanessa.

Şi-a agăţat umbrela şi impermeabilul şiroind de ploaie în vestiar şi a bătut la uşa lui Paul.

— Vroiai să mă vezi?

El a încuviinţat cu un surâs şi a invitat-o să se aşeze în faţa lui.

— Înainte de a vorbi serios, Vanessa, trebuie mai întâi să-ţi smulg promisiunea de a veni la dineu, la noi, mâine seară.

Avem în meniu curcan, tartă cu dovleac... În sfârşit, o Zi a Recunoştinţei tradiţională... Te implor, acceptă. Dacă nu, risc ca Janet să-mi rupă gâtul.

Vanessa a clătinat din cap, puţin tristă.

— N-am chef să dau „din întâmplare” peste prietenul vostru cel mai bun, Paul.

— Da, evident... Înţeleg.

El se juca neglijent cu capacul unui stilou a cărui peniţă aurită reflecta lumina vie a lămpii.

— Va fi acolo, nu? El a ridicat din umeri.

— Vroiam să-l sun să-i spun, după întrevederea noastră. În legătură cu asta, ajung la celălalt subiect pe care vroiam să-l abordez cu tine... Conducerea e gata să-ţi ofere o creştere importantă de salariu, ca să rămâi, Vanessa.

Nu a fost surprinsă. Se aştepta ca reţeaua de televiziune să încerce s-o reţină. În definitiv, succesul ei la public crescuse de la prima ei apariţie pe micul ecran.

— Nu, Paul.

Ea i-a întâlnit privirea şi şi-a îndulcit refuzul cu un surâs.

— Mai ales nu mă cosidera o ingrată. Sunt conştientă că fără tine nu mi-aş fi făcut loc în acest mediu... Nu voi uita acest lucru.

— Ştii deja unde te duci?

— N-am stabilit încă nimic însă înclin puternic spre San Francisco.

— Şi WTBE?

— Nu m-au mai întrebat. E nostim, nu? Sunt singurii cărora nu le-a plăcut apariţia mea cu Parker.

S-a făcut o scurtă tăcere. Apoi...

— Te vom regreta mult, Vanessa.

Cu un nod prea puternic în gât pentru a putea răspunde ea s-a îndreptat spre uşă.

— Pentru mâine, rămâne, nu? a insistat Paul.

Ea s-a întors. Lacrimile i se agăţau de gene. Îndată, Paul s-a ridicat şi a venit s-o ia de umeri.

— Vanessa... Nici o muncă nu merită să treci pe lângă fericire pentru ea.

— N-ai spune asta dacă aş fi bărbat.

El a început să râdă.

— N-aş avea desigur dreptate. Dar nici nu te-aş consola în braţele mele, dacă ai fi bărbat.

A însoţit-o din nou până la fotoliul pe care îl părăsise şi a scos o cutie de Kleenex din sertarul biroului.

— Vanessa... Îl cunosc pe Nick. E un băiat foarte rezonabil, să ştii. Sunt sigur că rămâne deschis oricarei discuţii.

Ea şi-a şters ochii, şi-a suflat nasul, a aruncat şerveţelul în coş.

— Când m-am măritat cu Parker, a trebuit să renunţ la toate visele... A vrut să-mi abandonez studiile de jurnalistică şi am făcut acest lucru. Nu vroia copii, şi n-am avut. Şi te miri că nu doresc să cad în aceeaşi capcană cu Nick?

Paul a analizat-o un moment, apoi a oftat.

— Te sfătuiesc să-ţi iei zi liberă, Vanessa. Nu eşti în stare să vinzi curăţitoare de legume astăzi.

— Dar cum...?

— Mă descurc cu Mel şi Oliver. Nu-ţi face griji.

Ea a clătinat din cap, hotărâtă.

— Nu, Paul. N-are rost. Dacă o să intru în concediu medical de fiecare dată când sunt deprimată...

— Cum vrei.

După o jumătate de oră, machiată proaspăt, Vanessa lăuda meritele unui etui de ţigări muzical, când Oliver a anunţat-o că un telespectator era pe fir.

— Bună ziua. Care e numele dumneavoastră? a întrebat amabil Vanessa.

— Nick DeAngelo.

Cutia i-a scăpai din mâini. A prins-o numai din reflex.

— Putem lua masa împreună în seara asta, Vanessa?

Conştientă de obiectivul camerei fixat pe ea, s-a străduit să nu-şi piardă firea.

— Mă tem că nu e posibil... Vă interesează acest minunat etui, domnule DeAngelo?

Râsul său a reînsufleţit amintiri mai degrabă inoportune în acel moment.

— Să fiu sincer, nu chiar etuiul mă interesează.

Vanessei i s-a ridicat roşeaţa în obraji şi a aruncat o privire îngrijorată în culise. Încântat, realizatorul a încurajat-o cu un semn să continue conversaţia. Înţelegând că nu putea să se bazeze decât pe ea însăşi pentru a ieşi din această încurcătură, a inspirat adânc şi-a abordat un zâmbet pe cât dc fals, pe atât de crispat.

— Mă tem că nu e nici momentul, nici locul pentru a discuta asemenea subiect, a zis ea în mod agreabil. împiedicăm telespectatorii Care doresc să cumpere aceste frumoase cutii muzicale...

— Mi-ar părea rău să-i frustrez de această plăcere! Să nu pierdem deci timp în plus... şi să stabilim întâlnirea astă-seară la şapte şi jumătate. L-ar fi pus

cu plăcere la punct, dar ar fi fost dificil să-şi mai păstreze imaginea în ochii admiratorilor ei fideli.

— Dacă acesta e preţul pentru a elibera firul, domnule DeAngelo, atunci sunt gata să mă sacrific.

— Perfect. Pe diseară, Vanessa.

El nu întârziase nici măcar un minut. Extrem de elegant în costumul lui antracit. Sau poate că... Expresia ochilor. Îndurerată. Aproape patetică. Însă aceasta a dispărut pudic, cedând locul unei tandreţi mângâietoare în timp ce Vanessa s-a dat în lături pentru a-l lăsa să intre.

— Mi-era teamă să nu te fi mutat înainte.

— Ideea mi-a trecut prin minte, a spus ea cu acelaşi umor dulce-amar.

Se pregătise pentru această întâlnire, sperase ca raţiunea să fie mai puternică decât sentimentele. Degeaba. Inima vorbea pentru ea, chiar dacă buzele pronunţau cuvinte banale.

— Eşti foarte şic, în seara asta.

— Mulţumesc.

— Vrei să bei ceva?

— O bere, dacă ai...

El a urmat-o în bucătărie, s-a rezemat cu umărul de pervazul uşii, în timp ce ea se agita cu ceva între frigider şi dulap. S-a imobilizat brusc, cu spatele la Nick, incapabilă să-i întâlnească privirea. Cuvintele pe care dorise sa i le spună, pe care le repetase înainte de a sosi, nu-i treceau de gâtul strâns.

Ca de obicei, Nick a citit-o ca pe o carte deschisă. S-a apropiat încet şi i-a pus mâinile pe umeri...

— Nu te zbuciuma atâta, Vanessa... Vom găsi soluţia. Ea există, sunt sigur. E suficient să ai răbdare şi ea va veni spre noi... Ţi-o promit.

Ea era mai puţin sigură ca el. Totuşi, se ruga ca viitorul să-i dea dreptate lui.

Au ieşit în tăcere şi ea s-a aşezat pe scaunul Corvettei care intră lin în circulaţie. Ştergătoarele măturau fulgi de zăpadă topită. Soarele părea că vrea să hiberneze. Cerul rămăsese jos, posomorât cu încăpăţânare, ca şi orizontul gândurilor ei.

Paul avea dreptate: nici un post, oricât de prestigios, nu valora cât pierderea lui Nick. Îl iubea, mai presus de orice, şi simpla idee de a trăi fără el, de a nu-l vedea, era intolerabilă.

Însă teama de abandonare, de încrederi trădate, era încă şi mai puternică. Îşi pansase penibil rănile după divorţ. Nu va mai supravieţui unui al doilea eşec.

A închis ochii şi şi-a lăsat capul să se odihnească sprijinit de scaun. A simţit mâna lui Nick pe genunchiul ei.

— Nu trebuie să-ţi fie teamă, Vanessa... Te rog.

Ea a ridicat ochii spre el.

— Totuşi, am de ce. Ai o asemenea putere asupra mea... Dacă ai vrea, ai putea să mă zdrobeşti ca pe o muscă. Şi nu mi-aş mai reveni niciodată.

— E greşit. Eşti mai puternică decât crezi. Nu numai în mine trebuie să ai încredere. Ci şi în tine, Vanessa.

Rezervase un separeu mic într-un restaurant rusesc. Un pom de Crăciun somptuos decorat scânteia într-un colţ al sălii. În timp ce degustau nişte blinele udate cu vodcă, a venit un violonist să le cânte. Când a sosit şampania care însoţea şarlotele cu spumă, Vanessa s-a simţit mult mai destinsă decât fusese vreodată de la întoarcerea de la Portland.

Ar fi fost atât de uşor să i se abandoneze lui Nick.

— De ce e umbra asta în ochii tăi? a spus el apucând-o de mână. La ce visezi?

— Ghiceşte.

— La pericolul marelui tău Nick DeAngelo?

Ea o ridicat capul, s-a grăbit să schimbe subiectul.

— Te-au invitai Paul şi Janet pentru ziua Recunoştinţei?

— Da... Vanessa? Nu face lucrurile mai dificile decât sunt. De acord?

Din nou a încuviinţat în tăcere.

— Vii cu mine, în seara asta? a întrebat-o el.

O secundă de ezitare. Însă i-a apărut imediat spectrul zilelor care urmau acestora.

— Nu.

— De ce?

— Pentru că... pentru că mă scol foarte devreme mâine. Eu încep emisiunea.

Nu a părut peste măsură de satisfăcut de scuza ei, însă a avut tactul să nu insiste

Casa era în întuneric când a însoţit-o înapoi. Fără să se obosească să aprindă lumina în salon, şi-a aruncat mantoul pe canapea, în timp ce Nick se îndrepta spre bucătărie. Se pregătea să se ducă după el, când un zgomot ca o cădere a făcut-o să încremenească.

— Nick?

S-a grăbit să aprindă lumina. Nick era întins pe jos, pe spate, cu ochii mari deschişi pironiţi în plafon.

A dat fuga la el, împingând cu furie aspiratorul pe care Marita – poate ca să o provoace – îl lăsase de-a curmezişul drumului.

— Nick!... Te-ai lovit rău?

Părea că are dificultăţi la vorbire, ca şi când ar fi căzut de la etajul zece.

— Spatele, a articulat el cu greutate. Cred că... mi-am fracturat coloana vertebrală.

Înnebunită, Vanessa a rămas buimăcită un moment, înainte de a se năpusti la telefon şi a forma numărul lui Rodney.

— Rod! Gina e la tine?

— Gina? Nu, dar... de ce?

— N-am timp să-ţi explic... Dă-mi numărul ei de telefon, te rog!... Repede, Rodney!

CAPITOLUL X

După ce a sunat de patru ori, Gina a ridicat în sfârşit receptorul. Vanessa a auzit un căscat enorm la celălalt capăt al firului, urmat dc un „alo" gras.

— Gina? Vanessa.

Ea vorbea cu o voce joasă, într-un colţ al bucătăriei, pentru a nu-l alarma pe Nick, în continuare inert în salon. În câteva cuvinte i-a explicat situaţia.

— Ce trebuie să fac, după părerea ta?

Vocea ei trăda panică, pe care vocea ei se forţa să şi-o stăpânească.

— Chem pompierii? Sau ambulanţa, direct?

Râsul Ginei i s-a părut întru totul deplasat.

— Dacă faci asta, aşteaptă întâi să vin şi eu. Aş vrea să văd ce figură face dacă va fi dus cu targa!

— Totuşi, Gina...

— Nick te păcăleşte, Vanessa. Nu e mai paralizat decât tine sau mine. Are chef numai să petreacă noaptea la tine.

Vanessa a oftat. De uşurare, dar şi agasată. Cum de fusese atât de proastă ca să se arunce orbeşte într-o capcană atât de orfinară.

— Mulţumesc, Gina.

— Distracţie plăcută. Şi pe mâine, Vanessa.

— Pe mâine?

— La unchiul Guido.

Pentru că, în plus, el acceptase şi o invitaţie în numele ei fără să o consulte! Încântător...

Vanessa i-a mulţumit politicos Ginei, a închis telefonul, apoi a venit lângă marele rănit în salon.

Dominându-l cu înălţimea, ea şi-a încrucişat braţele pe piept şi l-a împins uşor cu vârful piciorului.

— Nick?

El a scos un geamăt slab care i-ar fi sfâşiat fără îndoială inima dacă Gina n-ar fi prevenit-o de făţărnicia intenţiilor sale.

— Ce e cu povestea asta, cu invitaţia la unchiul Guido, mâine?

Nick a deschis un ochi şi a întâlnit privirea imperturbabilă a Vanessei. Conştient că a fost demascat, a scos un oftat enorm şi s-a îndreptat.

— Aş fi putut să mor.

Omul care într-un timp semănase teroarea în echipele adverse pe terenurile de fotbal, s-a ridicat anevoie, agăţându-se de spatele unui scaun. A aruncat o privire aspiratorului, responsabil de căderea lui, apoi şi-a trecut mâna prin păr.

— Presupun că eşti furioasă ca am prevenit familia mea că voi fi acolo mâine?

— Exact.

— N-o să te superi, totuşi…

— Însă e genul de lucruri care mă exasperează la tine! S-ar zice pe bună dreptate că părerea mea nu are nici o importanţă. De asta nu vreau să mă mărit!

El a ridicat o sprânceană.

— De ce? Ţi-a propus cineva? Obrajii Vanessei s-au făcut roşii carmin.

Nick avea cu adevărat darul de a o scoate din sărite.

— O să ajungi să mă înnebuneşti!

A ridicat mâinile în semn de predare.

— Stop! Ştergem totul şi s-o luăm de la capăt, de acord?

El s-a aşezat pe scaun şi i-a făcut semn să-l imite. Ea l-a ignorat şi a rămas rezemată de perete.

— Deci, despre ce vorbeam? a spus el. Aa, da... despre căsătorie.

O tăcere lungă. Vanessa a simţit brusc cum o apasă povara disperării.

— Vino aici.

El a luat-o de mană, a tras-o pe genunchi.

— Nu crezi că e timpul să devenim adulţl? Te iubesc, Vanessa, şi vreau să te iau de nevastă, e adevărat. Imediat, dacă vrei. În seara asta...

Buzele îi tremurau. Avea chef să urle că da, voia să devină soţia lui, să trăiască în fiecare zi, în fiecare minut lângă el, până la sfârşit. Însă, prizoniere ale angoaselor ei, cuvintele nu-i ieşeau. O barieră, o moştenire a trecutului, fără îndoială, se ridica în faţa speranţelor ei. Incapabilă s-o depăşească, a încercat s-o ocolească.

— Şi dacă... am trăi un timp împreună, mai întâi? Numai ca să fim siguri că...

Chipul lui Nick s-a întunecat. Norii s-au strâns în cerul negru al ochilor lui.

— Bineînţeles, a zis el cinic. E cu atât mai simplu... şi cu atât mai practic! În acest mod, dacă profesia te cheamă departe de aici sau dacă ai chef să-ţi schimbi iubitul, n-ai decât să-ţi faci valiza...

— Nu în sensul ăsta ţi-am făcut propunerea, o ştii prea bine!

— Ah, nu...? Şi spune-mi, Vanessa, unde o să instalăm acest cuib al dragostei?

Ea şi-a dres glasul. Schimbarea risca să fie decisivă.

— Mă gândeam că San Francisco...

— Deci asta era!

El a luat-o de mijloc, a repus-o pe picioare şi s-a ridicat. Înţelegând că se pregăteşte să plece, ea i-a pus mâna pe braţ:

— Nick, aşteaptă.

El s-a desprins calm şi s-a apropiat de uşă.

— Vreau o soţie şi copii, Vanessa. Ţi-am mai spus-o deja. Dacă refuzi să te angajezi la asta, atunci e inutil să cauţi să mă reţii.

— E ridicol! În zilele noastre, cea mai mare parte a oamenilor trăiesc astfel împreună... Şi asta nu le pune probleme.

— Să le fie de bine. În ce mă priveşte, vreau o soţie şi nu o metresă cu program complet. Somn uşor, Vanessa.

Descumpănită, şi-a pregătit o ceaşcă de ceai, a băut-o în bucătărie, meditând asupra subiectului dificil al lipsei de înţelegere în dragoste... S-a urcat să se culce, când a observat lumina telefonului ce clipea. Un singur mesaj, de data asta. Dar care, cu o oră înainte, ar fi făcut-o să sară în sus de bucurie. Producătorii reţelei WTBE îi propuneau o emisiune nu ca gazdă, împreună cu cineva, ci ca prezentatoare unică. O veritabilă consolare.

Dar Nick tocmai îi închisese uşa. Şi existenţa ei îşi pierduse din nou toată savoarea.

Decizia ei nu s-a cristalizat decât după câteva ore agonizante de reflecţie. Însă dintre toate cele luate în considerare era, dacă nu cea mai bună, cel puţin cea mai rezonabilă.

În primul rând, a telefonat la San Francisco, a acceptat oferta acelei reţele, apoi, după aceea, a încredinţat vânzarea casei unei agenţii imobiliare.

Spera ca îndepărtarea geografică să atenueze, poate, această durere sâcâitoare care îi măcina sufletul.

Pe cincisprezece decembrie, la prânz, a luat sfârşit scurta carieră a Vanessei la Midas Network. În acea după-amiază, Mel şi soţii Harmon au invitat-o la o recepţie de adio organizată în onoarea ei... la restaurantul DeAngelo.

Au trebuit practic s-o împingă cu forţa în restaurant.

— Cum aţi îndrăznit să mă aduceţi aici? i-a şoptit ea printre dinţi Janetei.

Ca regină a sărbătorii, a trebuit să facă o bună figură în faţa oamenilor veniţi s-o aclame la sosire. Însă, imediat ce s-au îndepărtat spre bufetul special aranjat pentru Midas Network, a lăsat să-i izbucnească mânia. Deşi în surdină…

— Dar ţie trebuie să-ţi pun întrebarea, Vanessa. De acord, să părăseşti Midas Network… Dar să-l părăseşti pe Nick DeAngelo, este o nebunie! Ţi-ai pierdut realmente capul, Vanessa. Nick te adora!

Involuntar, privirea Vanessei alunecă spre fundul sălii. Nick discuta cu o pereche şi râdea de o glumă.

— Aţi fi putut să-mi cereţi părerea, totuşi, înainte dea mă aduce aici.

— N-ai fi acceptai niciodată, a protestat Mel sprijinindu-se cu spatele de scaun.

El a pus braţul pe umerii însoţitoarei sale, o tânără frumuseţe cu părul platinat, cu buzele roşii de culoarea sângelui.

Vanessa a clătinat din cap.

— Oricum e prea târziu. Am acceptat postul de la San Francisco şi am vândut casa.

— Încă n-ai semnat nimic pentru San Francisco, a intervenit Paul. Şi WTBE te aşteaptă încă.

Vanessa s-a grăbit să înăbuşe speranţa care renăştea în ea. Ideea de a se angaja definitiv o făcea întotdeauna să sufere. Şi apoi, Nick trebuie că s-a plictisit de şovăielile ei perpetue.

S-a dus de la grup la grup, auzind ici şi colo fragmente de conversaţie, participând distrată. În realitate, întreaga ei atenţie era îndreptată spre Nick, pe care-l evita cu grija. Odată convinsă că prezenţa ei

nu mai era indispensabilă pentru convivi, şi-a luat mantoul de la vestiar şi a dispărut spre uşă.

Nick o aştepta în holul gol.

— Ne părăseşti deja?

— Da... am migrenă.

Râsul său era lipsit de umor.

— Ah, da... Mereu blestemata de migrenă... Avem aspirină aici, dacă vrei. Dar îmi închipui că vrei să te duci acasă.

Nu i-a răspuns la această provocare prea evidentă şi a încercat să treacă. El a împiedicat-o.

— Vanessa... Deci pentru tine nu contează tot ce s-a întâmplat între noi?

Nişte degete de gheaţă i s-au încleştat de inimă, dar s-a izolat în spatele unei indiferenţe crude.

— A fost un joc, Nick. El a luat-o de umeri.

— În acest caz, am pierdut amândoi.

La limita lacrimilor, ea s-a degajat şi a deschis uşa.

— La revedere, Nick.

El n-a mai încercat s-o reţină şi ea a pornit pe stradă.

Nu era foarte târziu. Fragmente de zi se agăţau încă în crepusculul umed şi rece. Cerul, încărcat de zăpadă, apăsa ca o povară pe oraşul amorţit. A mers câtva timp la întâmplare, neputând să se hotărască să intre în casa ei mare şi goală pentru a-şi adăposti gândurile negre.

În piaţa acoperită, Piks Place, mişuna o mulţime animată, pregătindu-se de Crăciun. Fără să se gândească, a rătăcit pe alei, imbătându-se cu culori şi mirosuri. Vânzătorii de flori se învecinau cu tarabele de dulciuri, negustorul de legume, în fata celui de lucruri de ocazie, îi dojenea pe gură-cască... Un pictor amator îşi etalase acuarelele pe şevalete şi era absorbit de un roman în aşteptarea clienţilor...

Trecea prin faţa unei tarabe somptuoase cu somon, crabi, creveţi şi peşti, când un băiat cu şorţ alb a interpelat-o:

— Lăsaţi-vă tentată, domnişoară... Nu mai găsiţi aşa proaspeţi ca aici.

Surâsul lui, ochii negri, părul negru şi frezat, evocau căldura şi şarmul Italiei. Ea s-a apropiat, a lăsat impresia că este interesată, observându-l tot timpul pe adolescent pe furiş. Se putea oare să...?

— Daţi-mi... o livră de rândunici de mare, va rog.

În timp ce îi cântărea peştele, s-a încumetat să-l întrebe:

— Cum te cheamă?

Băiatul a înclinat din cap surprins;

— Mark... Mark DeAngelo. Deci nu se înşelase. I-a zâmbit.

— Eşti vărul Ginei?

El i-a întins pachetul, a luat bancnota şi i-a întins restul.

— Sunteţi una din prietenele ei?

— Mai degrabă a lui Nick.

Privirea lui Mark a devenit imediat mai atentă.

— Ooo! Atunci dumneavoastră sunteţi, Guido! a chemat el întorcându-se.

Un bărbat corpolent, cu o mustaţă neagră barându-i faţa trudită s-a apropiat ştergându-şi mâinile pe sorţ.

— E... e prietena lui Nick, a explicat Mark.

Guido a ridicat din sprâncenele stufoase şi a întins mâna pe deasupra calcanilor şi a altor peşti de mare.

— Imediat, domnişoară.

Mark o studia cu o curiozitate amestecată cu neîncredere.

— Sunteţi încă supăraţi?

Această întrebare directă a pus-o în încurcătură.

— Mă tem că e fără ieşire, a oftat ea. Guido a bolborosit câteva cuvinte în italiană printre dinţi, apoi, cu voce tare:

— Nick e cel mai încăpăţânat din toată familia. Un cap de catâr. Dacă vă mai face mizerii, veniţi şi căutaţi-mă. Mă duc eu să-l văd.

Ea i-a mulţumit cu un zâmbet şi s-a îndepărtat pe alei, cu pachetul sub braţ.

Când a împins uşa. telefonul suna. A întrerupt robotul şi a ridicat receptorul. Era Janet. O Janet furioasă.

— Eram sigură că te găsesc aici! Puteai să anunţi că pleci! În cazul în care uitaseşi, recepţia a fost dată în onoarea ta...

Pocăită. Vanessa s-a încurcat în scuze.

— Sunt dezolată. Janet. Ştiu că sunt de neiertat, dar... E numai că...

— Da, ştiu. N-am nevoie dc schiţă.

— E şi din vina voastră! De ce m-aţi adus la el?... Sunt o grămadă de restaurante în Seattle.

— Mărturisesc că ideea n-a fost de cel mai bun gust. Dar speram că... Dar, bun, să nu mai vorbim. Ţi-ai făcut vreun program pentru vacanţa de Crăciun?

— Trebuie să mă duc la bunici.

— Şi după aceea?

— Plec la San Francisco. Încep să lucrez pe doi ianuarie.

— Ai un apartament acolo?

— Nu încă. M-au instalat într-un hotel până găsesc ceva. De unde telefonezi?

— Din biroul lui Nick. Recepţia e foarte reuşită. Nu vrei să vii înapoi?

— Nu... nu, sincer, Janet, n-aş putea... Janet a fost sincer mâhnită.

— Ce se întâmplă între voi doi, Vanessa? Nu înţeleg cum nişte oameni se pot distruge astfel.

— Nu te supăra pe mine, dar nu am chef să vorbesc. Nu în scara asta, în orice caz...

— În regulă, înţeleg. În fine, dacă ai nevoie să te destăinui într-o zi, ştii la ce uşă să baţi...

A doua zi dimineaţa, îşi pregătea valizele, când un florar i-a livrat o creangă minunată de orhidee. Pe cartonaş, numai aceste câteva cuvinte: „Să ne despărţim cel puţin ca buni prieteni. Telefonează-mi, Nick."

N-a ezitat mult. Bătându-i inima să se rupă, a format numărul.

— Sunt superbe, i-a zis ca simplu, îndată ce i-a recunoscut vocea.

— Sunt profund mâhnit pentru ieri seară, Vanessa.

Ea s-a aşezat încet pe braţul canapelei.

— Şi eu.

O tăcere lungă, grea de mărturisiri reduse la tăcere de teamă, de pudoare.

— Ai vândut casa? a întrebat-o el.

— Da. Trebuia s-o fac de mult.

— Şi Rodney?

— Am anunţat că este un locatar. Nu vor fi probleme pentru el.

— Mi-ar face plăcere să te văd înainte de plecare.

Aşa deci, era la curent. Janet, fără îndoială.

— Nu ştiu dacă este o idee bună. Nick.

— Mmmm... O să primesc iar predica unchiului Guido... Se pare că l-ai văzut, ieri?

— Da. Din întâmplare.

— L-ai cucerit. Şi te-a găsit că arăţi atât de nefericită, încât îmi venea să-mi dau cu pumnii în cap. Pentru că, evident, sunt un monstru, în ochii lui... A trebuit să-i promit că mă voi întâlni cu tine în după-amiaza asta pentru a fi iertat.

— Nu eşti obligat să...

— Nu fi stupidă. Ştii bine că doresc să te văd, oricum. La ce oră vrei să vin?

— Nu pot, Nick. Mai am de făcut cumpărături şi...

— Te rog, Vanessa.

Cum să-i reziste?

— Bine, a zis ea. Vino la două...

Au căscat gura prjn magazine, ţinându-se de mâna, ascunzându-şi disperarea sub o supărare iluzorie. S-au jucat inventând cadourile cele mai nebuneşti pentru prieteni şi părinţi, au mâncat clătite enorme debordând de dulceaţă şi de sirop de arţar, au probat pălăriuţe şi caschete la raionul de pălării al unui mare magazin...

Însă neliniştea era prezentă, îi însoţea, îi pândea la fiecare tăcere, îi aştepta la întoarcerea lui la Vanessa...

El nici măcar n-a încercat să o sărute înainte de a pleca, i-a atins numai uşor obrazul.

Ea ar fi dorit să fie stoică, să se arate puternică, însă a renunţat. La ce bun... Nick nu s-ar fi lăsat păcălit.

— Te mai văd? l-a întrebat ea din vârful buzelor când el a deschis uşa.

El a ridicat din umeri.

— Tu decizi, Vanessa... Nu-ţi pot spune nimic altceva, decât asta: te iubesc.

A ieşit fără să mai adauge nimic.

Vanessa a urmărit maşina cu privirea până a dispărut la colţul străzii. Nick nu s-a întors.

CAPITOLUL XI

John şi Alice Brandshaw, alertaţi de so-sirea maşinii pe strada calmă a micului oraş Spokone, stăteau în prag în timp ce Vanessa şi Rodney îşi scoteau valizele din portbagaj.

— V-a luat mult timp, i-a dojenit cu gentileţe Alice. Începusem să ne facem griji.

— Ne-a prins o furtună de zăpadă pe drum... şi a trebuii să ne oprim două ore.

Vanessa şi-a sărutat bunicii şi, la insistenţa lui, l-a lăsat pe John să-i ducă valiza la etaj. După ce au admirat bradul maiestuos îmbrăcat în podoabe sărbătoreşti, a urmat-o pe Alice în bucătărie, a respirat fericită mirosul de scorţişoară care parfuma aerul. Amintiri din copilărie i-au apărut în minte.

— Sunt atât de fericită că mă aflu aici, a zis ea.

Totuşi, surâsul ei s-a şters rapid. Alice, a cărei perspicacitate nu era cea mai mică calitate a ei, a remarcat imediat vălul care înnegura privirea nepoatei sale. Fără să zică un cuvânt, a pregătit ceaiul, le-a dus două ceşti lui Rodney şi John rămaşi în salon şi a pus o cană în faţa Vanessei, pe care aceasta şi-a încălzit mâinile.

— Doreşti să-mi încredinţezi acest secret apăsător? a întrebat-o ea.

Vanessa a ridicat din umeri, reuşind să impună tristeţea ei acestei ocazii în care ar fi trebuit să predomine bucuria.

— E vorba de băiatul acela, nu? Surprinsă, a ridicat capul. Alice se aşezase în faţa ei.

— Rodney mi-a explicat...

Ea avea acea expresie binevoitoare care ştiuse întotdeauna să o liniştească pe Vanessa. Dacă era în pragul furiei, ranchiunei, durerii, Alice, prin simpla sa prezenţă şi blândeţe îi restabilea negreşit calmul. La şaizeci şi şapte de ani, pielea ei păstrase o prospeţime uluitoare. În schimb părul plătise tribut anilor şi încadra acum chipul frumos ca o coroană argintată.

— Cum îl cheamă?

— Nick. Vanessa a oftat

— Dacă ai şti... E fantastic.

Ochii negri ai Alicei au scânteiat de amar.

— Spuneai acelaşi lucru despre Parker.

— Asta e problema... Mi-e teamă să nu mă regăsesc în aceeaşi situaţie ca şi cu Parker... Au atâtea în comun.

— Ce, de exemplu?

— Ei bine, sunt amândoi sportivi, Nick e un vechi jucător de fotbal...

— Şi?

— Şi?

Vanessa a reflectat. Ce mai aveau în comun? Repetase aceste cuvinte ca un refren, un laitmotiv obsedant, o ecuaţie a cărei exactitate nu căutase niciodată să o pună cu adevărat la îndoială. Nick egal lui Parker. Şi dacă datele erau chiar false? Dacă fusese orbită de dovezi grosolane? Se oprise la arbore, fără să vadă pădurea care se ascundea în spate.

— Adevărul e că... mi-e teamă, a recunoscut ea.

— Dar cel puţin îl iubeşti?

— Ah, da... E singurul lucru dc care sunt sigură.

— Şi frica asta?... E mai puternică decât dragostea ta?

Vanessa şi-a umezit buzele în ceai. Mai era încă fierbinte şi s-a strâmbat uşor.

— Nick are puterea de a mă reduce la neant, dacă vrea.

Alice şi-a trecut un pieptene de baga prin păr pentru a-l aranja în coc.

— Nu uita că medalia are două feţe... Poate că nimeni nu te-ar putea face fericită ca el... Te-ai gândit vreodată la asta, cel puţin? Sunt răspântii de drum în viaţă, Vanessa şi trebuie să ştii să alegi. Să apuci singură pe calea cea bună...

Vanessa şi-a plecat ochii pe lichidul de culoarea chihlimbarului care aburea în cană.

— Am ales deja calea... Duce la San Francisco.

Alice a ridicat capul. Vanessa îi explicase deja proiectele ei la telefon.

— Nu e incă târziu să dai înapoi.

Ea s-a sprijinit cu coatele pe masă, s-a aplecat spre nepoata ei.

— Dacă Nick e atât de bine pe cât pretinde Rodney, nu ezita... Pentru Dumnezeu, îndrăzneşte să rişti o dată!

— Dar dacă... dacă în cele din urmă îşi dă seama că nu mă iubeşte şi mă abandonează?

Alice şi-a pierdut răbdarea.

— E ridicol. Vanessa... Trebuie să ai mai mult curaj... Oare renunţi să ieşi din casă sub pretextul că poţi fi călcată de o maşină sau că te poţi trezi cu un ghiveci de flori în cap? Da? Deci, e acelaşi lucru. Nu se refuza o dragoste ca aceea pe care ţi-o oferă Nick construind scenarii stupide. Uite, asta îmi aminteşte de... Ştii, când erai mică, mergeam cu toţii pe malul lacului... Îmi amintesc că stăteai şi tergiversai pe mal privindu-ţi verii cum se amuzau ca nebunii. Când te decideai în fine să faci baie, era deja timpul să plecăm. Şi plângeai ca o nebună pentru că îţi stricaseşi toată plăcerea... Şi aş putea să-ţi citez douăzeci-treizeci de astfel de întâmplări.

Vanessa a zâmbit, amuzată de amintiri. Ea şi incorigibila ei prudenţă... Singura dată când a trecut peste reticenţe a fost pentru a se căsători cu Parker. Ceea ce nu a contribuit, fireşte, decât la călirea acestei neîncrederi instinctive.

— Sunt puţin lasă, nu?

— Nu te gândi la termeni negativi. Nu este un curaj exemplar, e clar, însă prudenta nu are numai defecte, departe de asta... E bine să te gândeşti uneori înainte de a acţiona.

— Dar nu prea mult.

— Exact. Dacă vrei sfatul meu, în ceea ce-l priveşte pe Nick... ţi-ai torturat suficient mintea. Acum trebuie să acţionezi.

După o noapte în camera ei de adolescentă, rămasă aşa cum o lăsase cu mulţi ani în urmă, Vanessa a coborât să mănânce micul dejun în bucătărie. Era încă devreme şi numai John era la masă, în faţa unei căni cu cafea neagră şi cu un jurnal deschis în faţa lui.

A închis cotidianul şi s-a ridicat să pună felii de pâine în prăjitor.

— Ai dormit bine?

— Buştean.

Era adevărat. Atmosfera liniştită a casei şi discuţia cu Alice o ajutaseră să se destindă. Pentru prima oară de luni de zile dormise tihnit.

Ea l-a sărutat pe obraz şi s-a aşezat pe taburet în timp ce le turna laptele cu caimac în ceai.

— Se pare, deci, că n-o să te mai vedem dimineaţa pe reţeaua asta... Cum se numeşte?

— Midas Network? Nu.

— Păcat.... Nu cred c-am pierdut vreo emisiune, de la început... Alice chiar a cumpărat diverse fleacuri, de mai multe ori.

— Probabil că aţi cheltuit o avere pentru ca să-mi crească cota de popularitate, a glumit ea.

— Eh, tu nu ai nevoie de asta, draga mea.

El şi-a soos pipa, a umplut-o cu gesturi lente pe care Vanessa le cunoştea pe dinafară şi pe care îi plăcea să-l vadă facându-le. În dimineaţa asta totuşi, le acorda o atenţie distrată. John şi-a dat seama.

— Te-ai uitat la ceas cel puţin de zece ori de când ai venit, a zis el. Aştepţi pe cineva?

— Nu, dar... poate voi da un telefon imediat... Când voi fi gata.

John a scăpărat un chibrit, l-a pus lângă gura pipei şi a aspirat lung.

— Nimeni nu poate decide în locul tău, a zis el stingând flacăra.

— Ţi s-a întâmplat să regreţi căsătoria ta cu bunica? l-a întrebat ea punându-şi bărbia în palmă.

El a râs.

— De sute de ori. Şi sunt sigur că şi ea a blestemat adesea ziua când ne-am întâlnit.

Vanessa nu şi-a ascuns surpriza.

— Dar... totuşi vă iubiţi!

— Da. Dar nu poţi totdeauna să navighezi pe ape liniştite. Furtunile fac parte din viaţă. Ele sunt chiar indispensabile pentru a te face să apreciezi şi mai mult perioadele de acalmie.

El a tras din pipă, cu ochii fixaţi pe privirea gânditoare a nepoatei sale.

— Nu trebuie să te încrezi în aparenţe, Vanessa... Căsătoriile cele mai liniştite nu sunt totdeauna cele mai fericite. Ceea ce iei drept fericire nu e adesea decât indiferenţă... sau resemnare. Pot să te asigur că între bunica ta şi mine, această problemă a plictiselii nu s-a pus niciodată.

Vanessa a făcut un mic calcul mental. Era douăzeci şi doi decembrie... Cu puţină şansă, avea timp să se

întoarcă la Seatlle şi să revină la timp pentru a sărbători Crăciunul la Spokone.

I-a apăsat mâinile bunicului care, complice, a încurajat-o făcându-i cu ochiul, apoi s-a năpustit asupra cărţii de telefon. A găsit numărul unei prietene din copilărie, devenită stewardesă la o agenţie de voiaj din Spokone.

Rose a fost încântată să o audă pe Vanessa, însă dezamăgită că nu o poate ajuta. După o oră de încercări, a chemat-o pentru a-i putea confirma lucrul de care se temea: toate locurile pe avioane cu plecarea spre Seattele erau rezervate până după Crăciun.

În disperare, Vanessa a telefonat la clasa a doua.

Când a închis telefonul, a întâlnit privirea necăjită a bunicii în pragul salonului.

— Mă întorc de revelion, îţi promit.

— Sper că de data asta cu fotbalistul?

— Dacă mă mai vrea.

Trenul, un personal, a avut nevoie de opt ore pentru a ajunge la Seattle. Vanessa a avut suficient timp pentru a se convinge că decizia ei, fără îndoială, cea mai importantă din viata ei, era bună.

Un strat subţire de zăpadă reflecta luminile oraşului pe care-l traversa într-un taxi ce o ducea la restaurant. S-a îndreptat direct spre biroul lui Nick.

Harriet, secretara, era pe punctul de a pleca când a intrat ea.

— Scuzaţi-mă... Domnul DeAngelo nu e aici? a întrebat Vanessa.

Harriet îşi potrivea pălăria de fetru verde închis.

— Nu. E în vârful patului.

— E bolnav? s-a îngrijorat Vanessa.

— Un guturai zdravăn... Nimic grav.

Vreţi să-i transmit ceva?

— Nu, n-are rost... Mulţumesc.

Vanessa a plecat din nou, alergând către staţia de taxiuri. A trebuit să aştepte douăzeci de minute până să găsească unul. Gură-cască hoinăreau pe străzi, încărcaţi de cumpărăturile de ultimă oră.

Ascensorul părea că şi el se joacă cu nerăbdarea ei. Ea bătea pasul pe loc, apăsa inutil pe butoane. După săptămânile interminabile de şovăială şi tergiversări, cea mai mică secundă care o separa încă de Nick i se părea intolerabilă.

În sfârşit a ajuns în faţa uşii. A sunat, a ciocănit, a sunat din nou... şi în cele din urmă a rămas cu degetul apăsat pe sonerie.

— Ce e?

Vocea era cavernoasă.

— Crăciunul! Deschide, Nick! Sunt eu!

El era zgribulit şi înfofolit într-un halat de lână gros şi mirosea a eucalipt. Părul i se ridica în şuviţe rebele, ochii îi străluceau, nasul îi era roşu.

A strănutat cu zgomot.

— Închide repede uşa. Sunt curenţi de aer... Nu mi-ar trebui mult să mor.

— De unde ai luat guturaiul ăsta? I-a aruncat o privire înfuriată.

— Guturai? O pneumonie, da! Sau o pleurezie... În sfârşit, oricum, ceva în genul acesta.

Vanessa s-a reţinut să nu râdă. Nick avea chef să dramatizeze. N-o să-l priveze desigur de această plăcere...

Şi-a scos mantoul, l-a pus pe spătarul unui scaun şi s-a îndreptat spre bucătărie.

— Îţi pregătesc o citronadă caldă cu cimbrişor şi miere.

El s-a luat după ea, i-a luat braţul ca s-o întoarcă spre el.

— Ce faci aici?

— Ei bine, vezi... Am venit să te îngrijesc. Secretara ta mi-a zis că eşti bolnav şi...

— Vanessa... Răspunde-mi.

Ea tremura. Era pe punctul să sară dintr-un avion, se pregătea să cunoască experienţa unică şi ameţitoare de a zbura în aer... dar încă se temea că nu i se va deschide paraşuta.

În cele din urmă, s-a lansat.

— Mi-ai spus că decizia îmi aparţine, acum. Deci, uite...

Ea a ridicat din umeri. Era aproape un gest de scuză.

— Sunt aici.

— Vrei să spui că...

— Că te iubesc.

Mâinile lui Nick s-au ridicat pe umerii ei. Privirea lui febrilă se pironise asupra ei.

— Aşteaptă o secundă... Asta mi-ai spus-o deja. Ce-i nou?

— M-am răzgândit. Nu mă mai duc la San Francisco. Vreau să trăiesc cu tine. Mă rog... dacă mă mai vrei, bineînţeles.

— Te îndoieşti?

A luat-o în braţe şi a făcut-o să valseze râzând. Însă a trebuit să se oprească repede. Capul i se învârtea mai repede decât el.

— O să fac un duş, a zis el. Nu sunt prea seducător pentru un logodnic.

— Greşeşti... Ai un anumit şarm aşa. Şi apoi, asta îmi permite să fac pe cloşca... Simt că voi adora să te alint.

— Rişti să te plictiseşti înaintea mea... A plecat alergând spre baie, în timp ce ea pregătea citronadă caldă.

Când el a revenit, după un sfert de oră, cu părul umed, cu tenul luminos şi ochii vioi, Vanessa n-a putut

decât să se extazieze de această vindecare „miraculoasă”. El purta un tricou de fotbalist, verde crud, cu numărul 50 cu roşu.

Fără ceremonie, a ridicat-o în braţe şi a dus-o în cameră.

— Nick, citronada...

— Poate să aştepte. Eu nu.

Mult mai târziu, după nenumărate mângâieri şi sărutări, amândoi se odihneau, îmbrăţişaţi, pe patul cu cearşafuri mototolite.

Vanessa nu fusese niciodată mai fericită şi Nick admira la nesfârşit chipul ei încântat.

— Eşti ca acele flori care au stat prea mult la umbră... şi pe care o rază de soare le face să se întredeschidă dintrodată.

Ea s-a ridicat într-un cot deasupra lui.

— Nu te ştiam poet.

— Cu o muză ca tine, nu ştiu cum aş putea fi altfel.

El i-a pus gânditor un deget pe buze.

— Eşti sigură că nu vei regreta nimic?

— Indiscutabil.

— Nici chiar San Francisco?

— Nici.

— Dar... cariera ta?

— Încă mă mai pot duce la WTBE. Nu înţeleg de ce se înverşunează să-mi propună emisiunea lor.

— E normal. Eşti cea mai bună. Ea a râs şi l-a sărutat pe nas.

— Mă întreb dacă îţi vor semăna; El a încruntat din sprâncene.

— Cine?

— Fiii noştri... şi fiicele noastre, bineînţeles.

S-a ridicat şl el, cu ochii rotunzi ca nişte mingi de fotbal.

— De ce? Vrei mulţi?

Ea a ridicat din cap, îndărătnică.

— Trebuie chiar să începem din timp, dacă vrei să formezi o echipă completă.

El şi-a dat drumul pe pernă cu un zâmbet de fericire pe buze.

— Vai, Vanessa... Sunt prea multe veşti bune în acelaşi timp... Simt cum îmi creşte din nou temperatura.

— Mă duc să-ţi aduc citronadă caldă.

— Nu te mişca de aici! Nu mă mai părăsi. Ţi-o interzic, mă auzi?

Ea s-a făcut ghem lângă el, copleşită şi ea de această febră de fericire. El putea să fie liniştit. Nu mai risca să-l părăsească.

Niciodată...

Coperta 4